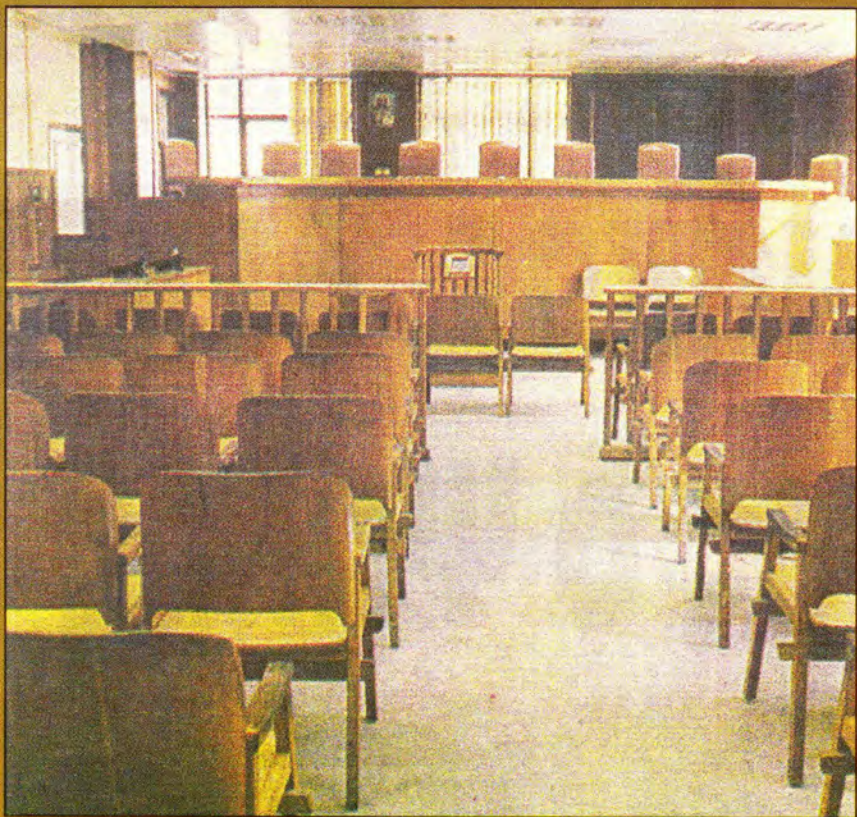

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

τὰ ἔμπόδια στὴν ἀπονομή της

Ο Κωνσταντίνος Πλεύρης έτελείωσε τήν Γαλλικήν Σχολήν τοῦ Λεοντείου Λυκείου καί έλαβε πτυχίον Νομικῆς (πανεπ. Θεσσαλονίκης), Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν («Πάντειον Πανεπιστήμιον») καί Κοινωνιολογίας (NOE Παρισίων). Εἶναι Δικηγόρος παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν.

Διετέλεσε καθηγητής Πολιτικῆς Κοινωνιολογίας στίς Σχολές τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καί στήν Σχολήν Γενικῆς Μορφώσεως Ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀρχηγείου Στρατοῦ. Ἔχει κυκλοφορήσει μίαν σειράν βιβλίων ιστορικοῦ, πολιτικοῦ, φιλοσοφικοῦ καί κοινωνιολογικοῦ περιεχομένου, πού ἐπραγματοποίησαν ἐκδόσεις στά Ἀγγλικά, Ἰταλικά, Ἀραβικά.

Ἐπί δεκαετιάν ἐπεμελεῖτο κί ἐπαρουσίαζε στό «ΤΗΛΕΑΣΤΥ» τήν ἐκπομπήν «Ἱστορικές Μνήμες» καί τώρα στό «EXTRA» τήν ἐκπομπήν «Ἐδῶ Ἑλλάς».

Τò συγγραφικόν του ἔργον, πού εἶναι αὐστηρῶς ἐπιστημονικόν, ἀναγνωρίσθηκε στό ἐξωτερικό π.χ. ἀναγόρευσις εἰς ἐπίτιμον καθηγητήν Πανεπιστημίου Γκουανταλαχάρας, βιβλιογράφησις ἐργασιῶν του, ἀνακοινώσεις εἰς ἐπιστημονικά περιοδικά, συνέδρια κ.τ.λ. Ἔχει κάνει πολλές διαλέξεις καί ἐδημοσίευσε ἄρθρα σέ ἐφημερίδες καί περιοδικά.

Γιά τίς πολιτικές του ιδέες φυλακίσθηκε ἐπί ἑπταετίας, δικάσθηκε καί καταδιώχθηκε μαζί μέ τοὺς συνεργάτες του ἐπί Δημοκρατίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

τὰ ἔμπόδια στὴν ἀπονομή της

Κωνσταντῖνος Πλεύρης

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

τὰ ἐμπόδια στήν ἀπονομή της

1^η ἔκδοσις Νοέμβριος 2003, «**ΗΛΕΚΤΡΟΝ**»

Ἴπποκράτους 85, Ἀθήναι 106 80

τηλέφωνον: 210-36.05.305

τηλεμοιότυπον: 210-36.14.063

ISBN: 960-8358-07-8

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀναδημοσίευσις
κατόπιν ἐγγράφου ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

τὰ ἐμπόδια στὴν ἀπονομή της

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»

ΑΘΗΝΑΙ 2003

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίς

Πρόλογος.....	9
1. Καθυστέρσεις προσδιορισμοῦ δικασίμων.....	11
2. Καθυστέρσεις ἀπονομῆς δικαιοσύνης.....	17
3. Διεξαγωγή δίκης.....	23
4. Δικαιοσύνη καὶ Δικασταί.....	27
5. Ποιότης δικαστῶν.....	31
6. Γυναικοκρατία καὶ ἀντιδικηγορία.....	45
7. Μικτὰ ὀρκωτὰ δικαστήρια.....	61
8. Κόπωσης δικαστῶν.....	67
9. Νομοθεσία ἐλαττωματική.....	85
10. Πολιτικὴ ἐπιρροή.....	89
11. Προσωπικόν, Χῶροι, Ὁράριον.....	93
12. Ἀθηναϊκὴ δημοκρατικὴ δικαιοσύνη.....	99
13. Τὸ γόπτρον τῆς δικαιοσύνης.....	105
14. Νομικὴ ἐπιστήμη καὶ γλῶσσα.....	113
15. Συμπέρασμα καὶ προτάσεις.....	125
16. Βιβλιογραφία.....	129
Συγγραφικὸν ἔργον Κωνσταντίνου Πλεύρη.....	131

1. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετά από κάθε δικαστικήν απόφασιν ὅσοι ἐκέρδισαν τὴν δίκην φεύγουν εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην, ἐνῶ ὅσοι τὴν ἔχασαν φεύγουν δυσαρεστημένοι.

Τὸ σύνηθες κριτήριον εἶναι οἱ ἀντίδικοι νὰ κρίνουν, ὅπως τοὺς συμφέρει. Τοῦτο προφανῶς εἶναι λάθος.

Μὲ νηφαλιότητα τίθεται τὸ ἐρώτημα: **Ἐπάρχει δικαιοσύνη;** Ἀντικειμενικῶς δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, δι' αὐτὸ προβλέπονται καὶ τρεῖς βαθμοὶ ἀπονομῆς της, πὺ ὄχι σπανίως ἀντιφάσκουν μεταξύ των. Ἀκόμη προβλέπονται ἕκτακτα ἔνδικα μέσα, πρὸς ἀποκατάστασιν ἀδικιῶν, πὺ θὰ ἀποκαλυφθοῦν στὸ μέλλον. Δὲν ὑπάρχει ἀντικειμενικῶς δικαιοσύνη, διότι ἡ ἀπονομή της γίνεται, ἀπὸ ἀνθρώπους, πὺ φυσικὰ δὲν εἶναι ἀλάναςτοι.

Αἱ συνθήκαι λειτουργίας τῆς δικαιοσύνης πρέπει νὰ διευκολύνουν τὸ ἔργον τῶν δικαστῶν, ὥστε νὰ ἀπονέμουν τὸ δίκαιον. Ἀτυχῶς στὴν Ἑλλάδα αἱ συνθήκαι παρακωλύουν τὴν δικαιοσύνην, μὲ συνέπειαν νὰ ἀδικῆται κόσμος, πὺ ἔχει δίκαιον, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ εὔρη.

Ἐπ' ὅσον γνωρίζω δὲν ἐγράφη κάποιον βιβλίον, μία μονογραφία, διὰ τὴν ποιότητα τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Νομίζω, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ παράλειψιν.

Κωνσταντῖνος Πλεύρης
Παιανία 2003

1. ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΠΡΟΣΔΙΟΡΙΣΜΟΥ ΔΙΚΑΣΙΜΩΝ

Ούσιαστικῶς ἡ καθυστέρησις στὸν προσδιορισμὸν τῶν δικασίμων ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀρνησιδικίαν. Ὅταν καταθέτης μίαν ἀγωγὴν τώρα καὶ σοῦ δίδουν δικάσιμον, διὰ τὸ 2005 αἰσθάνεσαι ἀπογοήτευσιν, δι' ὅλον τὸ δικαστικὸν μας σύστημα. Ἡ χρονικὴ ἀπομάκρυνσις τῆς ἐπιλύσεως μιᾶς διαφορᾶς ἱκανοποιεῖ τὸν παρανομήσαντα, δι' εὐνοήτους λόγους, ἐνῶ καταθλίβει τὸν νομοταγῆ, ὁ ὁποῖος δὲν αἰσθάνεται τὴν συμπαράστασι τῆς δικαιοσύνης τῆς Πατρίδος του.

Γνωρίζω περιπτώσεις ποὺ ἐξ αἰτίας τῆς καθυστερήσεως προσδιορισμοῦ δικασίμων γεννῶνται σκέψεις αὐτοδικίας, ἡ ὁποία φαίνεται δεδικαιολογημένη, ἀφοῦ οὐσιαστικῶς ἡ Πολιτεία δὲν προστρέχει ὑπὲρ τοῦ ἀδικηθέντος. Γενικώτερον ἐξ ἄλλου δὲν εἶναι δικαιοσύνη αὐτή, ποὺ ἀρχίζει νὰ ἀπονέμεται μετὰ διετίαν. Εἶναι κάτι στὸ ὁποῖον ὅλοι συμφωνοῦν καὶ ὅλοι οὐδὲν πράττουν, ἰδίως τὸ γελοῖον κράτος τῶν πολιτικάντηδων, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν τὴν κατάστασιν, ἀλλὰ δὲν τὴν διορθώνουν.

Οἱ διάφοροι Ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης ἔρχονται καὶ παρέρχονται, δίχως κάποιος ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐγκύψη στὰ προβλήματα τῆς, τὰ ὁποῖα δὲν λύνονται μὲ πομπῶδες ὕφος καὶ κενολογίαν, ἀλλὰ μὲ πράξεις.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς καθυστερήσεως προσδιορισμοῦ δικασίμων προκαλεῖ ἀγανάκτησιν στὸν κόσμον καὶ δυσφορίαν στοὺς δικαστάς, οἱ ὁποῖοι ὄντως θέλουν νὰ ἀπονέμεται ἐγκαίρως ἡ δικαιοσύνη. Δυστυχῶς, ὅπως ἀπεδείχθη ἡ Πολιτεία ἀδιαφορεῖ.

Τὸ κακὸ δὲν περιορίζεται στὴν πρωτεύουσαν. Παρατη-

ρεΐται και στην επαρχίαν π.χ. την 25ην Ίουλίου 2003 κατέθεσα άγωγήν άποζημιώσεως λόγω προσβολής τής προσωπικότητος έντολέως μου, στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Λαρίσης και μου έδωσαν δικάσιμον την 18ην Ίανουρίου 2005! Στην εποχήν λοιπόν τών ταχυτάτων ρυθμών ό προσβληθείς θα άναμένη 18 μήνας, δια να έπιληφθῆ ή δικαιοσύνη τής ύποθέσεώς του, δια την όποιαν πληρώνει τó κράτος, με φόρους και δικαστικά έξοδα, άμοιβάς κ.τ.λ. Την 18ην Ίανουαρίου του 2005 ό έναγόμενος θα ζητήσει και θα λάβη άναβολήν κ.τ.λ.

Οί δικηγόροι μπορούν να βεβαιώσουν την όργην τών πελατῶν των, όταν τούς πληροφορούν τότε θα δικασθῆ ή ύπόθεσίς των. Έννοείται ότι ή καθυστέρησις άπονομής δικαιοσύνης σὺν τοῖς άλλοις μειώνει τó **κῦρος** τής δικαστικῆς λειτουργίας μέχρις έκμηδενισμοῦ, διότι δέν έκτιμᾷ κάποιος μίαν λειτουργίαν, πού όταν την έχη άνάγκη εκείνη άπουσιάζει ή του λέγει ότι θα άσχοληθῶ με την περίπτωσί σου μετά 18 μήνας και άνω.

Τό κακό όφείλεται στον μικρόν αριθμόν δικαστηρίων. Όφείλεται δηλαδή εις κάτι πού διορθώνεται συντομώτατα, έάν φυσικά ύπάρχη ή πολιτική βούλησις. Έξ άλλου και αυτό πρέπει ιδιαιτέρως να τονισθῆ, ότι ή δικαιοσύνη άποδίδει δισεκατομμύρια ήμερησίως(!) στο δημόσιον. Τό κράτος **εἰσπράττει** από την δικαστικὴν λειτουργίαν, ενῶ πληρώνει δι' όλας τὰς άλλας. Τὰ δικαστήρια είναι πηγή έσοδων δια την Πολιτείαν (έξαγοραῖ ποινῶν, έκπτώσις έγγυήσεων, προεισπράξεις, παραστάσεις, χρηματικά ποινά κ.τ.λ.). Συνεπῶς και χρησιμοθηρικῶς ὄφειλε τó κράτος από μόνον του να τὰ αύξηση, ὥστε να έχη περισσότερα έσοδα. Όμως δέν τó κάνει και ταλαιπωρεῖ την κοινωνίαν και δυσφημεῖ την δικαιοσύνην.

Τό 2000 «στο Έφετεῖο Αθηνῶν έκκρεμοῦν περίπου 20.000 ύποθέσεις και άρκετές δίκες προσδιορίζονται άκόμη για τó 2005» («Νέα» 4-12-2000).

“Όταν τὸ 2000 σοῦ δίδουν δικάσιμον τὸ 2005 φυσικὰ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη.

Ὁ Χρῆστος Ζέρβας ἔγραψε («Ἐλευθεροτυπία» 24-12-2002):

«Ἡ Δικαιοσύνη στην Ελλάδα περνάει τα τελευταία χρόνια μια από τις κρισιμότερες φάσεις της: Υποθέσεις που κινούνται στα όρια της παραγραφής, κακοποιοί που αφήνονται ελεύθεροι γιατί δεν ολοκληρώνεται ἔγκαιρα ἡ ἀνάκριση.

Δράστες σοβαρῶν ἐγκλημάτων που παραμένουν ἀτιμώρητοι γιατί καθυστερεῖ ἡ σύνταξη πορισμάτων και ὁ καταλογισμὸς ευθυνῶν, δικογραφίες και ὄγκοι χαρτιοῦ που πνίγουν τα δικαστήρια, καθυστερήσεις και ἀναίτιες ἀναβολές που ταλαιπωροῦν τους πολίτες και ἐπιδρῶνουν με ἔξοδα δισεκατομμυρίων τὸ Δημόσιο, συνθέτουν τὴν εικόνα μιᾶς Δικαιοσύνης που βρῖσκεται στα πρόθυρα σοβαρῆς νευρικής κρίσης.

Πρωτοφανές

Αποτελεῖ σίγουρα πανευρωπαϊκῆ, ἀν ὄχι παγκόσμια, πρωτοτυπία, οἱ υποθέσεις να προσδιορίζονται για ἐκδίκαση σε ἓνα δικαστήριο, πέντε ολόκληρα χρόνια μετὰ τὴν εἰσαγωγή τους στη διαδικασία... τὰ κακουργήματα δικάζονται ὕστερα ἀπὸ 12 χρόνια!»

Ἐκείνη τὴν περίοδο (τώρα ἡ κατάσταση ἐχειροτέρευσε) ὁ Ἐφέτης κ. Π. Ἀθανασόπουλος Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἐνώσεως Δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων ἐδήλωσε (ἐνθ. ἀνωτ.):

«Οἱ σημερινές υποθέσεις του εφετείου της Αθήνας παίρνουν, ἐν ἔτει 2000, δικάσιμο για τὸ 2005! Ὅπως παρατηρεῖ ὁ γενικὸς γραμματέας τῆς Ἐνώσεως Δικα-

στών και Εισαγγελέων (ΕΔΕ), εφέτης Παν. Αθνασόπουλος, τα πλημμελήματα στο ίδιο δικαστήριο δικάζονται μετά από 5-7,5 χρόνια, ενώ τα κακουργήματα ύστερα από 6-12 χρόνια!

Αλλά και στα υπόλοιπα δικαστήρια η κατάσταση δεν είναι καλύτερη.

Πρώτοι και καλύτεροι σε καθυστερήσεις που υπερβαίνουν τα 4 και 5 χρόνια έρχεται και το Συμβούλιο Επικρατείας, με χιλιάδες εκκρεμείς υποθέσεις, ενώ προβλήματα υπάρχουν και στα διοικητικά δικαστήρια της χώρας. κάτω από αυτές τις συνθήκες δεν είναι περίεργο που η Ελλάδα καταδικάζεται στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρώπινων Δικαιωμάτων του Στρασβούργου για πάρα πολλές υποθέσεις καθυστερήσεων, οι οποίες παραβιάζουν ευθέως τις προϋποθέσεις του εύλογου χρόνου που επιτάσσει η σύμβαση των δικαιωμάτων του ανθρώπου για τη διεξαγωγή της δίκης.

Και όπως όλα δείχνουν οι καταδικαστικές αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου θα συνεχιστούν πολύ ακόμη».

Έν τῷ μεταξύ ἕξ αἰτίας τῆς ἀδιαφορίας ἢ τῆς ἀνικανότητος τοῦ κράτους νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐγκαιρον ἀπόδοσιν δικαιοσύνης ἐκτιθέμεθα διεθνῶς, διότι ἡ Ἑλλάς καταδικάζεται στὸ Ἐυρωπαϊκὸν Δικαστήριον Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΔ-ΔΑ) διὰ παράβασιν τῆς Ἐυρωπαϊκῆς Συμβάσεως Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου (ΕΣΔΑ) καὶ συγκεκριμένως τοῦ ἄρθρου 6, παρ. 1 κατὰ τὸ ὅποιον «Πᾶν πρόσωπον ἔχει δικαίωμα ὅπως ἡ ὑπόθεσις του δικασθῇ δικαίως, δημοσίως καὶ ἐντὸς λογικῆς προθεσμίας...» π.χ. στὴν ὑπόθεσιν Πόρτιγκτων κατὰ Ἑλλάδος τῆς 22-9-1998 στὴν ὑπ ἀριθμ. 109/97/893/1105 (Ποιν. Δικ. 1999,

σελ. 81) ἀπόφασιν τοῦ ΕΔΔΑ διαβάζομεν: «γιά νά δικασθεῖ ἡ ὑπόθεση τοῦ προσφεύγοντος ἀπό τὸ Ὁρκωτὸ Ἐφετεῖο Θεσσαλονίκης πέρασαν 8 χρόνια, γεγονός πού θεωρήθηκε ἀπό το Δικαστήριο παραβίαση τοῦ ἄρθρου 6 παρ. 1 τῆς ΕΣΔΑ περί εὐλόγου χρόνου ἐκδίκασης τῶν ὑποθέσεων». Παρομοίαν αἰτιολογίαν διαβάζομεν καί στήν ὑπόθεσιν Φίλη κατὰ Ἑλλάδος («Νομ. Βῆμα» 1998, σελ. 1579) κ.τ.λ. Ἐπίσης πρέπει νά σημειώσωμεν, ὅτι ἡ Ἑλληνική πλευρά προέτεινε δικαιολογίας, πού ἦσαν χειρότεροι τῆς πράξεως. Εἶπεν δηλαδή ὅτι τὰ Ἑλληνικά δικαστήρια ἔχουν ὑπερβολικόν φόρτον ἐργασίας καί κάτι δικαιολογίας περί ὀργανωτικῶν δυσκολιῶν. Τὸ ΕΔΔΑ ἀντέκρουσε αὐτάς τὰς ἀπαραδέκτους δικαιολογίας ὡς ἐξῆς: «Ὅμως ὅπως τὸ δικαστήριον ἔχει ἐπανειλημμένα κρίνει τὸ ἄρθρο 6 παρ. 1 ἐπιβάλλει στὰ Συμβαλλόμενα Κράτη τὸ καθῆκον νά ὀργανώσουν τὸ δικαστικὸ τους σύστημα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε τὰ δικαστήριά τους νά ἱκανοποιοῦν κάθε μία ἀπὸ τίς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ τοῦ ἄρθρου συμπεριλαμβανομένης τῆς ὑποχρέωσης νά κρίνουν ὑποθέσεις μέσα σὲ ἓνα εὐλογο χρόνο».

Δηλαδή μὲ τὰς προταθείσας δικαιολογίας παρεδέχθημεν φόρτον ἐργασίας καί ὀργανωτικὰς δυσκολίας καί τὸ ΕΔΔΑ μᾶς ἀντέτεινε, ὅτι ἔχομεν καθῆκον νά ὀργανώσωμεν τὸ δικαστικόν μας σύστημα ἔτσι ὥστε νά ἱκανοποιοῦνται αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ ἄρθρου 6 παρ. 1. "Ἄν δὲν μπορῇ ἡ Πολιτεία νά τὸ ἐπιτύχη σημαίνει, ὅτι δὲν μπορεῖ νά ἀπονέμη δικαιοσύνη. Μὲ ἐπιχείρημα περί ὀργανωτικῶν δυσκολιῶν τὸ Ἑλληνικὸν κράτος δὲν δικαιολογεῖται καί χάνει τὴν σοβαρότητά του, ὅσην ἔχει. "Ἡ τέλος πάντων, ἂν τὸν νεοελληνικὸν κράτος ἀδυνατεῖ νά τηρῇ διεθνεῖς συμβάσεις νά μὴ τὰς ὑπογράφη. Τὸ ΕΔΔΑ ἐπέβαλε στήν Ἑλλάδα πρόστιμα καί ἐπέδίκασε εἰς αἰτοῦντας χρηματικὰ ποσά, τὰ ὅποια τελικῶς πληρώνουν οἱ Ἕλληνες φορολογούμενοι.

Ἡ δικαιοσύνη ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ τρόπου,
κατὰ τὸν ὁποῖον τὴν ἀσκοῦμεν καὶ τὴν ἀποδίδομεν:
«ἀλλὰ πῶς πραττόμενα καὶ πῶς νεμόμενα δίκαια»

Ἀριστοτέλης: «Ἠθικὰ Νικομάχεια» (ΙΓ,15).

2. ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΙΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ὡς συνέχεια τοῦ προηγουμένου ἔρχεται ἡ καθυστέρησις στὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης. Μία ὑπόθεσις διὰ νὰ φθάσῃ στὸ ἀκροατήριον καὶ νὰ συζητηθῇ δοκιμάζεται δεινῶς. Εἰς τοῦτο ἐνδέχεται νὰ εὐθύνωνται οἱ δικηγόροι, οἱ ὁποῖοι προκαλοῦν σκοπίμους καθυστερήσεις. Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν εἶναι τί κάνουν οἱ δικηγόροι, ἀλλὰ τί κάνει ἡ δικονομία, ἡ ὁποία ἀφήνει τέτοια περιθώρια, ὥστε νὰ καθυστερῇ ἡ ἐκδίκασις τῶν ὑποθέσεων.

Στὴν Γερμανίαν, Ἰταλίαν, Ἑλβετίαν, ὅπου ἔχω προσωπικὴν γνώμην ἡ δικαιοσύνη συνδέεται μὲ τὴν ταχύτητα ἀπονομῆς τῆς. Ἐντὸς ἐνὸς ἔτους τελειώνουν καὶ οἱ τρεῖς βαθμοί. Ἐδῶ παρέρχονται 2-3 ἔτη διὰ νὰ ἐπιληφθῇ ἡ δικαιοσύνη τῆς ὑποθέσεως. Ἐχω πρὸ ὀφθαλμῶν μῆνυσιν ὑποβληθεῖσαν τὴν 15ην Δεκεμβρίου 1997 καὶ τώρα καλοῦνται μάρτυρες στὴν ἀνάκρισιν! Ἐχω ἀστικὴν ὑπόθεσιν πρῶην ὑπουργοῦ μάλιστα, ἡ ὁποία ἐκκρεμεῖ 8 καὶ ὀλογράφως ὀκτῶ ἔτη, δίχως ἀκόμη νὰ εἰσαχθῇ εἰς πρῶτον βαθμόν! Ἐπομένως περὶ ποίας δικαιοσύνης ὁμιλοῦμεν; Ὑπάρχουν καὶ χειρότερα, ἀφοῦ ὁ καθηγητὴς Πανεπιστημίου κ. Νεοκλῆς Σαρρῆς κατήγγειλε ἀπὸ τηλεοράσεως, ὅτι δικαστικὴ διένεξις του διαρκεῖ εἴκοσιν (20) ἔτη.

Ὅταν τελικῶς φθάσῃ στὸ ἀκροατήριον μία ποινικὴ π.χ. ὑπόθεσις καὶ νομίζεις ὅτι ἐτελείωσες, δὲν ἐτελείωσες, διότι πιθανῶς νὰ ἀναβληθῇ διὰ πολλοὺς λόγους ἢ βλέπεις ὅτι ἔχεις μεγάλο ἀριθμὸν πινακίου καὶ ἀνησυχεῖς μήπως ἐξαντληθῇ τὸ ὠράριον ὅποτε ἡ ἐκδίκασις θὰ ἀναβληθῇ ὑποχρεωτικῶς.

Ἡ ὑπερφόρτωσις τῶν πινακίων δεικνύει πρωτίστως ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Δικαστάς, οἱ ὅποιοι καταβάλλουν προσπάθειαν ἐκδικάσεως ὄλων τῶν ὑποθέσεων, πρᾶγμα πού **βλάπτει** τὴν ὀρθὴν ἀπονομὴν δικαιοσύνης. Ἐξ αἰτίας τῆς χρονικῆς πιέσεως πιθανῶς νὰ μὴ ἐκτιμηθοῦν ὀρθῶς ὠρισμένα στοιχεῖα, ἐνῶ ταύτοχρόνως οἱ δικασταὶ ἀναγκάζονται νὰ πιέζουν τοὺς δικηγόρους μὲ τὰ γνωστά: «ὀλοκληρῶστε», «συντομεύετε», «αὐτὸ τὸ εἶπε ὁ μάρτυρας», «θὰ ἐξετάσετε ὅλους τοὺς μάρτυρες;» κ.τ.λ. καὶ οἱ δικηγόροι νὰ αἰσθάνωνται καταπιεζομένοι, νὰ περικόπτουν τὴν ἀγόρευσίν των, νὰ λημονοῦν ἐρωτήσεις κ.τ.λ. γεγονότα πού φυσικὰ ἔχουν ἐπίπτωσιν στὴν ποιότητα τῆς παρεχομένης δικαιοσύνης.

Ἡ διαδικασία τῆς δικαιοσύνης ἀπαιτεῖ χρονικὴν ἄνεσιν. Οὔτε οἱ δικασταί, οὔτε οἱ δικηγόροι ἐπιτρέπεται νὰ ἐπείγωνται στὴν ἐπ' ἀκροατηρίῳ συζήτησιν. Βεβαίως ἡ ἄνεσις δὲν σημαίνει παρέλκυσις. Ὅπως ὅμως ἔχει τώρα ἡ κατάστασις διαπιστώνετε κατὰ τὰς δίκας τὴν ψυχικὴν ἔντασιν τῶν δικαστῶν νὰ διεκπεραιώσουν ὅλο τὸ πινάκιον.

Στὰ ποινικά, ὅπου καθωρίσθη ἀνώτατον ὄριον προσωρινῆς κρατήσεως κάποιαι προδικασίαι τελοῦνται ταχέως ἐκ τοῦ φόβου ἀπολύσεως προσωρινῶς κρατουμένου. Ἐδῶ παρατηροῦνται ἄλλα τινά, πού δὲν εἶναι τοῦ παρόντος.

Στὰ ἀστικά καὶ ἰδίως στὰ διοικητικά σᾶς δίδουν τὴν ἐντύπωσιν, ὅτι ὁ χρόνος ἐσταμάτησε ἢ εἶναι ἄνευ σημασίας.

Καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἐπαρκὴς αὔξησις τῶν δικαστηρίων ἀποτελεῖ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Τὸ κράτος ἀδιαφορεῖ καὶ οἱ δικασταὶ ὑφίστανται τὴν ταλαιπωρίαν μαζὶ μὲ τοὺς διαδίκους. Ἐπιμένω στοὺς δικαστάς, οἱ ὅποιοι ἀπονέμουν τὸ δίκαιον καὶ ἂν δὲν εἶναι βέβαιοι, ὅτι ἐνήργησαν ἀκριβοδικαίως ὑφίστανται κρίσιν συνειδήσεως.

Ἐχομεν λοιπόν: α) καθυστέρησιν προσδιορισμοῦ δικασίμων β) καθυστέρησιν στὴν διαδικασίαν ἀπονομῆς δικαιοσύνης καὶ

γ) ὅταν ἐπὶ τέλους συζητῆται ἡ ὑπόθεσις διασύνη! Ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ἀνωτέρω συμβαινόντων πλήττεται ἡ Ἰδέα τῆς Δικαιοσύνης στὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν της.

Πρέπει ἀπαραιτήτως α) νὰ προσδιορίζονται ταχέως αἱ δικάσιμοι β) νὰ καθιερωθοῦν γοργαὶ διαδικασίαι καὶ γ) νὰ ἀπονέμεται ἡ δικαιοσύνη στὸ ἀκροατήριον, μὲ χρονικὴν ἄνευσιν. Αὐτὰ μποροῦν νὰ πραγματοποιηθοῦν μὲ τὴν ὑπερεπαρκῆ αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δικαστῶν, οἱ ὅποιοι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐπιτελοῦν τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν των ἀποτελεσματικῶς. Ἐν προκειμένῳ ὄχι μόνον δὲν αὐξάνουν τὸν ἀριθμὸν τῶν δικαστῶν, ἀλλὰ δὲν καλύπτουν οὔτε τὰς κενὰς θέσεις!

Διὰ τὴν καθυστέρησιν δὲν ὑπερβάλλω, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐνωσις Δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων εἰς ψήφισμα τῶν μελῶν της κατὰ τὴν Γενικὴν των Συνέλευσιν («Χώρα» 17-12-2001) ἀνέφερον ὅτι:

«Εἶναι κοινὴ ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ ἀπονομή της Πολιτικῆς καὶ Ποινικῆς Δικαιοσύνης στη χώρα μας καθυστερεῖ υπέρμετρα, σε βαθμὸ μάλιστα που πολλές φορές ἐγγίζει τὰ ὅρια της ἀρνησιδικίας».

Αἱ καθυστερήσεις ἔγιναν αἰτία νὰ παραπεμφθοῦν τὸ 2000 στὸ πειθαρχικὸ περισσότεροι ἀπὸ 100 δικασταί. Σχετικῶς στὴν «Ἐλευθεροτυπία» (22-10-2000) διαβάζομεν:

«ΣΤΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ παραπέμπονται περισσότεροι ἀπὸ 100 δικαστές σε ὅλη τὴν Ελλάδα, κατηγορούμενοι για ἀδικαιολόγητες καθυστερήσεις στην ἔκδοση αποφάσεων καὶ για πλημμελὴ ἐκτέλεση των καθηκόντων τους.

Εἶναι ἡ πρώτη φορά που ἕνας τόσοσ μεγάλος ἀριθμὸς δικαστῶν ἀντιμετωπίζουν το ἐνδεχόμενον κυρώσεων ἐπειδὴ καθυστέρησαν πέραν του τετραμήνου

να παραδώσουν καθαρογραμμένες αποφάσεις για τις υποθέσεις που είχαν χρεωθεί.

Το πρώτο μαζικό κύμα διώξεων, που αναμένεται να προκαλέσει αντιδράσεις στο δικαστικό κόσμο, αφορά περίπου 35 δικαστές από τον Πειραιά. Δεν έχουν ακόμη ασκηθεί πειθαρχικές διώξεις σε δικαστές της Αθήνας, του μεγαλύτερου δικαστηρίου της χώρας, στο οποίο υπηρετούν περισσότεροι από 400 πρωτοδίκες, ενώ υπολογίζεται ότι συνολικά θα παραπεμφθούν σε δίκη περίπου 150».

Ἡ παραπομπή βεβαίως στὸ πειθαρχικὸ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀτύχων δικαστῶν δὲν ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Ἀπλῶς καὶ μὲ τὰ δημοσιεύματα ἐκλονίσθη τὸ κῦρος τῆς δικαιοσύνης. Πολὺ δὲ ὀρθῶς ὁ Ἐφέτης κ. Π. Ἀθανασόπουλος (Γ.Γ. Ἐνώσεως Δικαστῶν Εἰσαγγελέων) ἐδήλωσε («Ἐλευθεροτυπία» 22-10-2000) ὅτι:

«Οἱ δικαστές δεν μπορούν να αποδώσουν ἔργο καὶ να εκδώσουν αποφάσεις ποιότητας κάτω ἀπὸ πίεση χρόνου καὶ ὑπὸ τὴν δαμόκλειο σπάθη τοῦ πειθαρχικοῦ».

Διὰ τὰς καθυστερήσεις στὴν ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης διαμαρτύρεται(!) ἀκόμη καὶ ἡ κυβέρνησις π.χ. στὴν «Ἀπογευματινὴ» (27-9-2003) διαβάζομεν:

«Το μαχαίρι θα φτάσει στο κόκαλο», διαβεβαίωσε ὁ πρωθυπουργός, Κ. Σημίτης, μετὰ τὸ πολύνεκρο ναυάγιο τοῦ «Σάμνα».

Και χθες, 3 χρόνια μετὰ τὴν τραγωδία, ἡ κυβέρνηση ἐξέφρασε τὴ «δυσαρέσκειά» τῆς γιὰ τὴς καθυστερήσεις, τόσο γιὰ τὸ θέμα τῆς ἐρευνας ὅσο καὶ γιὰ τὴς ἀποζημιώσεις τῶν οικογενειῶν ποὺ θρήνησαν θύ-

ματα. Τη δήλωση περί ιδιαίτερης κυβερνητικής δυσανεξίας ἔκανε ο υπουργός Τύπου, Χρ. Πρωτόπαπας, απαντώντας σε σχετική με τις καθυστερήσεις ερώτηση».

Ἡ ἐφημερὶς μάλιστα στὸ δημοσίευσμά της ἔβαλε τίτλον: «Κοροϊδία γιὰ τὸ Σάμινα». Ἡ κυβέρνησις ἀντὶ νὰ ἐκφράζη τὴν «δυσανεξίαν» της, διὰ τὴν καθυστέρησιν ὄφειλε νὰ ἐλάμβανε τὰ προσήκοντα μέτρα, διότι μὲ ἐκφράσεις δυσανεξιών δὲν διορθώνονται καταστάσεις. Τέτοιαι περιπτώσεις ἐμφανίζονται καθημερινῶς στὴν δικαστηριακὴν πρακτικὴν καὶ ἐκθέτουν τὴν δικαιοσύνην εἰς εἰρωνικὰ σχόλια π.χ. στὴν ἐβδομαδιαίαν ἐφημερίδα «Ποντίκι» (25-9-2003) ἀναφέρεται ὅτι:

«Μετά ἀπὸ 18 μῆνες ἐπώαση, ἡ προκαταρκτικὴ ἐξέταση γιὰ τὴν υπόθεση προμήθειας υπερκοστολογημένων HUMMER οδεύει στο ἀρχεῖο («Της δικαιοσύνης ἦλιε νοητέ...»).

3. ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ

Παριστάμενος ὡς δικηγόρος εἰς δίκας, αἱ ὁποῖαι διεξήχθησαν π.χ. σὸ Μιλᾶνο ἢ στὴν Γενεύην διεπίστωσα μὲ θλίψιν τὴν διαφορὰν τρόπου διεξαγωγῆς των, ἐν σχέσει πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

Κατ' ἀρχὴν ἡ δικαιοσύνη στὴν Εὐρώπην δὲν εἶναι ἄστεγος, ἀλλ' ἀνηγέρθησαν εἰδικὰ κτήρια, συνήθως Ἀρχαιοελληνικοῦ ρυθμοῦ μὲ ὄλας τὰς ἀνέσεις, εὐρύχωρα, καλλιίσθητα καὶ λειτουργικά. Ὅταν βλέπῃς ἓνα τέτοιο ἐπιβλητικὸ κτήριο αἰσθάνεσαι, ὅτι ἐκεῖ μέσα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀδικηθῆς. Ἀντιθέτως στὴν Ἑλλάδα ἡ δικαιοσύνη μετὰ βίας ἐστεγάσθη ἐν μέρει, κάπως ἀξιοπρεπῶς εἰς Ἀθήνας, Πειραιᾶ καὶ Θεσσαλονίκην. Στὴν ἐπαρχίαν ἀγκομαχεῖ εἰς παλαιὰ οἰκοδομήματα, στὰ ὁποῖα οὐδεὶς ἀποτολμεῖ νὰ πλησιάσῃ στὰ ἀποχωρητήρια.

Τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν σημαντικὸν δικαστήριον, μέχρι χθὲς ἐστεγάζετο εἰς ξενοδοχεῖον τῆς ὁδοῦ Σωκράτους. Ἄθλιον εἰς ἐμφάνισιν, δίχως λειτουργικότητα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἐξυπηρέτησε τὰς ἀνάγκας τῶν δικαζομένων. Τώρα μετεφέρθη ὄπισθεν τοῦ ἀρχιτεκτονικῶς ἀπαραδέκτου κτηρίου τοῦ Ἀρείου Πάγου. Τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς χώρας ἔπρεπε νὰ ἀνεγείρετο εἰς μεγαλοπρεπῆ Ἀρχαιοελληνικὸν ρυθμὸν. Δυστυχῶς προετίμησαν μίαν ἀφελληνισμένην οἰκοδομὴν ἐδῶ στὴν Πατρίδα τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς. Ἀντιθέτως σὸ Βουκουρέστι τῆς Ρουμανίας ὁ ἐκεῖ ἀντίστοιχος Ἀρειος Πάγος διαθέτει ὑπέροχον Ἀρχαιοελληνικὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὁποῖον κοσμοῦν ἀνδριάντες τοῦ Σόλωνος καὶ τοῦ Λυκούργου! Στὴν Ἑλλάδα αὐτοὶ οἱ μεγάλοι νομοθέται στεροῦνται ἀνδριάντος, ἀλλὰ τοὺς τιμοῦν στὴν Ρουμανίαν.

Ὁ διαπρεπὴς δικηγόρος Θωμᾶς Χέρτσοκ ἐκ Χαϊδελβέργης, ὅταν εἶδε προσφάτως τὸ κτήριο τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐξέφρασε τὴν δυσαρέσκειάν του, διότι ἀνηγέρθη τέτοιο ἀπρόσωπον, ἀνέκφραστον, μὴ Ἀρχαιοελληνικοῦ ρυθμοῦ οἰκοδόμημα, διὰ νὰ στεγάσῃ Ἑλληνικὸν ἱστορικὸν δικαστήριο. Προφανῶς οἱ Ἑλληνολάτραι ξένοι διαθέτουν Ἑλληνικότητα αἰσθημάτων, πὺ οἱ νεοέλληνες ἐξουσιασται στεροῦνται.

Ἀποτελεῖ καθήκον τῶν προϊσταμένων τῆς δικαιοσύνης ἐννοῶ δικαστὰς κί ὄχι πολιτικάντηδες νὰ ἀναγράψουν εἰς στήλας ἢ ὀρθομαρμαρώσεις τοὺς νόμους π.χ. τῆς Γόρτυνος, νὰ τοποθετήσουν τοῦλάχιστον προτομὰς τοῦ Ζαλεύκου, τοῦ Δράκοντος, τοῦ Σόλωνος κ.τ.λ. δηλαδὴ νὰ παρουσιάζουν τὴν ἱστορικὴν σπονδύλωσιν τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης στὸ βάθος τῶν χιλιετιῶν. Δυστυχῶς δὲν τὸ πράττουν. Διατί; Ὅπως εἶναι ἀπορίας ἄξιον, πὺ στὰ δικαστήρια δίπλα στὴν ἔδρα δὲν ἔβαλαν τὴν **Ἑλληνικὴ σημαίαν**, καθὼς συμβαίνει εἰς ὅλα τὰ δικαστήρια τοῦ κόσμου. Διατί; Αἱ ἀπαντήσεις ὑπάρχουν, καθόσον οὐδὲν γίνεται ἢ παραλείπεται τυχαίως.

Ἐν συνεχείᾳ στὸ ἐξωτερικὸν τὰ δικαστήρια δὲν διασπείρονται ἐδῶ κί ἐκεῖ, ὥστε κυρίως οἱ δικηγόροι νὰ διευκολύνωνται στὴν διεκπεραιώσιν ὑποθέσεων, δίχως ταλαιπωρίαν.

Στὸ Μιλᾶνον ἐνθυμοῦμαι ἓνα θαυμάσιον κτήριο δικαστηρίων. Αἱ αἴθουσαι μὲ τοιχογραφίας! Εἰσέρχεται ὁ Πρόεδρος καὶ οἱ ἄλλοι δικασταί. Πρὶν ἀρχίσουν ὁ Πρόεδρος παρουσιάζει τὸ δικαστήριο. «Χαίρετε, εἶμαι ὁ δικαστὴς δρ. Κουζουμάνο, πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου στὸ ὅποιον μετέχουν οἱ κύριοι... Εἰσαγγελεὺς εἶναι ὁ κ.» κί ἀρχίζει ἡ δίκη. Καλοῦν τὸν μηνυτή. Μόλις φθάνη στὴν ἔδρα, ἔνστολος κλητὴρ τοῦ φέρνει καρέκλα. Ὅλοι στὴν διαδικασία κάθονται. Ἐκφωνοῦνται τὰ ὀνόματα τῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι ἀποσύρονται στὴν αἴθουσαν μαρτύρων, πὺ οὔτε ἐσκέφθημεν στὴν Ἑλλάδα. Στὸν διάδρομον εὐρίζονται νιπτῆρες εἰς σχῆμα ἀχιβάδος, ὅπου ἐκ στόματος ἐντοι-

χισμένον λέοντος ρέει ὕδωρ καὶ δίπλα του κρῖκοι μὲ προσόψια, διὰ νὰ πλύνῃ κάποιος τὰς χεῖρας του, πράγματα ἀδιανόητα παρ' ἡμῖν. Δικασταί, Εἰσαγγελεῖς καὶ Δικηγόροι φοροῦν τηβένους, ποὺ εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν σοβαρότητα τῆς ἐμφανίσεως. Εἰς ὅλον τὸν χῶρον δὲν παρατηρεῖται συνωστισμός, κάπνα, τὰ ἠλεκτρονικὰ συστήματα πληροφορήσεως λειτουργοῦν κ.τ.λ. Οὐδεὶς ἄγχεται, διότι λειτουργεῖ ὑπερεπαρκές, πλῆθος θὰ ἔλεγα τμημάτων, π.χ. στὴν Γενεύη ἐδίκαζα ὑπόθεσιν στὸ 251 τμήμα! Πάλιν καθιστοί, πάλιν περιβάλλον ἐμπνέον σεβασμόν, πάλιν ἀνέσεις κ.τ.λ. Οἱ πρόεδροι δικαστηρίων συνοδεύονται ἀπὸ γραμματεῖς, βοηθοὺς καὶ κλητῆρες (αὐτοὶ ἐχάθησαν ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ δικαστήρια), ἐνῶ ἡ δικαστικὴ ἀστυνομία (ποὺ κάποτε θὰ συγκροτηθῆ στὴν Ἑλλάδα) ἐπιτηρεῖ τὰ πάντα. Στὸ Μιλᾶνο κατεδίκασα τὴν ἐφημερίδα «Avanti». Στὴν Γενεύη μίᾳ μεγάλῃ Τράπεζα.

Στιγμιότυπον ἀπὸ ἐκδίκασιν Ἀσφαλιστικῶν Μέτρων, στὸ ὁποῖον παρίσταμαι, στὸν Πειραιᾶ. Εἶναι δικαστήριον αὐτό;

Οὐδεὶς ἐπηρεάσθη, ἀπὸ τὴν δύναμι τῶν ἀντιδίκων. Ἡ δικαιοσύνη ἀπενεμήθη, κατὰ τὸν νόμον.

Εἰς παρόμοιον **περιβάλλον** χαίρεσαι νὰ ἀσκῆς τὸ λειτουργημα τοῦ δικηγόρου. Οἱ δὲ δικασταὶ ἐκ τοῦ περιβάλλοντος καὶ μόνον συνειδητοποιοῦν τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀπονέμοντος δικαιοσύνην.

“Ὅσον ἀφορᾶ στὸν καθ’ ἑαυτὸν τρόπον διεξαγωγῆς τῆς δίκης θὰ σημειώσω, ὅτι οἱ δικηγόροι καὶ οἱ μάρτυρες σέβονται τὸ δικαστήριον, διότι αὐτὸ ἐπιβάλλη τὸν σεβασμόν. “Ὅταν ὁ πρόεδρος ἐπιτρέπη νὰ συνωθοῦνται στὴν ἔδρα οἱ διάδικοι, νὰ διακόπτη ὁ εἷς τὸν ἄλλον, νὰ ὑψώνωνται φωναὶ κ.τ.λ. τότε ὁ τρόπος διεξαγωγῆς τῆς δίκης καταλήγει εἰς βᾶρος τῆς δικαιοσύνης.

4. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΑΙ

Μὲ τὸν ὄρον δικαιοσύνην ἐννοεῖται ἡ ἀπονομὴ τοῦ δικαίου, τὸ ὅποῖον εἶναι σύνολον κανόνων, ποὺ ρυθμίζουν ἀναγκαστικῶς τὴν κοινωνικὴν συμβίωσιν.

Ἡ ἐπίλυσις τῶν διαφορῶν μὲ δίκας εἶναι κατὰ τὸν Ἡσίοδον («Ἡμέραι καὶ ἔργα» 35-36) ἄριστον δῶρον τοῦ Διός, ὁ ὅποιος «ἀνθρώποισιν δ' ἔδωκε δίκην» (278) καὶ ὁ δικαστὴς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἀκριβοδικαίως ὡς δικαιοκρίτης ἐπιλύει τὰς διαφοράς: «δικαστὴν τῶν σφετέρων διαφορῶν ἀγαγεῖν» (Θουκυδίδης: «Ἱστορία» Δ,83).

Ἡ ἐννοια τοῦ δικαίου καὶ ἡ ιδιότης αὐτοῦ, ποὺ ἐκφράζουν τὴν Ἰδέαν τῆς Δικαιοσύνης ἀνελύθησαν τὸ πρῶτον στὴν Ἑλλάδα ἐδῶ καὶ πολλὰς χιλιετίαις. Στὴν κλασσικὴν ἐποχὴν ἡ οὐσία τοῦ δικαίου ἀνεπτύχθη, ὅσον οὐδέποτε στὴν ἱστορίαν του. Οὐτε σήμερον κατωρθώσαμεν νὰ φθάσωμεν στὰ ἐννοιολογικὰ ὕψη τῆς συλλήψεως τοῦ δικαίου, ὅπως τότε ἐπέτυχαν οἱ πρόγονοί μας.

Ὁ Σωκράτης εὔρεθεὶς στὸν Πειραιᾶ, στὴν ἐορτὴν τῶν Βενιδείων (δημοσία θρησκευτικὴ τελετὴ πρὸς τιμὴν τῆς Βενδίδος) καὶ ἀφοῦ παρηκολούθησε τὰς λαμπαδηδρομίας τῶν ἐφίππων, ἐδείπνησε στὴν οἰκίαν τοῦ Κεφάλου, πατρὸς τοῦ ρήτορος Λυσίου, ὅπου μεταξὺ τῶν συνομιλητῶν διεξήχθη ἐκτεταμένος διάλογος μὲ θέμα τὴν δικαιοσύνην, ποὺ περιλαμβάνει ὁ Πλάτων στὸ πρῶτον καὶ δεῦτερον ἀπὸ τὰ δέκα βιβλία τῆς «Πολιτείας». Ἐκεῖ ὁ Σωκράτης συνομιλῶν μετὰ τοῦ Πλουτάρχου καὶ τοῦ Θρασυμάχου θέτει τὸ ἐρώτημα **τί εἶναι δικαιοσύνη** καὶ μετὰ ἀπὸ βαθυστοχάστους συζητήσεις συνεφώνησαν, ὅτι ἡ δικαιο-

σύνη εἶναι **ἀρετὴ καὶ σοφία**: «διωμολογησάμεθα τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι καὶ σοφίαν...» (Πλάτων «Πολιτεία» Α,350, δ).

Ἄρετὴ καὶ σοφία. Δύο ἔννοιαι πού ἀκόμη σήμερον ἀγνοοῦνται, ὥστε ὀλίγοι γνωρίζουν τὸν ὀρισμὸν των. Ὅταν οἱ προγονοὶ μας διελέγοντο ἐπὶ τέτοιων ζητημάτων οἱ ἄλλοι λαοί, ὅλοι των ἀνεξαίρετως ἦσαν οἰκτρῶς ἀπολίτιστοι.

Ἦδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ὀμήρου ἡ δικαιοσύνη ἀναφέρεται ὡς ἀρετὴ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς καλεῖ τὸν Ἀγαμέμνονα νὰ εἶναι δικαιοτέρος στοὺς ἄλλους: «δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσσειαι» (Ὀμηρος: «Ἰλιάς» Τ,180) καὶ ἀλλοῦ κατακρίνονται οἱ ἄνθρωποι πού λαμβάνουν ἀδίκους ἀποφάσεις καὶ τὴν δικαιοσύνην ἀπομακρύνουν: «κρίνωσι θέμιστας ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι...» (ἐνθ. ἄνωτ. Π, 388).

Ὁ Ἀριστοτέλης στὸ βιβλίον του «Ἠθικὰ Νικομάχεια» πού ἐκυκλοφόρησε ὁ υἱὸς του Νικόμαχος καὶ ἐκ τοῦ ὀνόματός του ἐπιτλοφορήθη τὸ σύγγραμμα, ἀπὸ τὸ κεφάλαιον 5 ἀναφέρεται στὸ θέμα: «Περὶ δὲ δικαιοσύνης καὶ ἀδικίας σκεπτέον» (ἐνθ. ἄνωτ. Ε,1129,α) καὶ τὸ ἐπιλύει ὀριστικῶς καὶ διὰ πάντα μὲ τόσας λεπτομερείας, ὥστε ἔκτοτε οὐδὲν προσετέθη. Ἐπίσης προσδιορίζει μὲ σαφήνειαν τὸ ἔργον τοῦ δικαστοῦ, πού ἐπανορθῶναι ὅταν ὁ εἰς ἀδικεῖ καὶ ὁ ἕτερος ἀδικεῖται ἢ ὅταν ὁ εἰς ἔβλαψε καὶ ὁ ἄλλος ἐβλάβη: «εἰ ὁ μὲν ἀδικεῖ ὁ δ' ἀδικεῖται καὶ εἰ ὁ μὲν ἔβλαψεν ὁ δὲ βέβλαπται» (ἐνθ. ἄνωτ. 1132,α,5) πού εἶναι ὄλο τὸ ποινικὸν καὶ ἀστικὸν δίκαιον.

Ὁ Θεόγνις (560-500 π.Χ.) ὁ διάσημος γνωμικὸς ἐλεγειοποιὸς ἐκ Μεγάρων ἀπέδωσε τὴν ἀξίαν τῆς δικαιοσύνης εἰπών, ὅτι εἰς αὐτὴν περιέχεται πᾶσα ἄλλη ἀρετὴ: «ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετὴ ἐστίν» (ἀποσπ. 147). Χιλιάδας ἔτη προηγουμένως ὁ κριτὴς τοῦ Ἄδου Ραδάμανθυς (μαζὶ μὲ τὸν Μίνωα καὶ τὸν Αἰακὸν) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης διετύπωσεν τὴν περὶ δικαίου γνώμην, ὅτι ὅταν κάποιος ὑποστῇ τὰς συνε-

πείας τῆς ἀδίκου πράξεως πὺ ἔκανε, αὐτὸ εἶναι καθαρὰ δικαιοσύνη: «εἰ κε πάθοι τά τα' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθειᾶ γένοιτο» (ἐνθ. ἄνωτ. 1132, β,30).

Πέραν τῆς οὐσίας οἱ Ἀρχαιοἔλληνες ἀπέδιδον ὑψίστην σημασίαν στὴν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία ἐπροστατεύετο ἀπὸ τὴν Τιτανίδα Θέμιδα, πρώτην σύζυγον τοῦ Διός. Ἡ Θεὰ Θέμις, θείαν, ὡς ἐκπροσωποῦσα τὴν δικαιοσύνην ἦτο «εὐβουλος» (Πίνδαρος: «Ἀποσπάσματα» 30) καὶ «ὀρθόβουλος» (Αἰσχύλος: «Προμηθεὺς» 18).

Ἡ Θέμις, ἡ ὁποία ἦτο κόρη τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίας, εἶχε ὡς σύμβουλον τὸν ζυγόν, τὸ ξίφος, τὴν δέσμην πελέκεων συγκρατουμένων, ἀπὸ κλώνους ἀμπέλου (αὐτὸ τὸ ἔμβλημα υἰοθέτησαν οἱ Ῥωμαῖοι καὶ μετὰ καθιέρωσε ὁ Μουσσολίνι ὡς ἔμβλημα τοῦ φασισμοῦ) καὶ τὸ σκῆπτρον. Ἀνευρέθησαν παραστάσεις τῆς Θέμιδος μὲ σκεπασμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς δι' ὑφασματίνης ταινίας, πρὸς ἀπεικόνισιν τοῦ ἀμερολήπτου τῆς κρίσεως.

Ἐνδεικτικὸν τοῦ θαυμασμοῦ τῶν προγόνων μας πρὸς τὴν δικαιοσύνην εἶναι καὶ ὁ χαρακτηρισμὸς της ὡς χρυσοπροσώπου: «δικαιοσύνης τὸ χρύσειον πρόσωπον» (Εὐριπίδης «Ἀπόσπ.» 490).

Ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχωμεν ἀξιόσους δικαστάς, ἂν αὐτοὶ γνωρίζουν δικονομίαν, ἀλλὰ δὲν γνωρίζουν τὸ φιλοσοφικὸν καὶ ἠθικὸν περιεχόμενον τοῦ λειτουργήματός των, πὺ θὰ τὸ μάθουν μόνον διὰ τῆς Ἀρχαιοελληνικῆς Παιδείας, ἡ ὁποία δυστυχῶς σήμερον στὸ κράτος τῶν γραικύλων δὲν διδάσκεται.

Πιστεύω ὅτι ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης πρωτίστως εἶναι ἔργον ἠθικὸν καὶ δευτερευόντως εἶναι ἔργον νομικὸν δηλαδὴ τεχνικόν. Δι' αὐτὸ τὸ θετὸν δίκαιον ἀποδέχεται ρητῶς τὴν ἠθικὴν ἀπόδειξιν κ' ὄχι τὴν νομικὴν.

Ἄρα ὁ σωστὸς δικαστὴς πρέπει νὰ ἔχη ἠθικὴν ὑποδομήν,

πού είναι ζήτημα Ἑλληνοκεντρικῆς παιδείας, καθόσον ἄλλαι παιδεῖαι μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔννοιαν τοῦ ὄρου δὲν ὑπάρχουν. Καὶ μόνον νὰ εἰπῆτε π.χ. ἡ «Τουρκικὴ παιδεία» θὰ γελάσουν ὅλοι.

Σχετικῶς τὸ ἴδετε τρίτομον ἔργον του Βέρνερ Γιαϊγκερ «Παιδεία - ἡ μόρφωσις τοῦ Ἑλληνος ἀνθρώπου» (Ἑλλ. ἔκδ. «Παιδεία» Ἀθ. 1968).

Ἐπειδὴ ἡ Πολιτεία, δὲν ἐμερίμνησε νὰ δώσῃ στοὺς δικαστὰς τὰ ἠθικὰ ἐφόδια τῆς Ἑλληνοκεντρικῆς παιδείας ἢ δικαιοσύνη θὰ χωλαίνει, πλὴν τῶν περιπτώσεων -πολλαί- πού οἱ δικασταὶ ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας ἐμορφώθησαν στὴν Ἑλληνικὴν Παιδείαν, ὅποτε ἐπιτελοῦν το λειτούργημα τῶν ἐπιτυχῶς.

Ἐπὶ πλεόν ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα ἢ δικαιοσύνη ἀπέχει πολὺ, ἀπὸ τοῦ νὰ εἶναι ἡ τελειοτάτη ἀρετὴ: «τελεία μάλιστα ἀρετὴ» (Ἀριστοτέλης ἔνθ. ἀνωτ. 1129,β,35).

5. ΠΟΙΟΤΗΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Ἡ ποιότης τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν δικαστῶν. Τοῦτο εἶναι αὐτονόητον. Αἱ γυναῖκες δικασταὶ ἐκδίδουν ἀποφάσεις ἄνευ νομικῆς θεμελιώσεως. Αἱ γυναῖκες ἀνακριταὶ ἀμφιβάλλω, ἐὰν ἔχουν ἀντιληφθῆ τὴν ὑπόθεσιν, πὺ ἐξετάζουν καὶ πολλακίς συμβαίνουν γεγονότα, πὺ ἐρχονται στὸ φῶς τῆς δημοσιότητος μὲ συνέπειαν νὰ κατηγορηθῆ ἡ δικαιοσύνη.

Ἡ κακὴ ποιότης τῶν ἀποφάσεων ὀφείλεται εἰς λόγους ἀντικειμενικούς, καὶ ὑποκειμενικούς. Οἱ τελευταῖοι εἶναι ἀδικαιολόγητοι καὶ πρέπει νὰ ἐπισύρουν κυρώσεις. Ὑπάρχουν δικασταὶ οἱ ὅποιοι συνειργάσθησαν μὲ τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν καὶ ἀπεφάσισαν, ὅπως συνέφερε τοὺς κρατοῦντας. Ὑπάρχουν δικασταὶ πὺ ἐξ ἀτομικοῦ συμφέροντος ἐξέδωσαν ἀποφάσεις. Εὐτυχῶς οἱ ἀνωτέρω ἐπιλήσμονες τοῦ ὄρκου των, ὅταν ἀνακαλυφθοῦν διώκονται.

Τοῦτο εἶναι εὐτύχημα, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ πολλοὶ ἀθῶοι ὑπέφεραν καὶ ἄλλοι ἐζημιώθησαν μὲ ἀποτέλεσμα νὰ κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη τοῦ λαοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην.

Πάντοτε μὲ ὀργὴν ἀνακαλῶ στὴν μνήμην μου προσωπικὴν περιπτώσιν, ὅταν τὸ 1977 πρωτοδίκης ἀνακριτῆς (τώρα Ἀρεοπαγίτης) δίχως τὸ παραμικρὸν στοιχεῖον ἀπῆγγειλε κατηγορίαν εἰς ἐμέ, τὸν δικηγόρον Χ. Καναβόν, τὸν Ἀρχιτέκτονα Τ. Κόμπην, τὸν Οἰκονομολόγον Γ. Χαρλαύτην διὰ κακούργημα, ὅτι δηλαδὴ εὐθυνόμεθα δι' ..ἐκρήξεις βομβῶν! Στὸ Πενταμελὲς Ἐφετεῖον οὐδεὶς μάρτυς μᾶς ἀνέφερε! οὐδὲν στοιχεῖον ἐπαρουσιάσθη! κι' ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου ὁ πανάξιος Δικα-

στής Καβαλιέρος, όταν τὸν ἠρώτησα: «*διατί εἴμεθα ἐδῶ;*» ἀπη-
υθύνθη στὸν Εἰσαγγελέα τῆς ἔδρας: «*Γιατί μᾶς τοὺς φέρατε
ἐδῶ, κύριε Στρατηῆ;*», «*Ὁχι ἐγὼ κ. Πρόεδρε...*», «*ἀλλὰ ποιὸς
μᾶς τοὺς ἔστειλε;*», «*ὁ κύριος...*», «*Ποῖος εἶναι αὐτός;*», «*Εἶναι
ἀπὸ τὰ καινούργια φιντάνια*». Ἔτσι δίχως ἀπολογία μᾶς ἠθώ-
ωσαν ὅλους, ἀλλὰ προηγουμένως ὁ ἀνακριτὴς μᾶς ἐταλαιπώ-
ρησε καὶ ἐμᾶς καὶ τὰς οἰκογενεῖας μας. Ὅταν θὰ παύση νὰ
εἶναι Δικαστὴς θὰ μὲ εὔρη μπροστά του ἢ μήπως νομίζει, ὅτι
μπορεῖ νὰ καταδιώκη ἀδίκως τέσσαρας ἐπιστήμονας, οἰκογε-
νειάρχας, νὰ τοὺς ἀναστατώνη τὴν κοινωνικὴ κι' ἐπαγγελμα-
τικὴν ζωὴν, νὰ δεινοπαθοῦν αἱ οἰκογένειαι τῶν ἐξ αἰτίας του
καὶ νὰ μὴ ἔχη συνεπείας; Ἄν νομίζη ἔτσι, θὰ τὸν διαψεύσω,
ὅσοι χρόνοι κι' ἂν περάσῃ.

Δὲν θὰ ἐπεκταθῶ εἰς λεπτομερείας παρὰ θὰ ἀναφέρω
ἄλλην χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν. Ὁ ἐκδότης τοῦ «Ἀδε-
σμεύτου Τύπου» ἔγκριτος δημοσιογράφος κ. Δ. Ρίζος ἔγραψε
ἄρθρον («Ἀδέσμευτος Τύπος» 10-10-1999) κατὰ τῶν «ἐπιόρ-
κων δικαστῶν» ποὺ συνθλίβουν τὸν ἀνυπεράσπιστον πολίτην,
τὸν ἐξοντώνουν καὶ δὲν λογοδοτοῦν ποτὲ καὶ πουθενά:

*«Σε καμιὰ ευνομούμενη χώρα, λόγου χάρη, δὲν
παρατηρεῖται το δικό μας προηγούμενο: Νὰ εξοντώ-
νονται αθῶοι καὶ ἀνύποπτοι πολῖτες ἀπὸ λάθη ἢ ἀπὸ
σκοπιμότητα δικαστῶν, νὰ φυλακίζονται, νὰ κατα-
στρέφονται ἐπαγγελματικά καὶ κοινωνικά καὶ νὰ τους
λένε: «Μας συγχαίρειτε λάθος, εἰστε αθῶοι!»...*

*...Καὶ οὔτε γάτα οὔτε ζημιὰ - καὶ φυσικά, καμιὰ
ευθύνῃ οὔτε τοῦ κράτους οὔτε τῶν ἐπιόρκων δικα-
στῶν!».*

καὶ παρακάτω ἀναφέρει περιπτώσεις δικαστῶν ποὺ προε-
κάλεσαν «συμφορὰ σὲ ἀνύποπτους πολῖτες».

Παρόμοια συμβάντα δὲν εἶναι πρωτοφανῆ, οὔτε μόνον Ἑλληνικά. Στὴν «Ψυχολογία τῶν μαζῶν» τοῦ Γουσταύου Λέ Μπὸν (Ἑλλ. ἔκδ. «Ζῆτρος» Θεσσαλονίκη 1996, σελ. 154) διαβάζομεν:

«Ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἀντιπροσωπεύει, πράγματι, τὴ μοναδική διοίκηση, τῆς ὁποίας οἱ πράξεις δὲν ὑπόκεινται σε κανένα ἔλεγχο. Ὅλες οἱ ἐπαναστάσεις τῆς δημοκρατικῆς Γαλλίας, δὲν μπόρεσαν νὰ τῆς ἐξασφαλίσουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα τοῦ habeas corpus, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Ἀγγλία εἶναι τόσο περήφανη. Διώξαμε τοὺς τυράννους· ὅμως, μέσα σὲ κάθε πόλη, ἕνας δικαστὴς ἔχει στὴν διάθεσή του τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν πολιτῶν. Ἐνας μικρὸς ἀνακριτὴς, ποὺ μόλις βγήκε ἀπὸ τὴ νομικὴ σχολή, ἔχει τὴ σκανδαλώδη ἐξουσία νὰ στείλει στὴ φυλακὴ, στηριγμένος σὲ μιὰ ἀπλὴ υπόθεση ἐνοχής, τῆς ὁποίας τὴν ἀπόδειξη δὲν οφείλει σὲ κανένα, τοὺς πιο ευυπόληπτους πολίτες. Μπορεῖ νὰ τοὺς κρατήσῃ ἐκεῖ ἕξι μῆνες, ἢ ἀκόμη καὶ ἕνα χρόνο, με τὸ πρόσχημα τῆς ἀνάκρισης, καὶ νὰ τοὺς ἀπολύσει στὴ συνέχεια χωρὶς νὰ τοὺς οφείλει οὔτε ἀποζημίωση οὔτε συγγνώμη. Τὸ ἐντάλμα προσαγωγῆς εἶναι ἀκριβῶς τὸ ἀντίστοιχο τῆς σφραγισμένης ἐπιστολῆς, με τὴ διαφορά ὅτι αὐτὴ ἡ τελευταία, γιὰ τὴν ὁποία τόσο σωστά κατηγοροῦσαν τὴν ἀρχαία μοναρχία, δὲν ἦταν στὴ δικαιοδοσία παρὰ πολὺ μεγάλων προσωπικοτήτων, ἐνῶ σήμερα εἶναι στα χέρια μιᾶς ολόκληρης τάξης πολιτῶν, ποὺ εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὸ νὰ περνᾷ γιὰ τὴν πιο πεφωτισμένη καὶ τὴν πιο ανεξάρτητη».

Ὅταν αὐτὰ δημοσιεύωνται στὸν τύπο, δίχως ἀντιδράσεις ἀσφαλῶς μειοῦται τὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης. Ὁ ἴδιος ἐκδότης μετὰ ἀπὸ τὴν δημοσίευσιν τοῦ προαναφερθέντος ἄρθρου

του επανέρχεται («'Αδέσμευτος Τύπος» 15-10-2000) και διαμαρτύρεται, διότι ούδεις αντέδρασε εις ὅσα κατήγγειλε:

«Κανένα ενδιαφέρον δεν είδαμε και για τα ὅσα στο ἄρθρο της Παρασκευῆς αποκαλύψαμε.

*Ἦλθε, ἄραγε, ἡ ὥρα να εναποθέτουμε τις ἐλπίδες μας στα **Ευρωπαϊκά Δικαστήρια;**».*

Πάλιν οὐδεμία ἀντίδρασις.

Τὰ δημοσιεύματα κατὰ τῶν δικαστῶν προξενοῦν βλάβην στὴν δικαιοσύνην, διότι ἂν ἀληθεύουν δεικνύουν πτώσιν τοῦ ἐπιπέδου τῶν δικαστῶν. Ταῦτοχρόνως διεγείρουν ἀνησυχίας. Πραγματικῶς ὅταν διαδάζετε («Βῆμα» 26-5-2002) ὀλοσέλιδον ἄρθρον μὲ τίτλον: «**Δικαστὲς προστάτευσαν κύκλωμα ναρκωτικῶν**» κ' ἐπίτιτλο: «**Αποκαλυπτικά στοιχεῖα ἐσωτερικῆς ἔρευνας γιὰ τὴν ὑπαρξὴ θυλάκων διαφθορᾶς στὴν Δικαιοσύνη. Ἐμπλέκεται καὶ πρόεδρος Ἐφετῶν**» εἶναι εὐλογον νὰ ἀνησυχῆτε.

Στὴν ἐφημερίδα «Ἔθνος» (20-3-2003) ὁ δημοσιογράφος Ἄλεξ. Αὐλωνίτης ἐπισημαίνει τὰ «μεγάλα λειτουργικά προβλήματα τῆς δικαιοσύνης».

Τὸ ἄρθρον ἐπίσης ἀναφέρει καθυστερήσεις, ὅπου συμβαίνουν ἀπίστευτα γεγονότα π.χ.

«Παράλληλα στη διάρκεια πειθαρχικῶν δικῶν ἐνώπιον τῆς Ολομέλειας του Αρείου Πάγου, αποκαλύφθηκαν οἱ περιπτώσεις δικαστῶν που καθυστεροῦσαν υπερβολικά τὴν ἐκδοση αποφάσεων, με συνέπεια να γράψουν τελικά τὴ δικαστικὴ ἀπόφαση (ἀπὸ λόγους ἀλληλεγγύης) ἄλλοι συνάδελφοί τους κ.τλ.

(Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τους δικαστὲς-εισαγγελεῖς αυτοὺς δρέθηκαν ἐκτὸς σώματος με πειθαρχικὲς ποινὲς ἀπόλυσης, ἐνῶ σε ἄλλους ἐπιβλήθηκε προσωρινὴ παύση).

Τὸ χειρότερον ὅμως ὄλων εἶναι ἡ ἀποκάλυψις τῆς ἐφημερίδος «ἀποφάσεων καρμπόν» ὅπως τὰς ἀποκαλεῖ καὶ περιγράφει τὸ ἀκόλουθον περιστατικὸν ποὺ φυσικὰ προκαλεῖ δυσαρέστους σκέψεις. Σχετικῶς διαβάζομεν:

«Το «αντίδοτο» στις τεράστιες καθυστερήσεις των ποινικῶν δικῶν, που ἔχουν οδηγήσει σε επανειλημμένες καταδίκες της χώρας ἀπὸ το Ευρωδικαστήριο, φαίνεται ὅτι ἀνακάλυψε ἡ ἴδια Δικαιοσύνη, εκδίδοντας ἀποφάσεις «καρμπόν»!

Το Τριμελές Εφετεῖο Πατρῶν ἀνοίγοντας νέους δρόμους στὸν τρόπο ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης, ἀντέγραψε λέξη πρὸς λέξη ὄχι μόνον τις καταθέσεις μαρτύρων καὶ τὴν ἀπολογία τοῦ κατηγορουμένου που εἶχαν δοθεῖ πρὸ Ζετίας στὸ Τριμελές Πλημμελειοδικεῖο Πατρῶν ἀλλὰ καὶ τὸ σκεπτικὸ (αιτιολογικὸ) τῆς πρωτοβάθμιας δικαστικῆς ἀπόφασης, περιλαμβάνοντας ἀκόμα καὶ τὰ ορθογραφικὰ λάθη...

Ἔτσι ἐπιτεύχθηκε ἡ ταχύτατη ἐκδοση τῆς εφετειακῆς 22σέλιδης ἀπόφασης (μέσα σε 20 μέρες ἀπὸ τὴν συνεδρίαση ἦταν καθαρογραμμμένη) ἀλλὰ πλέον κινδυνεύει ἡ χώρα νὰ καταδικαστεῖ ἀπὸ τὸ Ευρωπαϊκὸ Δικαστήριο Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων στὸ Στρασβούργο, ὅπου θα γίνῃ σχετικὴ προσφυγὴ γιὰ παράβιαση τῶν στοιχειωδῶν κανόνων τῆς δίκαιης δίκης.

Ομοιότητες

Καὶ τοῦτο διότι ἐμφανίζονται με χρονικὴ ἀπόσταση 27 μηνῶν (τὸ Νοέμβριο τοῦ 2000 καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2003) πέντε άτομα (ὁ μηνυτής, 3 μάρτυρες καὶ ὁ κατηγορούμενος) νὰ χρησιμοποιοῦν λέξη πρὸς λέξη τοὺς ἴδιους ἰσχυρισμοὺς ἐνώπιον καὶ τῶν δύο δι-

καστηρίων (Πλημμελοδικείου και Εφετείου), σαν να είχε γίνει μία και μόνη συνεδρίαση! Αλλά αν η καταγραφή των καταθέσεων και της απολογίας αποτελεί κατ' αρχήν σφάλμα κι' ευθύνη του γραμματέα της έδρας, το σκεπτικό-καρμπόν αποτελεί ευθύνη της σύνθεσης του δικαστηρίου και το παράπτωμα θα πρέπει να απασχολήσει ιδιαίτερα την ηγεσία της Δικαιοσύνης».

Άκόμη ή δικαιοσύνη πλήττεται εξ αιτίας τῶν δικαστῶν, ὅταν τὴν μία φορὰ καταδικάζουν κάποιον, διὰ σοβαρὸν ἔγκλημα καὶ μετὰ τὸν ἀθῶνον π.χ. ἐδικάσθη εἰς 65χρονος διὰ τὸν διασμὸν ἀνηλίκου ἀγοριοῦ, εἰς κάθειρξιν 6 ἐτῶν. Στὸ δευτεροβάθμιον κακουργιοδικεῖον ὁ Εἰσαγγελεὺς τῆς ἔδρας, ποὺ διέγνωσε τὴν σκευωρίαν, κατήγγειλε θαρραλέως τὴν «ἀτυχῆ συμπεριφορὰ τῆς Δικαιοσύνης ἀπέναντι σὲ ἕναν ἀθῶο ἄνθρωπο» («Χώρα» 13-12-2001) καὶ τὸ δικαστήριον ὁμοφώνως τὸν ἐκήρυξεν ἀθῶον, διότι ἀνεγνώρισε «λανθασμένη ἐκτίμησι τῆς Δικαιοσύνης, ἡ ὁποία δὲν μπόρεσε νὰ διαβλέψει ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦταν θῦμα τοῦ “θύματός” του». (ἐνθ. ἀνωτ.). Παρεμφερεῖς περιπτώσεις ποὺ κυριολεκτικῶς ἐβασάνισαν ψυχικῶς ἀθῶους ἀνθρώπους γνωρίζω πολλὰς, αἱ ὁποῖαι ἠδύναντο νὰ εἶχαν ἀποφευχθεῖ ἂν οἱ συγκεκριμένοι δικασταὶ ἦσαν ἀντάξιοι τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των. Ὅταν εἰσαγγελεῖς ὁμιλοῦν διὰ «ἀτυχῆ συμπεριφορὰ τῆς δικαιοσύνης» καὶ δικαστήρια διὰ «λανθασμένη ἐκτίμησι τῆς δικαιοσύνης» ἀντιλαμβάνεσθε ποῖαν γνώμην σχηματίζει ὁ λαὸς περὶ δικαιοσύνης.

Ἐδῶ βεβαίως χρειάζεται προσοχή, ὥστε νὰ μὴ ὑποπέσωμεν στὸ λογικὸν σφάλμα ἐκ τοῦ μερικοῦ νὰ κρίνωμεν τὸ γενικόν.

Γνωρίζομεν τὸ νομικὸν θέσφατον «μηδενὶ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης» ἢ ἀλλοιώτικα τὴν νομικὴν ἀρχὴν τοῦ «μηδὲνα ἀνήκουστον δικάζειν». Εἰς πάντα ταῦτα οἱ Ἀρ-

χαιοέλληνες ἔδωσαν ἀνωτέραν ἀντίληψιν, διότι οἱ δικασταὶ ὠρκίζοντο νὰ ἀκούουν τὸν κατήγορον καὶ τὸν κατηγορούμενον μὲ τὸν ἴδιον τρόπον. Ὁ ὄρκος αὐτὸς καλούμενος Ἡλιαστικός ἀναφέρει, ἐπὶ λέξει: «Καὶ ἀκροάσομαι τοῦ τε κατηγοροῦ καὶ τοῦ ἀπολογουμένου ὁμοίως ἀμφοῖν» (Δημοσθένης: «Κατὰ Τιμοκράτους» 149).

Ὁ Φωκυλίδης («Ἐπη» 87) ἀπεφάνθη «μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης» πού πλέον ἀποτελεῖ νομικὸν θέσφατον ἐδῶ καὶ χιλιετίας καὶ τὸ ὅποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Ἡσίοδος («Ἀποσπάσματα» 271) ἐνῶ ὁ Ἀριστοφάνης («Σφήκες» 725) ἀποκαλεῖ σοφὸν ἐκεῖνον πού εἶπεν «πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσης».

Ἐμεῖς τῆς μαχομένης δικηγορίας γνωρίζομεν, ὅτι ὅλοι οἱ δικασταὶ δὲν ἀκούουν «ὁμοίως» μὲ τὸν ἴδιον δηλαδὴ τρόπον τὸν κατήγορον καὶ τὸν κατηγορούμενον, ἀλλ' ἐπηρεάζονται ἐκ πολλῶν λόγων π.χ. ἐμφάνις, τρόπος ὁμιλίας, εὐφυΐα, προσωπικότης κατηγορουμένου ἢ μηνυτοῦ κ.τ.λ. Εἶναι ὄντως ἀνθρωπίνως σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ἀκούσῃ κάποιος, μὲ τὸν ἴδιον τρόπον δύο ἀντιδίκους.

Μπορεῖ ἡ δικαιοσύνη στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα νὰ μὴ ἀπενέμετο ὀρθῶς κυρίως λόγῳ τῆς παρουσίας τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου, ἀλλὰ ὁμολογουμένως ἡ ἐμφάνις τῶν δικαστηρίων ἦτο μεγαλοπρεπῆς, ἐπιβλητικὴ, ὅπως καὶ τῶν δικαστῶν, πού ἔφεραν εἰδικὰ σήματα, βακτηρίας κ.τ.λ. Ὑπῆρχε μάλιστα μία ἀνωτάτη ἠθικὴ ἀντίληψις, περὶ τῶν δικαστῶν, ὥστε αἱ δίκαι ἀνθρωποκτονιῶν διεξήγοντο ὑπαιθρίως, ἐπειδὴ δὲν ἐπετρέπετο οἱ δικασταὶ νὰ εὐρεθοῦν, ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην μὲ δολοφόνους. Στὸ ἠθικὸν περιελαμβάνετο καὶ τὸ μεταφυσικόν, διότι ὅποιος δικαστὴς παρέβαινε τὸν ὄρκον του θὰ ἐτιμωρεῖτο αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του(!) ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἀρχαιοελληνικὸς ὄρκος ἀναφέρει ἐπίσης, ὅτι ὁ δικαστὴς

δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λαμβάνη δῶρα ὁ ἴδιος ἢ διὰ μέσου ἄλλου: «οὐδὲ δῶρα δέξομαι...».

Προσωπικῶς πιστεύω ὅτι οὐδεὶς δικαστὴς δωροδοκεῖται, διὰ νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ὑπὲρ ἀντιδίκου. Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ κάποιος, διότι ὅλα μποροῦν νὰ συμβοῦν. Ἐκ προοιμίου κατ' ἐμὲ ὅλοι οἱ δικασταὶ εἶναι ἀδέκαστοι. Μοῦ εἶναι μάλιστα ἐνοχλητικόν, πὺ κατὰ καιροὺς κάποιος δικαστικὸς λειτουργὸς χαρακτηρίζεται ἀδέκαστος, ὡσὰν οἱ συνάδελφοί του νὰ δεκάζονται. Τοῦτο παρετηρήθη στὴν περίπτωσιν τοῦ Χρήστου Σαρτζετάκη, ὁ ὁποῖος ἀπεκλήθη ἀδέκαστος(!) μολονότι αἱ ἐφημερίδες εἰς πρωτοσέλιδα μὲ φωτογραφίαν τοῦ τὸν ἀπεκάλουν «κομπιναδόρο» («Ἐλεύθερος» 4-11-1990, 6-11-1990), «τρωκτικόν» («Ἐλεύθερος» 8-5-1990) καὶ εἰς ἄλλην ἐφημερίδα κατηγγέλετο δι' ἄρθρου τῆς δικηγόρου Μ. Παρασκευᾶ ὡς «πλαστογράφος» («Ἀπογευματινὴ» 11-3-1990) ἰδιοτελής, ψεύτης καὶ ἀνεφέροντο στοιχεῖα.

Ὁ «Ἐλεύθερος Τύπος» (2-11-1993) γράφει «γιὰ τὰ λαθραῖα τοῦ Σαρτζετάκη... πὺ ἔφερε ὁ ἴδιος καὶ τὰ μέλη τῆς συνοδείας του πολλὰ τῶν ὁποίων ἦσαν συγγενεῖς του». Ὁ Σαρτζετάκης ἔφερε τηλεοράσεις, βίντεο καὶ ἄλλα ἀντικείμενα πὺ κατὰ τὸ κατηγορητήριον ἐφορτώθησαν «σὲ φορτηγὰ μὲ ἐντολὴ τῆς Προεδρίας χωρὶς νὰ περάσουν ἀπὸ τὸν ἐπιβαλλόμενον τελωνειακὸ ἔλεγχο καὶ χωρὶς νὰ καταβληθοῦν οἱ προβλεπόμενοι δασμοί». Ἐπέρασαν 5 χρόνια! ἀπὸ τὴν διάπραξιν τοῦ ἀδικήματος κι' ὅταν ἐδικάζετο ἡ ὑπόθεσις τὴν 1-11-1993 στὸ 11ο Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖο Ἀθηνῶν ἀνεβλήθη διὰ τὴν 19-1-1994.

Ὁ ἐκδότης κ. Δ. Ρίζος («Ἀδέσμευτος Τύπος» 25-7-1997) ἐδημοσίευσεν ἄρθρον μὲ τίτλον: «Ἄβυσσος ἢ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου» καὶ τὸν ἀποκαλεῖ «ξεσαλωμένον» κ.τ.λ. Ὁ «Τύπος τῆς Κυριακῆς» (20-10-1991) παραθέτει φωτογραφίαν τοῦ παλατιοῦ τοῦ Σαρτζετάκη στὴν Πεντέλη μὲ 37 δωμάτια! καὶ 7 λουτρά.

Ἡ «Ἐλευθεροτυπία» (11-7-1998) τὸν καλεῖ νὰ ντρέπεται. Ὁ τ. Ἐπίτροπος Μ. Ζούβελος («Τύπος Κυριακῆς» 20-10-1991) τὸν ἀποκαλεῖ «αὐτοκράτορα». Ὁ καθηγητὴς Δ. Μαρωνίτης («Βῆμα» 6-6-1993) τὸν κατηγορεῖ μεταξύ ἄλλων καὶ διὰ τὸ ποῦ εὔρε τὰ χρήματα, διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ ἀνάκτορο!

Ἡ «Ἀπογευματινὴ» (17-10-1991) τὸν χαρακτηρίζει «ἄπληστο, τσιγκούνη» τὸν κατηγορεῖ ὅτι «προκαλεῖ τὴν ἀπέχθεια τοῦ λαοῦ» καὶ πολλὰ ἄλλα. Ὁ «Στόχος» (31-5-1990) ζητεῖ «νὰ τὸν κλείσουν μέσα γιὰ τὶς κομπίνες...» καὶ τὸν χαρακτηρίζει «ἐπικίνδυνο ψυχοπαθῆ». Μέχρι κι' ὁ Ἀρχιμανδρίτης Τιμόθεος Κιλίφης («Ἐλεύθερος Τύπος» 18-11-1991) τὸν θεωρεῖ «πολὺ μικρὸ» καὶ τοῦ καταλογίζει ἄλλα ἀπαράδεκτα.

Στὰ ἀνωτέρω δημοσιεύματα καὶ εἰς ἄρκετὰ ἀκόμη ὁ κ. Σαρτζετάκης δὲν ἀπῆντησε. Διὰ τί; Καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι πρέπον νὰ κατηγορῆται διὰ χρηματισμὸν καὶ ἐκεῖνος νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ παριστάνῃ τὸν ἠθικολόγον, διὰ παντὸς τρόπου πλὴν διὰ τοῦ παραδείγματός του. Ὑπευθύνως καὶ δημοσίως τὸν εἶπαν «ψεύτη», «κομπιναδόρο», «πλαστογράφο», «ἄπληστο», «ἰδιοτελῆ», «μικρὸ», «ψυχοπαθῆ» ἄλλ' ἐκεῖνος σιωπᾷ. Τόσο χονδρόπετσος εἶναι;

Στὰ ζητήματα ἠθικῆς τάξεως, ὅταν πρόκειται π.χ. περὶ βουλευτῶν οὐδεὶς ἔχει ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ ὅταν πρόκειται περὶ δικαστῶν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιφέρονται αἰωρούμενα κατηγορίαι π.χ. ὁ δημοσιογράφος κ. Γιάννης Ντάσκας εἰς ἄρθρον του μὲ τίτλον «Ἡ δικαιοσύνη καταπίνει σκάνδαλα δις καὶ κυνηγάει «ἐνοχλητικούς» γράφει:

**«Πῶς γίνεται νὰ κλείνουν τόσο εύκολα τέτοια κα-
ραμπινάτα σκάνδαλα δισεκατομμυρίων που ὄζουν καὶ
δημιουργοῦν τεράστια θέματα «παρεξηγήσεων» σε
βάρος των δικαστῶν καὶ ἀντίθετα υποθέσεις ἐνοχλη-
τικές γιὰ δικαστικούς νὰ σέρνονται χρόνια καὶ νὰ δια-**

τάσσονται «περεταίρω έρευνες» μην και ΕΚΒΙΑ-ΣΤΟΥΝ ή στριμωχτούν οι δημοσιογράφοι που τις σκάλισαν;

*Δημοσιογράφοι βρόμικοι έχουν πάει -και σωστά- φυλακή. Δικαστικοί βρόμικοι (κάντε μια βόλτα κύριοι στα βόρεια προάστεια...) γιατί δεν έχουν πάει **ΠΟΤΕ** στην ιστορία του ελληνικού κράτους;*

Τα πλαστά χαρτιά, τα ανύπαρκτα πρόσωπα και ανύπαρκτες παραγωγές τις καταπίνετε κύριοι στις δεξιώσεις εκείνων που έκαναν δισεκατομμύρια από τέτοιες μπίζνες;».

Ούδεις τοῦ ἀπήντησε. Διατί;

Διά τήν βελτίωσιν τῆς ποιότητος τῆς παρεχομένης δικαιουσύνης πιστεύω, ὅτι ἀρμόδιοι εἶναι οἱ δικασταί. Αὐτοὶ γνωρίζουν καλῶς ὅλα τὰ προβλήματα, ἀφοῦ τὰ ὑφίστανται καὶ συνεπῶς αὐτοὶ πρέπει νὰ προτείνουν λύσεις. Ὡστόσοσον πρωτοβουλίας πρὸς τὸ θέμα τῆς καλλιτερεύσεως τῆς ποιότητος τῆς δικαιουσύνης λαμβάνει ὁ ἐκάστοτε ὑπουργὸς δικαιουσύνης, ὁ ὁποῖος εἶναι **πολιτικάντης** καὶ **περαστικός**, ἀπὸ τὸν χῶρον τοῦ δικαίου.

Ἦδη προετοιμάζεται ἡ κατάργησις τῆς ἐπετηρίδος καὶ γίνεται δεκτόν, ὅτι ὑπάρχουν δικασταὶ ἱκανοὶ καὶ δικασταὶ ἀνίκανοι. Μάλιστα κατὰ τὸ σχετικὸν δημοσίευμα («Βῆμα» 7-9-2003) ἡ πλειονότητα τῶν δικαστῶν δὲν εἶναι ἱκανοί. Τέτοιαι ἀπόψεις δημοσίως διατυπούμεναι κλονίζουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν δικαιοσύνην τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως ἐὰν ἀληθεύουν.

Τὸ προαναφερθὲν δημοσίευμα ἀναφέρεται στὴν δικαιοσύνη, μὲ τρόπον καταφρονητικόν. Γράφει: «Ἡ δικαιοσύνη λειτουργεῖ ὅπως λειτουργεῖ» καὶ περαιτέρω διαβάζομεν:

«Ὡς σήμερα δικαστές και εισαγγελείς από το Πρω-

τοδικεῖο ὡς τὸν Ἄρειο Πάγο ἐξελίσσονται κατὰ κύριο λόγο με βασικό κριτήριο τὴ θέση τους ἐπετηρίδα. Ἐλάχιστα μετρούν τὰ οὐσιαστικά προσόντα καὶ ἡ ἀξιοσύνη ἐνὸς ἐκάστου ἀφού -πλην ἐξαιρέσεων καὶ ἀν ὁ χρόνος καὶ τὰ κενὰ τῶν θέσεων τὸ ἐπιτρέπουν- ὅλοι φθάνουν στα ἀνώτατα κλιμάκια. Ἀκόμη καὶ στὸν Ἄρειο Πάγο. Οἱ μόνοι ποὺ μπορεῖ νὰ μένουν στάσιμοι εἶναι συνήθως ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πειθαρχικά καὶ ατυχίες.

Ὅσοι ὅμως εἶναι ἱκανοί, ἔχουν προσφορά καὶ δίδουν σημασία στὴ δουλειά τους δὲν διαχωρίζονται ἀπὸ τοὺς ἄλλους ποὺ δὲν διαθέτουν τὰ ἀνάλογα προσόντα. Ἡ ἀνέλιξη τῶν δικαστῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων -νὰ τὸ ξεκαθαρίσουμε καὶ αὐτό- ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴ ὑπόθεση τῆς δικαιοσύνης. Τὸ Ἀνώτατο Δικαστικὸ Συμβούλιο, ποὺ συγκροτεῖται ἀπὸ αεροπαγίτες καὶ ἀντεισαγγελεῖς τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου, μετεχόντων προέδρου καὶ εἰσαγγελέως, ἀποφασίζουν γιὰ τὴν πορεία ὅλων. Καὶ ἡ πρακτικὴ τῶν τελευταίων χρόνων εἶναι ἡ ἴδια. Κουτσοὶ στραβοί, ὅλοι στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα...».

Ἄφηνω τὴν φράσι «Κουτσοὶ στραβοὶ ὅλοι στὸν Ἅγιο Παντελεήμονα» ἀσχολίαστον. Ὅμως ἀνησυχῶ ἐὰν δικαστικῶς ἐξαρτῶμαι ἀπὸ «στραβοὺς καὶ κουτσοὺς» μὲ τὴν μεταφορικὴν ἔννοιαν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ πνεῦμα τοῦ ἄρθρου εἶναι, ὅτι σήμερον δὲν ἔχομεν τοὺς δικαστὰς ποὺ πρέπει, ὅτι οἱ ἱκανοὶ δικασταὶ χάνονται, ὅτι γίνονται προσπάθειαι ἀλλαγῆς τοῦ συστήματος ἀξιολογήσεως τῶν δικαστῶν, ποὺ αὐτὰ σημαίνουν, ὅτι μέχρις ὅτου πραγματοποιηθοῦν θὰ σᾶς δικάζουν ἀνίκανοι δικασταί, ἐκτὸς κ' ἂν εἴσθε τυχερὸς καὶ τὴν ὑπόθεσίν σας τὴν ἀναλάβῃ ἱκανὸς δικαστής.

Αί άνωτέρω μειωτικά δια τήν δικαιοσύνην άπόψεις μένουν άναπάντητοι. Διατί;

Κατά λογικήν άκολουθίαν, έπειδή όμολογεΐται δημοσίως εις έφημερίδας, ότι ή πλειονότης τών δικαστών δέν εΐναι ίκανοί και έπειδή τò κράτος λέγει, ότι επιβάλλεται νά άλλαγή τò σύστημα άξιολογήσεως τών δικαστών, ό πολίτης δέν προσέρχεται μέ έμπιστοσύνην στήν δικαιοσύνην τής Πατρίδος του.

Πρός άποφυγήν παρεξηγήσεως πρέπει νά διευκρινίσωμεν, ότι άναζητοϋμεν **άντικειμενικάς μειονεξίας**, πού πρέπει νά διορθωθούν κι' όχι ύποκειμενικάς πού εΐναι άπρόβλεπτοι και άφοροϋν εις προσωπικάς συμπεριφοράς και άντιμετωπίζονται περιπτωσιολογικώς ύπό πειθαρχικου έλέγχου π.χ. εις δικαστής διωχθείς επί «Χούντας» ως όμοφυλόφιλος έπανήλθεν κατά τήν μεταπολίτευσιν, έξήντλησε τήν ιεραρχίαν και εύρέθη δολοφονηθείς εις άντρον άνωμάλων ή Εισαγγελεύς περιεφέρετο δημοσίως ως έραστής «τραβεστί» κ.τ.λ. Αύται εΐναι άτομικάς περιπτώσεις, διότι και οί δικασταί άνθρωποι εΐναι μέ τās άδυναμίας των. Έδω όμως άναφερόμεθα, όσον εΐναι δυνατόν, στο άντικειμενικόν μέρος, δηλαδή ποιοι άντικειμενικοί λόγοι βλάπτουν τήν δικαιοσύνην.

Συμφώνως προς δημοσιεύματα στον τύπον π.χ. «Χώρα» (23-10-2003) ό κ. Πρόεδρος του Δικαστηρίου, ό όποιος δικάζει τά μέλη τής τρομοκρατικής όργανώσεως «17 Νοέμβρη» έδήλωσεν ότι:

«Δέν μπορώ νά σās δικάσω ως κακοποιούς του κοινου Ποινικου Δικαιου. Έρχεστε έδω γιατί ειχατε ορισμένα οράματα... Δέν δέχομαι ότι θέλατε τò κακό. Τα κίνητρά σας ήταν πολιτικά. Έγώ δέν θα κάνω άνιστόρητη δίκη».

Η άνωτέρω δήλωσις του κ. Προέδρου ύποχρεώνει τούς νομικούς νά σκεφθούν τά άκόλουθα:

1. Ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου, κατὰ τὴν δικονομίαν ὡς γνωστὸν διευθύνει τὴν συζήτησιν καὶ δὲν δικαιούται νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην του ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως, παρὰ μόνον, στήν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως.

2. Διὰ τῆς παρανόμου δημοσιοποιήσεως τῆς γνώμης του ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου προκατέβαλε, ὡς μὴ ὠφείλε, τὰ ὑπόλοιπα μέλη τοῦ δικαστηρίου καὶ ἐνδεχομένως ἤσκησεν ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν, ὅπερ ἀνεπίτρεπτον.

3. Ὁ κ. Πρόεδρος προεξώφλησε τὸ ὑπὸ τῆς ἀκροαματικῆς διαδικασίας ζητούμενον, περὶ τοῦ πολιτικοῦ ἢ μὴ χαρακτηρισμοῦ τῶν πράξεων τῆς «17 Νοεμβρίου». Ἐπὶ πλέον καὶ τὸ χειρότερον τοὺς ἀπένειμε εὔσημα, ὅτι εἶχαν «ὄράματα»! Ἔτσι λοιπὸν ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ πρόεδρον δικαστηρίου, ὅτι ὄραματα ἐπιδιώκονται, μὲ ὑπούλους δολοφονίας ἀθῶων, μὲ ληστείας, μὲ ἀνατινάξεις καὶ μὲ ἄλλας ἐγκληματικὰς πράξεις. Μέχρι τῶρα ἐπιστεύετο, ὅτι τὰ ὄραματα πραγματοποιοῦνται, διὰ παντὸς τρόπου πλὴν δι' ἀνάνδρων ἐγκλημάτων.

4. Ἐπίσης ἐδιαβάσαμεν, ὅτι δὲν θὰ κἀνῃ «ἀνιστόρητη δίκη». Ὁ ὅρος εἶναι ἄγνωστος στήν ποινικὴν δικονομίαν, ὅπου αἱ δίκαι εἶναι ποινικαὶ μόνον. Ἀνιστορήτους δίκας δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν, οὔτε στήν θεωρίαν, καθόσον ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τῆς ποινικῆς δίκης εἶναι ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐννόμου τάξεως καὶ ὄχι ἡ ἱστορικὴ ἔρευνα.

5. Ἐδήλωσε ἀκόμη ὁ κ. Πρόεδρος, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς δικάσῃ ὡς κακοποιοὺς τοῦ Κοινοῦ Ποινικοῦ Δικαίου, τότε ὡς τί τοὺς δικάζει; μήπως ὡς ὄραματιστάς; Περισσότερον πάντως ἐντυπωσιακὴ εἶναι ἡ δήλωσις τοῦ κ. προέδρου, ὅτι «δὲν δέχομαι ὅτι θέλατε τὸ κακό»! Συνεπῶς τὰ 45άρια καὶ τὰ ἐκκρηκτικὰ τὰ ἐχρησιμοποιοῦν, διὰ καλοὺς σκοποὺς καὶ οἱ φόνοι εἶχαν καλὰ κίνητρα.

6. Ὅταν ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἀποκαλῇ τοὺς δολοφόνους τρομοκράτας, ὄραματιστάς, ὅταν δὲν δέχεται νὰ τοὺς

δικάση ὡς κακοποιούς τοῦ ποινικοῦ δικαίου κι' ὅταν δὲν δέχεται, ὅτι ἤθελαν οἱ δολοφόνοι νὰ κάνουν κακό, γεννῶνται πολλὰ ἐρωτηματικά.

7. Τέλος κάποιος νὰ πληροφορήση τὸν κ. Πρόεδρο, ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν δικάζουν ἀνθρώπους, ἀλλὰ πράξεις. Αὐτὰς κρίνουν καὶ ἐπ' αὐτῶν ἀποφασίζουν. Ἐπομένως ἡ δήλωση τοῦ κ. Προέδρου ὅτι δὲν θὰ δικάση τοὺς τρομοκράτας ὡς κακοποιούς ἀποδεικνύει ἄγνοιαν (σκόπιμον ἢ μὴ) τῆς λειτουργίας τοῦ ποινικοῦ δικαίου.

Χωρὶς νὰ θέλω νὰ σχολιάσω τοὺς ἀντιδικονομικοὺς διαλόγους πολιτικῆς φιλοσοφίας Κουφοντίνα-Γιωτοπούλου καὶ κ. Προέδρου στὸ ἀκροατήριον, διαμαρτύρομαι διὰ τὴν συμπεριφορὰν τοῦ κ. Προέδρου, ὁ ὁποῖος ἀνεκήρυξε ἐξ ἔδρας τοὺς εἰδεχθεῖς ἐγκληματίας εἰς ὄραματιστάς, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ κάνουν κακό! Ἀσφαλῶς θὰ τοὺς καταδικάση, διότι εὐτυχῶς ἡ νομοθεσία δὲν προβλέπει ἀθῶσι δολοφόνων, ἐὰν ἦσαν ὄραματισταί.

Ἴσως νὰ ἔχη δίκαιον ὁ Στάθης στὰ «Νέα» (4-10-2003) ποὺ χαρακτηρίζει τὴν δίκην «δίκην τῆς πλάκας» καὶ τὸν πρόεδρον ὅτι ἔχει «σώουμαν διάθεση».

Ὁ πρῶην Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Εὐαγ. Κρουσταλλάκης εἰς συνέντευξίν του στὸ περιοδικὸν «Ἀντί» μεταξὺ ἄλλων:

«... ἔκανε λόγο γιὰ φαινόμενα χρηματισμοῦ καὶ ἐπηρεασμοῦ δικαστῶν ἀπὸ πολιτικούς καὶ οἰκονομικούς παράγοντες».

Ἡ Ἐνωσις Δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γ. Κάπος ἀπεδοκίμασαν τὰς δηλώσεις τοῦ κ. Κρουσταλλάκη, ὁ ὁποῖος ὅσον ἦτο Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου δὲν κατήγγειλε αὐτά, ποὺ μετὰ τὴν συναταξιοδότησίν του ἀνεκάλυψε.

6. ΓΥΝΑΙΚΟΚΡΑΤΙΑ ΚΑΙ ΑΝΤΙΔΙΚΗΓΟΡΙΑ

Ἐπὶ τῆς πρώτης κατηγορίας, ἡ ἀπονομή δικαιοσύνης ἀποτελεῖ δι' ἐκείνους σκοπὸν ζωῆς. Εἰσηλθόντες λοιπὸν στὸ δικαστικὸν σῶμα ἀπὸ ἀγάπην πρὸς αὐτό.

Ἐὰν ἀπέναντί σου ἔχῃς τέτοιους δικαστὰς εἶσαι τυχερός, διότι εἶναι ὀλίγοι.

Δευτέρα κατηγορία, εἶναι οἱ δικασταί, πού διὰ πολλοὺς λόγους δὲν ἐπέτυχαν ὡς δικηγόροι καὶ εἰσηλθόντες στὸ δικαστικὸν σῶμα, ἐκ λόγων οἰκονομικῆς ἀσφαλείας. Ἰδιαιτέρως αἱ νεάνιδες προετίμησαν τὴν ἀσφάλειαν τοῦ Δημοσίου καὶ προσελήφθησαν στὴν δικαιοσύνην, ὅπως θὰ προσελαμβάνοντο στὸ Ὑπουργεῖον Γεωργίας ἢ στὸν ὀργανισμὸν σχολικῶν κτηρίων.

Ἡ πρώτη κατηγορία δικαστῶν εἶναι ὁ παράδεισος τῆς δικαιοσύνης. Γνωρίζω τέτοιους δικαστὰς καὶ εἰσαγγελεῖς, πού ἀποτελοῦν κοσμήματα τοῦ δημοσίου βίου. Ὅταν ἔχῃς δικαστήριον μαζί τους εἶσαι βέβαιος, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἀδικηθῆς.

Ἡ δευτέρα κατηγορία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον γυναικοκρατεῖται καὶ ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης γίνεται βάσει ἐντυπώσεων. Μετὰ δέκα ἔτη θὰ κυριαρχοῦν πλήρως αἱ γυναῖκες στὴν δικαιοσύνην, ἡ ὁποία ἔτσι θὰ διαλυθῆ τελείως, διότι ἡ ἀκαταλληλότης τῶν γυναικῶν νὰ εἶναι δικασταί εἶναι ἀναμφισβήτητος. Σχετικῶς συνετάγη, ὑπὸ Ἀρεοπαγίτου εἰδικὴ ἐκθεσις.

Ἡ ἀποψις αὐτὴ δὲν εἶναι κατὰ τῶν γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκ φύσεως θριαμβεύουν εἰς ἄλλους χώρους, ἀλλ' ὄχι στὴν δικαιοσύνην. Εἰς ἐπικεφαλίδας θὰ σημειώσω, ὅτι ὁ γυναικεῖος χαρα-

κτήρη, ἡ ἐπιτήδευσις (π.χ. ὅταν βλέπω στήν ἔδρα μίαν μπογιατισμένην κυρίαν σὰ μαλλιά, σὰ μάτια, σὰ μάγουλα, σὰ χεῖλη, σὰ φρύδια, μὲ μπιχλιμπιδία στὸν λαιμό, ἔ δὲν πιστεύω, ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἀπονεύμῃ δικαιοσύνην) ὁ ἐντυπωσιασμός, ἡ θηλυκότης, ἡ μητρότης, ἡ ψυχικὴ ἀστάθεια τῆς περιόδου καὶ ἄλλα φέρουν τὴν γυναῖκα εἰς μειονεκτικὴν θέσιν, ὡς δικαστοῦ, ἔναντι τοῦ ἀνδρός.

Ἐξ ἀρχῆς παρακαλῶ τὰς κυρίας νὰ μὴ θυμώσουν, ποὺ τὰς θεωρῶ ἀκαταλλήλους νὰ εἶναι δικασταί, πρῶτον, διότι ὁ Ἀριστοτέλης («Πολιτικά» Α,5,10) ἀνέλυσε τὴν ἐκ φύσεως ὑπεροχὴν τῶν ἀνδρῶν ἔναντι τῶν γυναικῶν: «Ἔτι δὲ τὸ ἄρρεν πρὸς τὸ θῆλυ φύσει, τὸ μὲν κρεῖττον, τὸ δὲ χεῖρον...», δεύτερον, διότι δημοσιευθεῖσαι μελέται ἐν Ἀμερικῇ ἀπέδειξαν ὅτι «διαφορετικὰ δουλεύουν οἱ ἐγκέφαλοι τῶν δύο φύλων» («Ἐλευθεροτυπία» 25-7-2002) καὶ ἐπὶ πλέον ὡς γνωστὸν αἱ γυναῖκες ἔχουν μικρότερον ἐγκέφαλον. Τρίτον ἰδίως μετὰ τὴν ἐμμηνόπαυσιν αἱ γυναῖκες ὑφίστανται «ἐπιπτώσεις ψυχολογικῆς» καὶ «ψυχολογικὰ προβλήματα» ὅπως «ἄγχος, κατάθλιψη, εὐερεθιστικότητα, ἀδυναμία συγκέντρωσης καὶ προσοχῆς, ἔκπτωση τῆς διάθεσης καὶ τῆς ἐνεργητικότητος» («Χώρα» 17-7-2002). Φαντασθῆτε τί δικαιοσύνη σᾶς περιμένει, ἂν σᾶς δικάσῃ μία γυναῖκα, ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω.

Ἐξ ἄλλου βάσει τοῦ νόμου 2713/1999 ἡ ποσοστῶσις ἀνδρῶν-γυναικῶν στήν Ἀστυνομία ὠρίσθη εἰς 85% ἄνδρες καὶ 15% γυναῖκες κατὰ παράβασιν τῆς Κοινοτικῆς Ὁδηγίας 76/207ΕΟΚ. Ἡ Πολιτεία, ποὺ δὲν θεωρεῖ τὰς γυναῖκας ἰσοτίμους πρὸς τοὺς ἄνδρας στήν Ἀστυνομίαν, τὰς θεωρεῖ ἰσοτίμους στήν δικαιοσύνην, μολονότι στήν δικαιοσύνην τὸ ἔργον εἶναι δυσκολώτερον καὶ πολυπλοκώτερον. Στὸ Λιμενικὸν Σῶμα πρὶν ἴσχυε ὁ Ν. 2329/1995 ὁ ὁποῖος ὠρίζε ποσοστὸν γυναικῶν 10%, τῶρα ἰσχύει ὁ Ν. 2935/2001 ποὺ δὲν προβλέπει διακρίσεις μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν. Αἱ γυναῖκες ποὺ ἀπεκλείσθησαν,

ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις προσέφυγον στὸ Διοικητικὸν Ἐφετεῖον Πειραιῶς ὅπου ἐκέρδισαν, ἀλλὰ ὁ ὑπουργὸς ἐμπορικῆς Ναυτιλίας ἤσκησε ἔφεσιν («Νέα» 10-5-2002). Στὴν πυροσβεστικὴν δάσει τοῦ Ν. 2713/1999 ὀρίζεται ἕως 10%, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἐξεταστικὴν περιόδον ἐμειώθη εἰς 5%.

Εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις ὁ Ν. 1911/1990 ὥριξε ποσοστὸν συμμετοχῆς γυναικῶν 10%, ἀλλὰ κατόπιν ἐπικρατήσεως «φεμινιστικῶν» ἀπόψεων ἐξεδόθη ὁ Ν. 2913/2001 ποὺ ἀπαγορεύει διακρίσεις μεταξὺ τῶν δύο φύλων. Τὰς ἀπαγορεύει, ἀλλὰ πραγματικῶς ὑπάρχουν. Ἀπορῶ μάλιστα πῶς μὲ αὐτὴν τὴν νομοθετικὴν λογικὴν δὲν ψηφίζεται νόμος, ποὺ νὰ ἀπαγορεύῃ τὰς ἀσθενείας.

Τὸ 1990 στὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν τὸ 30% τῶν δικαστῶν ἦσαν γυναῖκες. Μετὰ δέκα χρόνια τὸ 2000 αἱ γυναῖκες δικασταὶ στὸ ἴδιο Πρωτοδικεῖον ἀνέρχονται στὸ 70%! («Ἐλευθεροτυπία» 24-12-2002). Ἡ **γυναικοκρατία** στὴν δικαιοσύνη, θὰ καταργήσῃ τὴν δικαιοσύνην.

Τέλος νὰ μὴ διαμαρτυρηθοῦν αἱ κυρίαί, διὰ τὰς ἀπόψεις μου περὶ αὐτῶν, διότι θὰ μὲ ἀδικήσουν, ἀφοῦ πιστεύω ἀκράδαντως στὴν ἀξίαν των, διὰ τὴν ὠραιότητα τῆς ζωῆς.

Αἱ γυναῖκες ἐξ ὑπερβάλλοντος συναισθηματισμοῦ κρίνουν οὐχὶ ἐπὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ βάσει ἐντυπώσεων. Κατὰ παγίαν μάλιστα δικαστικὴν πρακτικὴν ἢ ἀκριβοδικαία γνώμη ἐπὶ μιᾶς ὑποθέσεως δὲν πρέπει νὰ σχηματίζεται ἀπὸ κάτι ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πραγματικὴν οὐσίαν τῆς διαδικασίας. Ὁ Ἵπερείδης τὸ τονίζει στὸν «Ἵπὲρ Εὐξενίππου» ὑπερασπιστικὸν τοῦ λόγον τὸ 331 π.Χ.: «καὶ ὑπόληψις εἰς τοὺς δικαστὰς οὐ δικαία, ὡς ἄλλοθι ποὺ οὗτοι τὴν γνώμην ἂν σχοιήσουν ἢ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ πράγματος» (ἐνθ. ἀνωτ. 32).

Ἄν δὲν μειωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν (τὸ πολὺ 5% χάριν ἐξαιρετικῶν περιπτώσεων) προβλέπω μετὰ βεβαιότητος τὴν διάλυσιν τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ Ἀρχαιοελληνικὸν δίκαιον ἔφθασε εἰς ἀξεπέραστα ὕψη, ὡς πρὸς τὰς ἐννοίας του, δίχως στήν νομοθεσίαν, οὔτε σὰ δικαστήρια νὰ μετέχουν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι τώρα ματαιοπονοῦν ἐπιζητοῦσαι καταξίωσιν στήν δικαιοσύνην. Ἐκ φύσεως ἔχουν ἄλλους τομεῖς ἐπιδόσεων, ὅπως ἴσως περισοότερον εὐχαρίστους, ἀπὸ τὸ νὰ δικάζουν.

Συνεχῶς ὅλοι καὶ κυρίως οἱ πολιτικάντηδες ἀναφέρουν ἐξυμνηστικῶς, ὅτι ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἐγεννήθη ἡ δημοκρατία καὶ ἐξ ἀγνοίας ἢ μᾶλλον σκοπιμότητος δὲν λέγουν, ὅτι ἡ δημοκρατία δὲν ἐγεννήθη στήν Ἑλλάδα ἀλλὰ ἐνεφανίσθη ὡς φαινόμενον παρακμῆς εἰς Ἀθήνας, τὰς ὁποίας κατέστρεψε. Ἐπὶ πλέον δὲ ἡ ἀθηναϊκὴ δημοκρατία δὲν ἔδιδε πολιτικὰ δικαιώματα στήν γυναῖκα καὶ ἀκόμη ὑπῆρχαν περίπου 400.000 δοῦλοι, οἱ δὲ βουλευταὶ ἐξελέγοντο διὰ κληρώσεως (λαχόντες). Εἰδικῶς διὰ τὴν θέσιν τῆς γυναικὸς εἶναι γνωστὸν ὅτι:

«Ἄν επιχειρήσουμε νὰ ορίσουμε νομικὰ τὴ θέση τῆς Αθηναίας, ὁ πρῶτος ὅρος που ἔρχεται στο νου εἶναι αὐτὸς τῆς “ἀνήλικης”. Πράγματι ἡ Αθηναία εἶναι μία αἰώνια ἀνήλικη, καὶ αὐτὴ ἡ ἀδυναμία ἐνηλικίωσης ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ ἔχει σ’ ὅλη τὴ ζωὴ τῆς ἕναν κηδεμόνα, ἕναν κύριο, τὸν πατέρα τῆς πρώτα, ἔπειτα τὸν σύζυγό τῆς, καὶ ἂν αὐτὸς πεθάνει πρῶτος, τὸ γιο τῆς ἢ, σὲ ἀπουσία τοῦ γιοῦ τῆς, τὸν πιο κοντινὸ συγγενῆ. Ἡ ἰδέα μίας ἀνύπαντρης γυναικας, ἀνεξάρτητης, που διαχειρίζεται τὴν προσωπικὴ τῆς παρουσία, εἶναι ἀδιανόητη».

(Κλώντ Μοσὲ: «Ἡ γυναῖκα στήν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ.1993, σελ. 56) καὶ ἄλλοῦ σημειώνεται ἡ διαπίστωσις:

«Ὅποια καὶ ἂν εἶναι ἡ κατάστασή τῆς, ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει νομικὴ ἀυτονομία σύμφωνα με τὸ ἐλληνικὸ

δίκαιο. Εξαρτάται νόμιμα ἀπὸ τὸν κύριό της, τὸ σύζυγο ἢ στενὸ συγγενή, που εἶναι υπεύθυνος καὶ ἐγγυητής τοῦ προσώπου της καὶ της παρουσίας της ἀπέναντι στο νόμο. Στὸ τέλος τοῦ 1ου π.Χ. κάποια Ἰσιδώρα συνοδεύεται ἀπὸ ἓναν κύριο, τὸν ἀδερφό της Βάγκιο, ἀπὸ τὸ δῆμο των Αλθαιέων, ὅταν υπογράφεται τὸ συμβόλαιο τοῦ γάμου της με κάποιον Διόνυσο.

Στὴν πόλη της Αλεξάνδρειας καὶ στὴ χώρα της μιὰ γυναίκα μπορεῖ νὰ εἶναι ἰδιοκτῆτρια γαιῶν καὶ κτιρίων καὶ νὰ τα διαθέτει κατὰ τὸ κέφι της, ἀλλὰ μετὴν κάλυψη τοῦ κυρίου της».

(Πασκάλ Μπαλὲ: «Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴν Ἀλεξάνδρεια 331330 π.Χ.» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 2002, σελ.51).

Τέλος ἄλλος μελετητὴς παρατηρεῖ:

«Στὴν Αθήνα ἡ γυναίκα, που ἀναγνωριζόταν ὡς φορέας δικαιωμάτων *ex jure familiaris*, ἦταν ἀνίκανη νὰ ἔχει ἀνάλογα δικαιώματα *ex jure civili*. Γι' αὐτὸ καὶ ἐμπρὸς στὴν πόλη ἐμφανιζόταν πάντοτε ὡς φορέας τῶν δικαιωμάτων της κάποιος ἄνδρας-προστάτης, ὁ «κ ὑ ρ ι ὅ ς» της, που ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦταν ὁ πατέρας της ἢ σε περίπτωση μὴ υπάρξεως πατέρα, ὁ ἀδελφός της (ἀκόμα καὶ ὁ ἐξ υιοθεσίας ἀδελφός ἢ ὁ σύζυγός της (αν ἦταν παντρεμένη) ἢ ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς γιους τη, αν ἦταν χήρα με γιους ἐνήλικους)».

(Ἀρνάλντο Μπισκάρντι: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο» (Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 2003, σελ. 188).

Αἱ ἀπόψεις αὐταὶ καθ' ὅλα ἱστορικῶς ἀκριβεῖς ἀγνοοῦνται ἐπίτηδες, ἀπὸ τοὺς δημοκρατικῶς παραληροῦντας.

Στὸν Ἄρειον Πάγον δὲν εἰσήλθον ἀκόμη αἱ γυναῖκες, ὅπως ἀφθονοῦν σὰ ἄλλα δικαστήρια. Τὸ 1985 εἴχομεν τὴν πρώτην

γυναῖκα Ἀρεοπαγίτην (Ἄννα Ἀθανασάκη) καὶ μετὰ τὸ 2003 προήχθη ἡ Πρόεδρος Ἐφετῶν κ. Νίκη Γιαννακάκη, ἡ ὁποία ἤρχισε τὴν σταδιοδρομία της στὸν Ἄρειον Πάγον μὲ τὴν δημοσίαν δῆλωσίν της: «δὲν συμφωνῶ μὲ τὸν διαχωρισμὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν» («Νέα» 11-9-2003).

Ἡ δῆλωσις αὐτὴ στερεῖται περιεχομένου, διότι δὲν ὑφίσταται στὴν δικαιοσύνην διαχωρισμὸς ἀνδρῶν-γυναικῶν. Ποῦ τὸν εἶδε ἡ κυρία Ἀρεοπαγίτης; καὶ μόνον ἡ εἴσοδό της στὸν Ἄρειον Πάγον ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῆς ἀνυπαρξίας διαχωρισμοῦ. Νὰ εἶναι δὲ βεβαία, ὅτι ὅπως ἔχουν τὰ πράγματα, εἰς μερικὰ ἔτη αἱ γυναῖκες θὰ πλειοψηφοῦν καὶ στὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον τῆς Χώρας.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀσυμφωνία της στὸν διαχωρισμὸ ἀνδρῶν-γυναικῶν στὴν δικαιοσύνη θὰ ἀντιτείνω, ὅτι ὁ φυσικός, πνευματικός, ψυχικός διαχωρισμὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν δὲν εἶναι θέμα συμφωνίας ἢ ὄχι, ἀλλ' ὀρθῆς ἐκτιμήσεως τῆς πραγματικότητος.

Ἡ ἰσότης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι **νομικὴ** καὶ ἔχει κατοχυρωθεῖ στὸ ἐσωτερικὸν δίκαιον, ἀλλὰ καὶ διεθνῶς ἰδίως μὲ τὴν Σύμβασιν τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, τῆς 18ης Δεκεμβρίου 1979 διὰ τὴν ἐξάλειψιν ὄλων τῶν μορφῶν διακρίσεως εἰς ἄρσος τῶν γυναικῶν. Ἡ σύμβασις αὐτὴ εἶναι εὐχολόγιον, διότι δὲν ὑπάρχει **οὐσιαστικὴ ἰσότης** μεταξὺ τῶν ἀνδρῶν καὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ θὰ ὑπάρξῃ μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν;

Ἀπὸ καθαρῶς νομικῆς πλευρᾶς τὸ Ἑλληνικὸν κράτος δὲν τηρεῖ τὴν σύμβασιν ποὺ ὑπέγραψε, ἀφοῦ ἀπαγορεύεται ἡ ἀνάληψις ἐκκλησιαστικῶν ἀξιωματῶν εἰς γυναῖκας, πρόεδρος δημοκρατίας ἐκλέγεται (ἄρθ. 31 Συντάγματος) ὁ «ἐκ πατρὸς τὴν καταγωγὴν Ἕλλην πολίτης» καὶ ὄχι ὅποιος ἔχει Ἑλληνικὴν καταγωγὴν ἐκ μητρὸς, καθιέρωσις τοῦ «ἀδάτου» τῶν γυναικῶν στὸ Ἄγιον Ὅρος μὲ ποινικὰς μάλιστα κυρώσεις (Ν.Δ. 2623/1953) κ.ἄ.

“Ἄς ἀναφέρω κάτι ἀναλογικὸν π.χ. τὴν 21ην Δεκεμβρίου 1965 ὑπεγράφη ἡ Διεθνὴς Σύμβασις τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν, διὰ τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν μορφῶν φυλετικῶν διακρίσεων. Καὶ λοιπόν; μήπως μετὰ τὴν ὑπογραφήν τῆς ἐξισώθησαν οὐσιαστικῶς οἱ κάφροι τοῦ Κογκο μὲ τοὺς Ἑλβετοὺς; Ἄλλο αἱ θεωρίαι καὶ ἄλλο ἡ **πραγματικότης τῆς ζωῆς**. Ἄν ὁ ΟΗΕ συμβατικῶς καταργήσῃ τὰς φυλάς, οἱ Μαῦροι καὶ οἱ Κίτρινοι θὰ ἀποχρωματισθοῦν; καὶ ἀφοῦ ὁ ΟΗΕ δὲν μπορεῖ νὰ καταργήσῃ τὰς φυλάς θὰ συνεχίζουσιν αἱ φυλετικαὶ διακρίσεις, ποὺ ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς ὑπάρξεως τῶν φυλῶν. Φυσικὰ ἡ καταπίεσις κάποιου λόγῳ τῆς φυλετικῆς καταγωγῆς του εἶναι ἀνεπίτρεπτος. Ἐδῶ συμφωνοῦμεν ἀπολύτως. Ἄλλὰ τὸ νὰ θέλω νὰ διατηρήσω τὴν φυλήν μου δὲν καταπιέζω κάποιον.

Διὰ νὰ διευκολύνω τὴν σκέψιν σας λάβετε τὴν καθιερωθεῖσαν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῆς ψήφου, ποὺ ὑποτίθεται, ὅτι ἐθέσπισε ἡ Διακήρυξις τῶν Δικαιωμάτων τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τοῦ Πολίτου (ἄρθρον 6, παρ. α) τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1789, ἐνῶ τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι προϋπῆρξε στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα τῶν ἀμέσων δημοκρατιῶν. Ἐχομεν λοιπὸν ἰσότητα ψήφου. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἐξισοῦνται στὴν κάλπη αἱ ψῆφοι καθηγητῶν πανεπιστημίων, ἐργαζομένων, ἐξύπνων, ἐντίμων μὲ τὰς ψήφους ἀμορφῶτων, βλακῶν, ἀπατεῶνων.

Ἡ ἰσότης τῆς ψήφου ὀδηγεῖ εἰς ἀδικίαν εἰς βάρος τοῦ ἀνωτέρου, τὸν ὁποῖον καταβιβάζει στὸ ἐπίπεδον τοῦ κατωτέρου καὶ διὰ τὴν ἀκρίβειαν τοῦ κατωτάτου. Τοῦτο εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Βυζαντίου, διὰ νὰ ὀλοκληρώσω, ἐν συγκρίσει μὲ τὰς σημερινὰς νομικῶς εἶχαν ὀλιγώτερα δικαιώματα καὶ *«ἔπαιζαν δευτερεύοντα ρόλο στὴν πολιτικὴ ζωὴ... δὲν εἶχαν κοινωνικὴ ἰσότητα μὲ τοὺς ἄνδρες...»* (Ταμάρια Τάλμποτ Ράις: *«Ὁ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος τῶν Βυζαντινῶν»* Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 1997 σελ. 213 κ.έ.) ἀλλὰ οὐσιαστικῶς

κατεῖχον σημαντικωτέραν θέσιν, ἀπὸ τὴν σημερινὴν Ἑλληνίδα, λόγῳ τῆς παντοδυναμίας τῆς οἰκογενείας, ὅπου ἐκυριάρχουν. Εἶναι δύσκολον νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν τὴν ἀπὸ μίαν ὑπάλληλον τοῦ ΙΚΑ ἢ ἐνὸς πολυκαταστήματος ἢ ἀπὸ μίαν ἐργαζομένη εἰς ἐργοστάσιον, ὅτι ἡ βυζαντινὴ γυνὴ ὑπερέχει αὐτῆς.

Ἐὰν αἱ Ἑλληνίδες ἐγνώριζαν τὴν κυριαρχικὴν θέσιν τῶν γυναικῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ Βυζαντίου μόνον «φεμίνιστριαι» δὲν θὰ ἐγένοντο. Αἱ βυζαντιναὶ δεσποσύναι κυριολεκτικῶς ἐκυβέρνησαν μίαν αὐτοκρατορίαν-κοσμοκρατορίαν ἐνῶ ἐστεροῦντο «δικαιωμάτων» νομικῶς κατωχυρωμένων. Ἡ Ντόναλντ Νικὸλ («Οἱ Βυζαντινὲς δεσποσύνες» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμας» Ἀθ. 1996, σελ. 18) βεβαιώνει ὅτι στὸ Βυζάντιο:

«Οἱ γυναῖκες, καὶ ὄχι μόνον οἱ σύζυγοι καὶ οἱ μητέρες, εἶχαν φτάσει νὰ διαδραματίζουσιν ἕνα περισσότερο δημόσιον καὶ σημαντικό ρόλον ἐν τῇ ἐξέλιξι τῆς κοινωνίας καὶ τῆς αυτοκρατορίας».

Τὰ ἴδια συνέβαιναν ἐν τῇ Ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι, ὅπου διὰ τῆς οἰκογενείας ἡ Ἑλληνὶς ἤσκει μεγίστην ἐξουσίαν ἄνευ «δικαιωμάτων». Χαρακτηριστικῶς ὁ Θεμιστοκλῆς εἶπε κάποτε στὸν υἱὸν του ὅτι εἶναι ὁ ἰσχυρότερος τῶν Ἑλλήνων, διότι «οἱ Ἀθηναῖοι ἐξουσιάζουσιν τοὺς Ἕλληνας, ἐγὼ ἐξουσιάζω τοὺς Ἀθηναίους, ἡ μητέρα σου ἐξουσιάζει ἐμένα καὶ ἐσὺ τὴν μητέρα σου»: «τοῖς μὲν γὰρ Ἕλλησιν ἐπιτάσσειν Ἀθηναίοις δι' ἑαυτὸν, αὐτῷ δὲ τὴν ἐκείνου μητέρα, τῇ μητρὶ δ' ἐκεῖνον» (Πλούταρχος: «Θεμιστοκλῆς» 18).

Εἶναι πολὺ δύσκολον, σχεδὸν ἀδύνατον, νὰ ἀντιληφθῶν αἱ νέαι γυναῖκες, ποῦ εὐρίσκεται ἡ δύναμις τῶν καὶ ποῦ ἡ ἀξία τῶν, μὲ συνέπειαν νὰ θεωροῦν ἀπελευθερωσίν τῶν, ὅτι ἐξετάζουν οὖρα, ὡς μικροβιολόγοι ἢ σφραγίζουσιν ὀδόντας ὡς ὀδοντίατροι ἢ ἐργάζονται ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀκόμη στὸν γυναικεῖο ἐκπεσομὸν συνέβαλε ἡ τηλεόρασις, ἡ ὁποία παρουσιάζει στήθη

καὶ γλουτοὺς τῶν γυναικῶν κι' ἐκπορνεύει τὴν θηλυκότητα.

Τέλος ἀκόμη καὶ μορφωμένοι γυναῖκες ἐνθουσιάσθησαν, ποὺ ἐτροποποιήθη ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ καὶ καθιερώθη ἡ νομικὴ ἰσότης τῶν δύο φύλων, δίχως νὰ ἀντιληφθοῦν, ὅτι ὅλαι αἱ τροποποιήσεις ἐγένοντο εἰς βάρος των π.χ. ἡ πατρικὴ ἐξουσία ἀντικατασταθεῖσα ὑπὸ τῆς γονικῆς μερίμνης κατέστησε ποινικῶς καὶ ἀστικῶς συνυπεύθυνον τὴν σύζυγον δι' ἀδικήματα τοῦ ἀνηλίκου τέκνου, ποὺ πρὶν δὲν ἦτο ἢ ἡ διατυμπανισθεῖσα κατάργησις τῆς προικός, ποὺ ἀληθῶς δὲν κατηργήθη ἢ προίξ (ὡς κοινωνικὸν γεγονός) ἀλλὰ ἡ προστασία της, ὥστε τώρα ὁ σύζυγος δύναται νὰ πωλήσῃ τὰ ἀπροστάτευτα προικῶα, τὰ ὅποια πρὶν δὲν εἶχε δικαίωμα οὔτε ἡ προκοδοτηθεῖσα, ἀλλ' ἀπητείτο δικαστικὴ ἀπόφαισις κ.τ.λ.

Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις τοῦ 1789 στὴν ἰσότητα ποὺ διεκήρυξε δὲν περιελάμβανε τὰς γυναῖκας. Ἡ ἰσότης τῶν δύο φύλων ἐγίνε ἀργότερον τὸν 20ὸν αἰῶνα.

Ἡ ἰσότης Ἑλλήνων καὶ Ἑλληνίδων ποὺ προβλέπει τὸ ἄρθρον 4 παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος καθιερώθη τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1927 (ἐρμ. δηλ. ἄρθ. 6).

Ἡ δικαιοσύνη ἐφαρμόζει τὴν συνταγματικὴν ἐπιταγὴν τῆς ἰσότητος π.χ. στὸ Σ.τ.Ε. (3217/77 τόμ. Γ') ἐχαρακτήρισε ἀντισυνταγματικὸν τὸν ἀποκλεισμὸν τῶν γυναικῶν, ἀπὸ τὰς θέσεις τῶν ἐλεγκτῶν ἐναερίου κυκλοφορίας.

Ὡστόσο τὸ ἄρθρον 116 παρ. 2 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος προέβλεπεν ὅτι: «ἀποκλίσεις ἐκ τῶν ὀρισμῶν τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 4 ἐπιτρέπονται μόνον δι' ἀποχρῶντας λόγους εἰς τὰς εἰδικῶς ὑπὸ τοῦ νόμου ὀριζομένας περιπτώσεις». Ἄρα ἔχομεν κάμψεις τῆς γενικῆς συνταγματικῆς διατάξεως ὅταν συντρέχουν «ἀποχρῶντες λόγοι», «πρόβλεψις ἐξαιρέσεων ὑπὸ τοῦ νόμου» καὶ «ἐξειδικευμένα ἐξαιρέσεις». Αἱ προαναφερθεῖσαι περιπτώσεις πρέπει νὰ ἰσχύουν σωρευτικῶς, ἀθροιστικῶς δηλαδὴ καὶ αἱ τρεῖς.

Τὸ Σ.τ.Ε. (3217/77 τόμ. Γ', Τ.Σ. 1977, 459 (460) ἔκρινε ὅτι:

«Καὶ προβλέπονται μὲν ἀποκλίσεις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ταύτης, αὗται εἶναι ὅμως θεμιταὶ μόνον ἐφ' ὅσον τίθενται εὐθέως ἢ προβλέπονται συγκεκριμένως ὑπὸ εἰδικῆς διατάξεως τυπικοῦ νόμου καὶ δικαιολογούνται ἐξ ἀποχρῶντων λόγων ἀναφερομένων εἴτε εἰς τὴν ἀνάγκην μείζονος προστασίας τῆς γυναικὸς καὶ δὴ εἰς τὰ θέματα τῆς μητρότητος, τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας (βλ. καὶ ἄρθρο 21 παρ. 1 τοῦ Συντάγματος), εἴτε εἰς καθαρῶς βιολογικὰς διαφορὰς ἐπιβαλλούσας τὴν λῆψιν ἰδιαιτέρων μέτρων ἢ τὴν διάφορον μεταχειρίσιν ἐν ὄψει τοῦ ἀντικειμένου τῆς ὑπὸ ρύθμισιν σχέσεως».

Πάντως στὸ σοβαρὸ θέμα τῆς στρατολογικῆς ἰσότητος αἱ γυναῖκες ἀπηλλάγησαν τῆς ὑποχρεωτικῆς στρατιωτικῆς θητείας, τὴν ὁποίαν ὑπέχουν μόνον οἱ ἄνδρες ὡς «δυνάμενοι νὰ φέρουν ὄπλα» (ἄρθ. 4 παρ. 6 τοῦ Συντάγματος). Ὁ νόμος 705/1977 «περὶ στρατεύσεως Ἑλληνίδων» παρέχει εἰς αὐτὰς δυνατότητα ἐθελοντικῆς κατατάξεως καὶ μόνον ἐν καιρῷ πολέμου ὑποχρεωτικῆς ἐξαιρουμένων ὄλων τῶν μητέρων. Οἱ πατέρες μποροῦν νὰ φονευθοῦν.

Τὸ νὰ μὴ πηγαίνουν ὑποχρεωτικῶς (θητεία) αἱ γυναῖκες στὸν στρατόν, ὅπως οἱ ἄνδρες, ἐκρίθη, ὅτι δὲν ἀντίκειται στὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν φύλων!...

Οἱ φοιτηταὶ διακόπτουν τὰς σπουδὰς των, διὰ τὴν στρατιωτικὴν των θητείαν, ἐνῶ αἱ φοιτήτριαι τὰς συνεχίζουν ἐπ' ὠφελεία τῆς σταδιοδρομίας των. Ὡραία ἰσότης.

Μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ὑπάρχει **διαφορετικότης**, μὲ συνέπεια ἄλλοῦ νὰ ὑπερτερῇ ἢ γυνή, ἄλλοῦ ὁ ἀνὴρ. Γενικῶς ἐπικρατεῖ τὸ ἄρρεν, τὸ ὁποῖον ὑπερέχει, δι' αὐτὸ ὁ Θαλῆς ὁ Μιλήσιος (624-546 π.Χ.) κατὰ τὸν βιογράφον του Ἑρμιππον

(Διογένης Λαέρτιος: «Βίοι φιλοσόφων» 1,32) ἔλεγεν, ὅτι ὀφείλει εὐγνωμοσύνην στὴν τύχην, διότι πρῶτον ἐγεννήθη ἄνθρωπος καὶ ὄχι θηρίον, δεύτερον ἀνὴρ καὶ ὄχι γυνὴ καὶ τρίτον Ἕλληνα καὶ ὄχι βάρβαρος: «Ἔφασκε γὰρ τριῶν τούτων ἔνεκα χάριν ἔχειν τῆς τύχης πρῶτον μὲν ὅτι ἄνθρωπος ἐγενόμενος καὶ οὐ θηρίον εἶναι δὲ ἀνὴρ καὶ οὐ γυνὴ καὶ τρίτον Ἕλληνα καὶ οὐ βάρβαρος».

Ἡ ἀλήθεια εὐρίσκεται στὸ ὅτι ἐκ φύσεως τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν μόνα των, ἀλλὰ ἀναγκαστικῶς συνδυάζονται, ὅπως ἀνέλυσε πρῶτος ὁ Ἀριστοτέλης («Πολιτικά» Α, 2, 125 α): «Ἀνάγκη δὲν πρῶτον συνδυάζεσθαι τοὺς ἀνευ ἀλλήλων μὴ δυνάμενος εἶναι οἷον θῆλυ μὲν καὶ ἄρρεν». Πραγματικῶς λοιπὸν στὴν ζωὴν ὑποχρεωτικῶς συνυπάρχουν καὶ ἀλληλοεξαρτῶνται τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ. Ἄρα δὲν ὑφίσταται θέμα ἀνωτερότητος ἢ κατωτερότητος, ἀλλὰ καταλληλότητος ἢ ἀκαταλληλόλητος, διὰ κάθε συγκεκριμένην ἐργασίαν.

Ἡ φύσις διεφοροποίησε τὴν σωματικὴ καὶ πνευματικὴ κατασκευὴ ἄρρενος καὶ θήλεος, διότι, τὰ δύο φύλα ἔχουν διαφορετικὴν ἀποστολὴν νὰ ἐπιτελέσουν στὴν ζωὴν, στὸν κοινωνικὸν βίον. Καὶ αἱ μὲν σωματικαὶ διαφοραὶ ὡς ὑλικά εἶναι ἀμέσως ἐμφανεῖς, αἱ δὲ πνευματικαὶ ὡς αἴτιοι δὲν φαίνονται, ἀλλὰ διακρίβονται δι' ἄλλων τρόπων καὶ κυρίως διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων δράσεως τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ θήλεος π.χ. ἡ φιλοσοφία, ἡ τέχνη, αἱ ἐπιστῆμαι κ.τ.λ. εἶναι ἀνδρικὰ δημιουργήματα. Δὲν γνωρίζομεν μίαν γυναικῆ μουσουργόν, μίαν γυναικῆ ζωγράφον, μίαν γυναικῆ γεωμέτρην (φυσικὰ ἐννοοῦμεν ἐπιπέδου Μπετόβεν, Θεοτοκοπούλου, Εὐκλείδου κ.τ.λ.).

Συνηθίζουσι ὠρισμέναι νὰ ἰσχυρίζονται, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν ἐπαρουσίασε ἐπιτεύγματα λόγῳ τῆς ἡσσονος κοινωνικῆς της θέσεως. Δὲν εἶναι ἔτσι. Διότι καὶ ἐπὶ μητριαρχίας ὁ πολιτισμὸς προώδευσε χάριν τοῦ ἀνδρα.

Ὁ εἰδικὸς ἐπιστήμων δρ. Ν. Ζακόπουλος («Ὁ γιατρὸς τῆς

οικογενείας» 4η ἔκδ. «Βλάβση» Ἄθ. 1967, σελ. 554) παρατηρεῖ σχετικῶς:

«Ὅπως μὲ δύο λόγια εἶπαμε στὴν ἀρχὴ γιὰ τὸ κορίτσι, ἡ γυναίκα ἔχει πολλὲς καὶ σημαντικὲς διαφορὲς ἀπὸ τὸν ἄντρα. Διαφορὲς ὄχι μόνον ἀνατομικὲς καὶ βιολογικὲς μὰ καὶ ψυχικὲς ἢ πνευματικὲς. Ἐκεῖνες ποὺ εἶναι πιὸ χειροπιαστὲς, καὶ ποὺ χαρακτηρίζουν βασικὰ τὸ γυναικεῖο φῦλο, εἶναι οἱ ἀνατομο-βιολογικὲς διαφορὲς, γιὰτὶ οἱ ἄλλες, οἱ ψυχοπνευματικὲς εἶναι καὶ ἀσαφεῖς καὶ ἀσταθεῖς ἐπίσης. Γι' αὐτὸ ἄλλωστε καὶ στὶς τελευταῖες ὑπάρχουν οἱ τόσο ποικίλες ἀπόψεις ποὺ διαφέρουν ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἀπὸ ἐποχὴ σὲ ἐποχὴ καὶ ἀπὸ παρατηρητὴ σὲ παρατηρητὴ ἀκόμη. Ὅμως τὰ ἀνατομο-βιολογικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς γυναίκας εἶναι σαφῆ καὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ κατὰ ἓνα μεγάλο ποσοστὸ καθορίζουν καὶ προσδιορίζουν καὶ τὴ φύσι τῶν ψυχοπνευματικῶν τῆς χαρακτηριστικῶν. Λέμε δὲ μόνον «κατὰ ἓνα μεγάλο ποσοστὸ» γιὰτὶ εἶναι ἐπίσης μεγάλος καὶ ὁ ρόλος ποὺ παίζει τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον στὴ διαμόρφωσι αὐτῶν τῶν χαρακτηριστικῶν».

Ὁ ἀνθρώπινος πολιτισμὸς ἀποδεδειγμένως ὑπῆρξε ἀνδρικὸν ἔργον, ὅπως καὶ πλεῖστοι ἀρεταὶ π.χ. καλοῦμεν τὴν γενναιότητα ἀνδρείαν κι' ὄχι γυναικείαν.

Ἡ ἀναγνώρισις τῆς πραγματικότητος δὲν ὑποτιμᾷ τὴν ἀξίαν τῆς γυναικός. Ἔτσι λοιπόν, ποὺ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος νὰ ἀναλυθῆ, ἡ γυνὴ εἶναι ἀκατάλληλος διὰ δικαστῆς, ἔργον τὸ ὅποῖον οὐδέποτε ἤσκησε στὴν ἱστορίαν, λόγῳ τοῦ ἀσχέτου πρὸς τὴν γυναικείαν φύσιν καὶ ἀποστολήν. Ἡ ἰσότης μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἶναι ψεῦδος. Τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ δὲν εἶναι ἐξ ἴσου κατάλληλα δι' ὅλα τὰ ζητήματα, δι' ὅλα τὰ ἔργα.

Ἡ ἐπιβληθεῖσα νομικῶς ἰσότης ἀντιτίθεται πρὸς τὴν βιολογικὴν πραγματικότητα (σῶμα-πνεῦμα) τῶν δύο φύλων, τὰ ὅποια ἀλληλοσυμπληροῦνται, διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς. Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ἀφύσικοι θεωρία, μόνον θεωρία. Ἡ ἀνισότης εἶναι νόμος τῆς φύσεως καὶ ὄχι ἡ ἰσότης.

Αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄνδρες τῆς δευτέρας κατηγορίας δικαστῶν εἶναι ἀντιδικηγορικοί, ἰδιότης, ἡ ὅποια ζημιώνει τὴν δικαιοσύνην.

Ἀντικειμενικῶς ὁ θεατὴς μιᾶς δίκης θὰ ἀντιληφθῆ, ὅτι οἱ δικασταὶ τῆς δευτέρας κατηγορίας, ποὺ δυστυχῶς πλειοψηφοῦν φέρονται καταφρονητικῶς πρὸς τοὺς δικηγόρους π.χ. λέγουν «διακόπτομεν γιὰ εἴκοσι λεπτά» κι' ἐπιστρέφουν στήν ἔδρα μετὰ μίαν ὥραν ἀδιαφοροῦντες, διὰ τοὺς ἀναμένοντας δικηγόρους, τοὺς ὁποίους θεωροῦν ὑφισταμένους τῶν ἢ ὑποχρεωμένους νὰ περιμένουν. Ἄλλοτε ἐνῶ ἀγορεύει ὁ δικηγόρος ὁ Πρόεδρος σηκώνει τὰ χαρτιά του στὸ πρόσωπόν του, γέρνει στὸν διπλανόν του δικαστὴ καὶ κυττάζει τὸν ἀγορεύοντα δικηγόρον κινῶν τὴν κεφαλὴν, ὡσὰν νὰ τοῦ λέγῃ «ἄντε τελείωνε...» ἢ διακόπτουν τὸν δικηγόρον ποὺ ἐξετάζει μάρτυρα (πολλὰς φορὰς ὀρθῶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρωμαι εἰς αὐτάς) ἢ μολοντί ἐνῶ βλέπουν, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ φθάσουν στὰς τελευταίας ὑποθέσεις, λόγῳ ὥραρίου δὲν διευκολύνουν τοὺς δικηγόρους νὰ φύγουν, ἀλλὰ τοὺς κρατοῦν δίχως λόγον, ὡσὰν νὰ θέλουν νὰ τοὺς ταλαιπωροῦν, ὅπως ταλαιπωροῦνται κι' ἐκεῖνοι ἢ δὲν κατανοοῦν περιπτώσεις, ποὺ ὁ δικηγόρος δικάζει ἀλλοῦ καὶ κρατοῦν τὴν ὑπόθεσιν διὰ... δέκα λεπτά ἢ πολλὰ ἄλλα, τὰ ὅποια οἱ φιλότιμοι δικηγόροι δὲν ἀνέχονται, μὲ συνέπειαν ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου, νὰ γίνετα ἄλλο ἀκροατήριον, μεταξὺ δικαστῶν καὶ δικηγόρων.

Οἱ δικασταὶ αὐτῆς τῆς κατηγορίας στεροῦνται συνήθως δικαστικῆς ἰκανότητος, ἀλλὰ καὶ ἀντιλήψεως περὶ δικαιοσύνης, ὥστε νὰ βλέπουν τὸ δίκαιον καὶ νὰ τὸ ἐπιβάλλουν.

Ἡ γυναικοκρατία στὰ δικαστήρια

Γνωρίζω περιπτώσιν πού ἀξίζει νὰ ἀναφερθῆ. Ἡ Ἐμπορικὴ Τράπεζα ἐκδίδει τὸ 1979 διαταγὴν πληρωμῆς εἰς βάρος ιδιώτου ἐγγυητοῦ, τὴν ὁποίαν κοινοποιεῖ μετὰ 17 ἔτη!! καταθέτομεν ἀνακοπὴν κατὰ τῆς ὀφειλῆς καὶ αἴτησιν ἀναστολῆς ἐκτελέσεως, μέχρις ὅτου ἐκδικασθῆ ἡ ἀνακοπή μας. Ἡ αἴτησις ἀναστολῆς ἀπορρίπτεται! διότι τὸ δικαστήριον ἔτσι ἔκρινε. Νὰ μὴ καθυστερήσῃ ἡ Τράπεζα νὰ εἰσπράξῃ τὰ χρήματά της, πού διεξεδίκει μὲ καθυστέρησιν 17 ἐτῶν. Ἡ Τράπεζα προχωρεῖ εἰς ἐκπλειστηριασμὸν ἀκινήτου, τὸ ὁποῖον κατακυροῦται, στὸν ὑπερθεματιστὴν, ὁ ὁποῖος τὸ κρημνίζει. Μετὰ ἐκδίδεται ἀπόφασις ἐπὶ τῆς ἀνακοπῆς πού μᾶς δικαιώνει. Τώρα τί νὰ κάνῃς μὲ τὸν δικαστὴν, πού δὲν ἔδωκε ἀναστολήν; ἀγωγὴν κακοδικίας; πού θὰ λήξῃ μετὰ δέκα χρόνια; ἢ κάτι ἄλλο; Ὁ δικαστὴς ὤφειλε νὰ δώσῃ ἀναστολήν, διότι ὅπως ἀπεδείχθη εἴχαμε δίκαιον, ἀλλὰ καὶ διότι 17 ὀλόκληρα χρόνια ἀνέμενε ἡ Τράπεζα τί θὰ ἔχανε νὰ ἀνέμενε ὀλίγον ἀκόμη;

Τὴν δευτέραν κατηγορίαν δικαστῶν μπορεῖτε νὰ τὴν ἐπισημάνετε ἀπὸ πολλὰ χαρακτηριστικὰ π.χ. στὰ βουλευμάτα δὲν γράφουν κάτι, διότι βαρυνοῦνται καὶ παραπέμπουν στὴν εἰσαγγελικὴν πρότασιν, στοὺς ὀρθοὺς λόγους τῆς ὁποίας κ.τ.λ., καθυστεροῦν τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεων ἢ τὴν ὑπογραφήν αὐτῶν, ἐπὶ τῆς ἔδρας καταλαμβάνονται ὑπὸ ὑπνηλίας. Μερικοὶ κλείνουν τὰ μάτια των ἐνώπιον ὄλων. Αὐτοὶ μοῦ θυμίζουν τὸν Βασιλέα Φίλιππον, ὁ ὁποῖος κάποτε ἐδίκαζε μίαν ἡλικιωμένην («πρεσβύτις») καὶ ἐνύσταζε. "Ὅταν ἐπρόκετο νὰ ἐκδώσῃ τὴν ἀπόφασιν ἐκείνη τοῦ ἐζήτησε νὰ τῆς δώσῃ τὸ δικαίωμα ἐφέσεως («ἐφεῖναι»). Ὁ Φίλιππος ἀπορεῖ καὶ τὴν ἐρωτᾷ: «Ποῖος θὰ δικάσῃ τὴν ἔφεσίν σου;» καὶ ἐκείνη: «Ὁ Φίλιππος ὅταν εἶναι ξύπνιος». «Ἐπὶ Φίλιππον ἐγρηγορότα» (Διόδ. Σικελιώτης: «Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη» ΙΓ,29).

Τὸν δικαστὴν, ὁ ὁποῖος δὲν μετέχει οὐσιαστικῶς στὴν διαδικασίαν, ἀλλ' παρίστανται ἄφωνος («μὴ φθεγγόμενος») κα-

τηγορεῖ ὁ Πλάτων στοὺς «Νόμους» (Z,766 δ) καὶ τὸν θεωρεῖ ἀνίκανο νὰ κρίνη δικαίως: «οὐκ ἂν ποτὲ ἰκανὸς γένοιτο περὶ τὴν τῶν δικαίων κρίσιν».

Ἡ ἀντιδικηγορικότης μέρους δικαστῶν ζημιώνει τὴν δικαιοσύνην καὶ γίνεται κατὰ παράβασιν τοῦ Κώδικος περὶ Δικηγόρων, ποὺ εἶναι νόμος τοῦ κράτους (ΝΔ. 3026/1954) καὶ προβλέπει: «Ὁ Δικηγόρος ἀπολαύει πλήρους ἐλευθερίας καὶ σεβασμοῦ παρὰ τῶν Δικαστηρίων... (ἄρθ. 45). Διὰ τὴν ἐλευθερίαν καὶ μάλιστα πλήρη, καθὼς καὶ διὰ τὸν σεβασμόν, ποὺ ἀπολαύουν οἱ Δικηγόροι, ὑπὸ τῶν δικαστηρίων, ἅς τὰ ἀφήσωμεν.

7. ΜΙΚΤΑ ΟΡΚΩΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

“Όταν λέγωμεν «δικαστής» νομικῶς ἐννοοῦμεν τὸν κρατικὸν λειτουργόν, ὁ ὁποῖος ἐπιλύει τὰς διαφοράς, τῶν ὁποίων προσηκόντως καὶ νομίμως ἐπελήφθη ἡ δικαστικὴ λειτουργία.

Κατὰ ταῦτα οἱ εἰσαγγελεῖς δὲν εἶναι δικασταί, ὅπως δὲν εἶναι δικασταὶ καὶ οἱ ἔνορκοι.

Τὰ δικαστήρια τῶν λεγομένων ἐνόρκων εἶναι δημιουργήματα ἐνὸς ἀκράτου λαϊκισμού. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει αἰσθησιν τοῦ δικαίου, ἀλλ’ αὐτὸ δὲν τὸν μετατρέπει εἰς δικαστήν.

Δικαιοσύνην μόνον οἱ τακτικοὶ δικασταὶ δύνανται νὰ ἀποδώσουν, διότι λόγῳ κλίσεως, σπουδῶν καὶ ἐμπειρίας εἶναι ἄξιοι πρὸς τοῦτο, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη μπορεῖ νὰ κάνουν λάθος. Ἄλλ’ ἐὰν αὐτοὶ μπορεῖ νὰ κάνουν λάθος ἀντιλαμβάνεσθε τί γίνεται μὲ τοὺς λαϊκοὺς, οἱ ὁποῖοι αἰφνιδίως ἐκ κληρωτίδος ἀνηγορεύθησαν δικασταὶ καὶ καλοῦνται νὰ ἀπονεύμουν δικαιοσύνην πρᾶγμα, πὺ οὐδέποτε ἔπραξαν στὴν ζωὴν των, οὔτε τὸ ἐσπούδασαν, οὔτε τὸ θέλουν! Ναὶ ἔτσι εἶναι. Ἐμεῖς οἱ δικηγόροι, οἱ ὁποῖοι ἔχομεν δικαίωμα ἐξαιρέσεως ἐνόρκων δεχόμεθα παρακλήσεις των νὰ τοὺς ἐξαιρέσωμεν. Πρὶν ἀπὸ τὴν κλήρωσιν των μᾶς πλησιάζουν καὶ μᾶς παρακαλοῦν νὰ ζητήσωμεν ἀπὸ τὸ δικαστήριον τὴν ἐξαίρεσιν των. Δὲν θέλουν νὰ δικάσουν. Οἱ κατηγορούμενοι κρίνονται ἀπὸ ἀνθρώπους ἀσχέτους, πρὸς τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ὑπάλληλοι τραπεζῶν, ἰατροί, ἔμποροι κ.ἄ. καλοῦνται νὰ δικάσουν καὶ νὰ ἐκφέρουν γνώμην, περὶ ἐνοχῆς ἢ ἀθωότητος.

Τὸ διατὶ τὰ δικαστήρια ἐνόρκων δὲν εἶναι δικαστήρια ἔχει ἀναλυθεῖ ἀπὸ εἰδικοὺς ἐπιστήμονας, ψυχολόγους, κοινωνιολό-

γους και νομικούς. Ἐὰν ἐξακολουθοῦν νὰ λειτουργοῦν τοῦτο ὀφείλεται ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον στὸν ἐπικρατοῦντα λαϊκισμόν, δηλαδή στὴν **κολακείαν τοῦ ὄχλου**.

Θὰ ἐπισημάνω μερικὰς ἀπλουστάτας ἀληθείας. Συγκεκριμένως: α) ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης εἶναι ἔργον δικαστῶν κι' ὄχι τοῦ οἰουδήποτε ἰδιώτου β) ὁ ἀπονέμων δικαιοσύνην πρέπει νὰ ἔχη τὰ τυπικὰ καὶ οὐσιαστικὰ ἐχέγγυα, ὅτι εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὴν ἀπονεύμῃ γ) ἐπακόλουθον τοῦ προηγουμένου εἶναι ὅτι οἱ δικασταὶ ἀναδεικνύονται κατόπιν δοκιμασιῶν καὶ δὲν ὀρίζονται διὰ κληρώσεως δ) οἱ τακτικοὶ δικασταὶ ὑπέστησαν ἔλεγχον (ἤθους, γνώσεων, ἐπαρκείας κ.τ.λ.) διὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ ὅπου ἔφθασαν καὶ νὰ τελοῦν τὸ λειτούργημά των. Διὰ τὴν ἀπόδοσιν των μάλιστα εἰς αὐτὸ κρίνονται. Ἀντιθέτως οἱ ἔνορκοι παριστάνουν τὸν δικαστὴν, δίχως νὰ εἶναι ε) αἱ ὑποθέσεις ἔχουν πολυπλοκότητα ὡς πρὸς τὸ ἀντικειμενικόν των μέρος καὶ ἰδιορρυθμίας ὡς πρὸς τὸ ὑποκειμενικόν των, τὰς ὁποίας μόνον πεπειραμένοι ἐκ τῆς καθημερινῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης δύνανται νὰ ἀντιληφθοῦν. Ὁ τμηματάρχης τοῦ ΙΚΑ ποὺ τοῦ ἐπέβαλαν διὰ κληρώσεως νὰ γίνῃ δικαστής, τί νὰ καταλάβῃ;

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶναι λάθος καὶ τὸ σύστημα ποὺ ψηφίζουν τοὺς δικαστάς, ἀφοῦ ὁ ἐκλεγμένος δὲν ἔμαθε νὰ εἶναι δικαστής. Σχετικῶς ὁ φιλόσοφος Ἀντισθένης συνεβούλευσε τοὺς Ἀθηναίους νὰ ψηφίσουν, ὅτι οἱ ὄνοι εἶναι ἵπποι. "Ὅταν τοῦ ἀπήντησαν, ὅτι ἡ πρότασίς του εἶναι παράλογος («ἄλογον δὲ ἡγουμένων») τοὺς εἰρωνεύθη εἰπὼν, ὅτι μήπως ἔτσι καὶ σεῖς δὲν ἐκλέγετε τοὺς κατέχοντας ἀξιώματα; δίχως νὰ ἔχουν μάθῃ κάτι ἀλλὰ μόνον διὰ χειροτονίας: *«μηδὲν μαθόντες, μόνον δὲ χειροτονηθέντες»* (Διογ. Λαέρτιος: «Βίοι φιλοσόφων» ΣΤ,8).

Ἄναντιρρήτως ὅποιος ἀσκεῖ κάτι πρέπει νὰ τὸ ἔχη μάθῃ. Οἱ ἔνορκοι ὡς μὴ μαθόντες τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης ἀπορρίπτονται ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνον τοῦ λόγου.

Τὸ σύστημα ἀπονομῆς δικαιοσύνης, διὰ τῶν ἐνόρκων εἶναι

ἀπολύτως λάθος. Οἱ ἔνορκοι δὲν κρίνουν ὡς δικασταί, ἀλλὰ ὡς ὅτιδήποτε εἶναι ὁ καθεὶς των.

Στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα κατὰ τὴν Ἀθηναϊκὴν ἀντίληψιν ἡ ἀνάθεσις τῶν ἀξιωματῶν ἐγένετο ἢ διὰ κλήρου («ἀπὸ κυάμων») ἢ διὰ χειροτονίας, ἤτοι φανεράς ψηφοφορίας δι' ἀνυψώσεως τῆς χειρός, καθόσον οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεώρουν δίκαιον ὅλοι νὰ ἔχουν δικαίωμα στὰ ἀξιώματα: «δοκεῖ δίκαιον εἶναι πᾶσι τῶν ἀρχῶν μετεῖναι» (Ξενοφῶν: «Ἀθηναίων Πολιτεία» 2). Οἱ δικασταί πλὴν τοῦ Ἀρείου Πάγου ἦσαν κληρωτοί. Ἀντιθέτως στὴν Σπάρτην οἱ δικασταί προήρχοντο ἐκ τῆς νομοθεσίας τοῦ Λυκούργου μὲ ἀνώτατον δικαστήριον τοὺς Ἐφόρους, οἱ ὅποιοι ἠδύνατο νὰ ἐπιβάλλουν τιμωρίας: «ζημιοῦν» καὶ ἀκόμη τοὺς ἄρχοντας νὰ παύουν καὶ νὰ φυλακίζουν: «καταπαῦσαι καὶ εἴρξαι». Ἐπίσης εἶχαν δικαίωμα νὰ δικάσουν περὶ ζωῆς ἢ θανάτου: «περὶ τῆς ψυχῆς εἰς ἀγῶνα καταστήσαι» (Ξενοφῶν: «Λακεδαιμονίων Πολιτεία» 8).

Προφανῶς ἐξ αὐτοῦ τοῦ λόγου, ὅτι δηλαδή οἱ δικασταί τῶν Ἀθηναίων ἦσαν κληρωτοί ἢ χειροτονηθέντες καὶ ἄνευ διαπαιδαγωγήσεως ὀφείλεται ἡ ἀποτυχία τῆς δικαιοσύνης εἰς Ἀρχαίας Ἀθήνας, ὅπου οἱ βυρσοδέψαι, οἱ χαλκουργοί, οἱ κεραμεῖς κ.τ.λ. ἀνεδεικνύοντο δίχως νὰ γνωρίζουν τὸ ἀντικείμενον εἰς δικαστὰς καὶ κατεδίκαζαν ἕναν Φωκίωνα, ἕναν Σωκράτην κ.τ.λ. Ἀντιθέτως στὴν Σπάρτην οἱ δικασταί ἦσαν προῖόν θεσμικῆς λειτουργίας, ἐκτὸς καθολικῆς ψηφοφορίας.

Εἰς Ἀθήνας ὅσοι συνεκεντροῦντο στὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Δήμου εἶχαν δικαίωμα νὰ ὀμιλοῦν ὅλοι καὶ νὰ λέγουν ὅ,τι ἠθέλαν. Στὴν Ἀπέλλαν (ἀντίστοιχος λακωνικὴ λαϊκὴ συνέλευσις) ὅπως καὶ στὴν Κρήτην οἱ μετέχοντες δὲν εἶχαν δικαίωμα νὰ ὀμιλοῦν, ἀλλὰ μόνον νὰ ἐπικρίνουν τὰς προτάσεις τῆς Γερουσίας (ἄνω τῶν ἐξήκοντα ἐτῶν) καὶ τῶν Βασιλέων: «ἐκκλησίας δὲν μετέχουσι πάντες, κυρία δι' οὐδενός ἐστίν ἀλλ' ἢ συνεπιψηφίσαι τὰ δόξαντα τοῖς γέρουσι καὶ τοῖς κόσμοις» (Ἀριστοτέλης: «Πολι-

τικά» Β,10). Κόσμοι ώνομάζοντο οί κατέχοντες στήν Κρήτην άξιωμα, ὅπως τοῦ εφόρου.

Ὁ Πλούταρχος στήν βιογραφίαν τοῦ Λυκούργου (6) μᾶς πληροφορεῖ τὰ ἴδια: «Τοῦ δὲ πλήθους άθροισθέντος εἰπεῖν οὔδενι γνώμην τῶν άλλων εφεῖτο, τήν δ' ὑπὸ τῶν γερόντων καὶ τῶν βασιλέων προτεθεῖσαν ἐπικρῖναι κύριος ἦν ὁ δῆμος».

Ἐγένετο λοιπὸν εἰς κάθε εὐνομουμένην Πολιτείαν προσπάθεια ἀπομακρύνσεως τοῦ άσχέτου λαοῦ, ἀπὸ τὰ άξιώματα καὶ ἰδίως ἀπὸ τήν δικαιοσύνην, διὰ τήν ἐπικράτησιν τῆς ὁποίας ὁ Λυκούργος δὲν ἐψήφισε γραπτούς νόμους: «Νόμους δὲ γεγραμμένους ὁ Λυκούργος οὐκ ἔθηκεν» (ἐνθ. άνωτ. 13), ἀλλὰ μόνον προφορικούς («ρητραι») ὥστε ἡ δικαιοσύνη νὰ ἐμπεδοῦται ἐντὸς τῶν ἡθῶν καὶ νὰ συνενοῦται μὲ τήν άγωγήν τῶν πολιτῶν. Αὐτὰ διὰ τὰς σημερινὰς κοινωνίας εἶναι ψιλὰ γράμματα.

Ἡ κατάργησις τῶν Ὀρκωτῶν Δικαστηρίων μπορεῖ νὰ μὴν άρέση στοὺς λαϊκιστάς, ἀλλὰ εἶναι ἐπιβεβλημένη, διὰ τήν ὀρθήν άπονομήν τῆς δικαιοσύνης καὶ μάλιστα στὰ σοβαρώτερα άδικήματα. Οἱ κύριοι τραπεζικοὶ νὰ μείνουν στήν ἐργασίαν των, οἱ κύριοι ὑπάλληλοι τοῦ ΙΚΑ στήν ὑπηρεσίαν των, οἱ κύριοι παντοπῶλαι στὸ κατάστημά των καὶ οἱ κύριοι δικασταὶ στὰ δικαστήρια.

Τὸ ἐξωφρενικὸν νὰ δικάζεται κάποιος ἀπὸ άσχέτους ιδιώτας προέρχεται ἐκ τοῦ ἐξωφρενισμοῦ νὰ θεωρηται στοιχεῖον δημοκρατίας ἡ άπονομή τῆς δικαιοσύνης ἀπὸ ὀρκωτὰ δικαστήρια:

«Τὸ δικαίωμα νὰ δικαστεῖ κανεὶς ἀπὸ ἓνα ὀρκωτὸ δικαστήριο ἀποτελούμενο ἀπὸ κοινούς πολίτες (καὶ ὄχι ἀπὸ πρόσωπα μὲ κάποια εἰδικὴ θέση ἢ πειρα) θεωρεῖται συνήθως στὰ σύγχρονα κράτη ὡς θεμελιῶδες τμῆμα τῆς δημοκρατίας».

(Ντ. Μὰκ Ντάουελ: «Τὸ δίκαιο στήν Ἀθήνα τῶν κλασικῶν χρόνων» Ἑλλ. ἔκδ. «Παπαδήμα» Ἀθ. 2003, σελ. 54).

Χάριν τῆς ἱστορίας ἀναφέρομεν, ὅτι συμφώνως πρὸς τὰ πα-
νάρχαια στοιχεῖα ἀρχικῶς ἡ δικαστικὴ λειτουργία ἐξεπορεύε-
το, ἡσκειτο ἢ ἐξεχωρεῖτο ὑπὸ τῶν Βασιλέων π.χ. Μυκηναϊκὴ
περίοδος. Στὴν Σπάρτην ἐκτὸς τῶν Βασιλέων ἡ Γερουσία καὶ
οἱ Ἔφοροι ἡσκουν ἔργα δικαστῶν. Εἰς Ἀθήνας τὴν δικαιοσύ-
νην πλὴν τῶν Βασιλέων ἀπένειμον καὶ οἱ Ἐννέα Ἄρχοντες, οἱ
Ἄρεοπαγῖται καὶ οἱ Ἐφέται. Κατόπιν πρῶτος ὁ Σόλων καθιέ-
ρωσε μὲ τὴν νομοθεσίαν του τοὺς λαϊκοὺς δικαστὰς ἐκλεγομέ-
νους διὰ κλήρου. Τὸ 463 π.Χ. αἱ Ἀθηναὶ διέθεταν 6.000 ὄρκω-
τοὺς δικαστὰς, οἱ ὅποιοι κατερράκωσαν κάθε ἔννοιαν δικαιο-
σύνης καὶ ὡς ὄρκωτοὶ συνεχίζουν τὴν παράδοσίν των.

Ὁ Γάλλος γελοιογράφος Ὄνορέ Ντομιέ (1808-1879) ἐδημοσίευσε μία σειρά γελοιογραφιῶν γνωστῶν ὡς «οἱ ἄνθρωποι τῆς δικαιοσύνης». Στὸ ἀνωτέρω σχεδιάσμα του διακωμωδεῖ τοὺς δικαστάς, πὸν κοιμοῦνται στὴν ἔδραν.

8. ΚΟΠΩΣΙΣ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Οί δικασταὶ δὲν χρειάζονται συνήγορον, διὰ νὰ ἀναφερθῆ στὴν κόπωσιν των. Ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν μου πιστεύω, ὅτι οἱ δικασταὶ κοπιάζουν ὑπερβολικῶς καὶ τοῦτο ἔχει ἄμεσον ἐπίπτωσιν στὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς ὅλους τοὺς προνομιούχους δημοσίους ὑπαλλήλους οἱ δικασταὶ ἐργάζονται στὸ Δημόσιον ὑπηρετοῦντες τὴν δικαιοσύνην, ὑπὸ δυσκόλους συνθήκας. Μερικοὶ φθάνουν στὰ ὄρια τῆς ἀντοχῆς. Τὰ ἀκροατήρια μὲ τὰ ὑπερφορτωμένα πινάκια ἐξοντώνουν τὸν δικαστὴν. "Ἄς πάρωμεν ἓνα Μονομελὲς ἢ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον μὲ πινάκιον 20 ὑποθέσεων, πὺ εἶναι ὀλίγα. 20 ὑποθέσεις σημαίνει τοῦλάχιστον 20 μηνυταὶ καὶ 20 κατηγορούμενοι. Προσθέτομεν τοῦλάχιστον ἓνα μάρτυρα στὴν κάθε πλευρὰν δηλαδὴ 40 ἄτομα καὶ ἀκόμη δέκα δικηγόρους τοῦλάχιστον στὴν κάθε πλευρὰ, ἔχομεν 20 δικηγόρους. Συνολικῶς λοιπὸν στὸ ἐλάχιστον οἱ δικασταὶ εἰς μίαν δικάσιμον μὲ πινάκιον 20 ὑποθέσεων πρέπει νὰ ἀκούσουν ἑκατὸν ἄτομα! καὶ νὰ ἐκδώσουν ἀποφάσεις εἰς εἴκοσιν διαφορετικὰς ὑποθέσεις. Ποῖος μπορεῖ νὰ δεχθῆ στὸ γραφεῖον τοῦ 100 ἄτομα, νὰ τοῦ συζητήσουν ἐπὶ ὑποθέσεως καὶ μετὰ νὰ ἀποφασίσῃ; Οὐδεὶς. Καὶ ὅμως ὁ δικαστὴς ὑποχρεοῦται νὰ τὸ κἀνῃ σχεδὸν καθημερινῶς! Ὑποχρεοῦται δηλαδὴ στὸ ἀδύνατον.

Ἡ ὑπερφόρτωσις τῶν δικαστηρίων εἶναι «ἓνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προβλήματα πὺ ταλανίζουν τὴ δικαιοσύνη» ἐδήλωσε ὁ Ὑπουργὸς δικαιοσύνης κ. Φ. Πετσάλνικος («Βῆμα» 1492003). Καὶ ἡ λύσις; Θά.

Ἀφήνω τὰ Συμβούλια, ἀφήνω τὰ νομικά θέματα πού χρειάζονται ἰδιαιτέραν μελέτην, ἐν ᾧφει καὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων, ἀφήνω πού ὁ ἴδιος δικαστῆς δικάζει ποινικά καὶ ἀστικά, διότι δὲν **ὑπάρχει διάκρισις** ποινικῶν καὶ ἀστικῶν δικαστῶν, ἀφήνω τὰς ἀνακρίσεις καὶ σταματῶ στὸ ὅτι ἡ Πολιτεία ζητεῖ ἀπὸ ἓναν ἄνθρωπον, πού τὸν κατακοπιάζει νὰ ἀπονεύμη δικαιοσύνην.

Ὁ δικαστῆς διὰ νὰ ἀποδώσῃ καὶ νὰ εἶναι ὅλοι ἱκανοποιημένοι πρέπει, ἔχει ἀνάγκη ἀναπαύσεως. Μόνον ὁ ξεκούραστος δικάζει ὀρθῶς. Φυσικά κι' ὁ ξεκούραστος μπορεῖ νὰ ἀδικήσῃ, δι' ἄλλους λόγους ὅμως κι' ὄχι διότι ὑποφέρει ἀπὸ κόπωσην.

Ὁ δικαστῆς δυστυχῶς δὲν ἔχει κατὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ λειτουργήματός του τὰς ἀνέσεις, πού τοῦ ὀφείλονται καὶ αἱ ὁποῖαι θὰ διευκόλυναν τὸ ἔργον του. Οἱ γραμματεῖς, οἱ βοηθοί, οἱ παραστάται, οἱ νομικοὶ συνεργάται, πού διαθέτουν οἱ Εὐρωπαῖοι δικασταὶ εἶναι ἀδιανόητοι στὴν Ἑλλάδα.

Ἡ καθημερινὴ ἀπασχόλησις τοῦ δικαστοῦ εἶναι λάθος, τὸ ὁποῖον τελικῶς βλάπτει τὴν δικαιοσύνην. Ἄρα χρειάζονται περισσότεροι δικασταὶ δηλαδὴ περισσότεροι μισθοί. Ναί, ἀλλὰ οἱ δικασταὶ ἀποδίδουν πολλαπλάσια χρήματα, ἀπ' ὅσα δαπανᾷ τὸ κράτος δι' αὐτοὺς κι' ἐν πάσῃ περιπτώσει προκειμένου περὶ δικαιοσύνης δὲν γίνεται οἰκονομία, διότι ἡ δικαιοσύνη προέχει, ὡς κοινωνικὸν ἀγαθὸν τῆς οἰκονομίας.

Ὁ π.χ. τραπεζικὸς κάθεται ἡσυχος στὸ γραφεῖον του, συμπληρώνει κάποια ἔντυπα, ἀκούει μερικάς περιπτώσεις καὶ ἐτελείωσῃ ἡ ἐργασία του. Τὰ ἴδια ὅλοι οἱ ἀπασχολούμενοι στὸ Δημόσιον. Ὁ δικαστῆς ὅμως δὲν εἶναι ἔτσι, οὔτε πρέπει νὰ εἶναι ἔτσι. Ἡ πραγματικότης μᾶς παρουσιάζει τὸν δικαστὴ νὰ μελετᾷ ὑποθέσεις μεταξὺ ἀντιδίκων, νὰ προσπαθῇ νὰ ἀνεύρῃ τὸ ἀληθές, νὰ ἐξετάσῃ τὰ ἀλληλοσυγκρουόμενα ἐπιχειρήματα ἢ στοιχεῖα, νὰ παρακολουθῇ τὴν νομοθεσίαν, πού καθημερινῶς ἀλλά-

ζει, νὰ ἐκδίδη ἀποφάσεις κ' ὄχι σπανίως νὰ διερωτᾶται ἐν συνειδήσει, ἐὰν ἐνήργησε ὀρθῶς. Τέτοια ἐργασίαν οὐδεὶς ἄλλος κρατικὸς παράγων ἐπιτελεῖ. Ἐπομένως τὸ ἐλάχιστον πὺν δικαιούται εἶναι ἡ ἀνάπαυσις, διὰ τὴν ψυχικὴν του ἡρεμίαν καὶ τὴν διανοητικὴν του ἐπίδοσιν.

Πραγματικὴν ἀνάπαυσιν δὲν ἔχουν οἱ δικασταί, οἱ ὁποῖοι ἀκόμη καὶ στὸν ἐλεύθερον χρόνον τους σκέπτονται ὑποθέσεις, πὺν γυροφέρνουν στὸ μυαλό τους.

Ἡ Τακτικὴ Γενικὴ Συνέλευσις τῆς Ἐνώσεως δικαστῶν καὶ Εἰσαγγελέων κατήγγειλε ἀκριβῶς τὰ ἴδια («Χώρα» 17-12-2001):

«Ἐπίσης υπογραμμίζεται πως οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ ασκοῦν τὰ καθήκοντά τους κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθήκες ἐργασίας καὶ πως οἱ ασκούμενες πιέσεις γιὰ ἀκόμη ταχύτερη ἐπίδοση τῶν ἀποφάσεων μπορεῖ νὰ ἔχουν ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις στὴν ποιότητα τοῦ ἐργου τους».

κ' ἐπειδὴ:

«ἀπὸ πλευρᾶς Πολιτείας δὲν υπῆρξε ανταπόκριση, γιὰ νὰ ἐπιλυθοῦν τὰ χρονίζοντα προβλήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν λειτουργῶν τῆς, ἀποφασίζουμε σὲ ἐνδειξη διαμαρτυρίας τὴν κλιμάκωση τῶν αγωνιστικῶν μας κινητοποιήσεων με τὴν πραγματοποίησιν διακοπῆς τῶν ἐργασιῶν τῶν Πολιτικῶν καὶ Ποινικῶν δικαστηρίων τῆς χώρας καὶ Πανδικαστικὴ Συγκέντρωση γιὰ τὴν 31η ἰανουαρίου 2002 καὶ τὴν 28η Φεβρουαρίου 2002», καταλήγει τὸ ψήφισμα τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν».

(ἐνθ. ἄνωτ.)

Ἴδου λοιπὸν ποὺ οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ ἐξηναγκάσθησαν ἐξ αἰτίας τῆς **κρατικῆς ἀδιαφορίας** νὰ κατέλθουν εἰς στάσεις ἐργασίας.

Εἰς ὅλα αὐτὰ ποὺ συνοπτικώτατα ἀναφέρω ἀξίζει νὰ παρατηρήσω, ὅτι ὁ δικαστὴς ἔχασε τὴν **ἀτομικὴν** του ἐλευθεριότητα, μὲ τὴν καλὴν καὶ τὴν κακὴν τῆς ἔννοιαν, τὴν ὁποῖαν ἐθυσίασε, ὅταν ἐπέλεξε τὴν διακονίαν τῆς Θέμιδος.

Εἷς δικηγόρος μπορεῖ νὰ εἶναι ὁμοφυλόφιλος, δίχως ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἄδειαν ἀσκήσεως τοῦ ἐπαγγέλματος. Εἷς δικαστὴς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι. Ἄν καὶ ἡ ὁμοφυλοφιλία τείνει νὰ ἀποτελῇ προσόν, ἀφοῦ προβάλλουν εἰς τηλεοράσεις τὸν πρόεδρον(!) τῶν ὁμοφυλοφίλων (ὅπως λέγομεν πρόεδρος βιοτεχνῶν κ.τ.λ.) ἐπίσης εὐρέθη δικαστήριον ποὺ ἀνεγνώρισε Σωματεῖον Ὁμοφυλοφίλων μὲ σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας «ὡς θεμιτῆς σεξουαλικῆς» πράξεως! Συγκεκριμένως τὴν 13ην Ἀπριλίου 1988 ὑπεβλήθη αἴτησις ἀπὸ ἀριθμὸν ὁμοφυλοφίλων δηλ. πούστηδων, στὸ Πρωτοδικεῖον (ἀριθμ. βιβλ. Πρωτοδ. 10053/5588) τὸ ὁποῖον ἀνεγνώρισε τὴν «Ἑλληνικὴ Ὁμοφυλοφιλικὴ Κοινότητα» ὡς σωματεῖον (ὁ δικαστὴς δὲν ἐγνώριζε τὰ χρηστὰ ἦθη) τὸ ὁποῖον ἐπεχορηγήθη ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Πολιτισμοῦ(!) μὲ 300.000 δρχ. (ἀριθμ. χρηματικοῦ ἐντάλματος 3733/10688) βάσει τῆς ὑπ ἀριθμ. 2859/88 ἀποφάσεώς του. Τέλος πάντων συνεχίζομεν. Ὁ δικηγόρος πηγαίνει στὸ γραφεῖον του μεθυσμένος. Οὐδεμία ἐπίπτωσις. Ὁ δικαστὴς δὲν μπορεῖ νὰ μεταβῇ στὴν ὑπηρεσίαν του μεθυσμένος. Ὁ ἰατρός, ὁ δικηγόρος κ.τ.λ. μποροῦν νὰ χαρτοπαίξουν, νὰ συχνάζουν ὅπου τοὺς ἀρέσει, νὰ ἔχουν ὅποια συντροφιά θέλουν κ.τ.λ. Οὐδεὶς θὰ τοὺς ζητήσῃ τὸν λόγον. Μὲ τὸν δικαστὴν εἶναι διαφορετικῶς. Συνεπῶς ἐξ αἰτίας ὄλων αὐτῶν τῶν περιορισμῶν δικαιουῖται μιᾶς ἄλλης μεταχειρίσεως. Ἄλλοιῶς θὰ ζημιωθῇ καὶ ἐκεῖνος καὶ ἡ δικαιοσύνη.

Ὅσον ἀφορᾷ στὸν ἔλεγχον καὶ τὴν ἀξιολόγησιν τοῦ ἔργου

τῶν δικαστῶν ἀρκοῦν ὅσα ἀναφέρει εἰς συνέντευξίν του ὁ Ὑπουργὸς δικαιοσύνης κ. Φ. Πετσάλνικος:

«Βεβαίως. Πρῶτα απ' ὅλα υπάρχει ἀνάγκη ἐκσυγχρονισμοῦ τοῦ συστήματος τῆς επιθεώρησης, τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν εἰσαγγελιῶν ἔτσι ὥστε ὁ ἐλέγχος καὶ ἡ ἀξιολόγηση τοῦ ἔργου τῶν δικαστῶν καὶ τῶν εἰσαγγελέων νὰ εἶναι οὐσιαστικά καὶ νὰ ἀποφεύγονται οἱ ἰσοπεδωτικὲς ἐξισώσεις. Διότι αὐτὸ που συμβαίνει σήμερα, το διαπιστώνει κανεὶς ἀν μελετήσῃ τις ἐκθέσεις ἀξιολόγησις τῶν δικαστῶν, εἶναι πῶς ὅλες σχεδὸν εἶναι πανομοιότυπες. Ἐκτιμῶ ὅτι γι' αὐτὸ εὐθύνεται ὁ λίγος χρόνος που ἔχουν στὴ διάθεσή τους οἱ επιθεωρητὲς -εκείνοι που ἀξιολογοῦν δηλαδὴ τοὺς δικαστὲς καὶ τὸ ἔργο τοὺς-, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος που γενικά εἶναι διατυπωμένα τὰ πρὸς ἀξιολόγηση στοιχεῖα. Πόσοι ὅμως επιθεωρητὲς ἔχουν σήμερα τὴ χρονικὴ δυνατότητα νὰ ἀξιολογήσουν τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς μέσα στο δικαστήριό; Σε πόσα δικαστήρια λειτουργεῖ τὸ σύστημα «τῆς συλλογικῆς αυτοἀξιολόγησης» τοῦ δικαστικοῦ ἔργου ἀπὸ τοὺς ἴδιους τοὺς δικαστὲς ὥστε νὰ ἐντοπίζονται προβλήματα; Σε αὐτά θὰ ἐστιάσουμε τὴν προσοχή μας. Με στοχο ἡ σαφὴς καὶ ἀντικειμενικὴ ἀξιολόγηση ἀφενὸς μὲν νὰ στοχεύει στὴ διασφάλιση τῆς ἀξιοκρατίας στὶς προαγωγές - που ἀποκλειστικά ἐννοεῖται γίνονται στὰ πλαίσια τῆς κατοχυρωμένης αὐτοδιοίκησης τῆς δικαιοσύνης- καὶ ἀφετέρου νὰ οδηγεῖ στὴ λήψη υποστηρικτικῶν μέτρων γιὰ τοὺς δικαστὲς, ὡπως ἡ ἐπιμόρφωση. Γιὰ ὅλα αὐτὰ βεβαίως θὰ συζητήσουμε ἐκτενῶς με τοὺς δικαστὲς καὶ τοὺς εἰσαγγελεῖς προτοῦ προχωρήσουμε σε σχετικὲς ρυθμίσεις».

(«Βήμα» 1492003). Ἀπὸ τὴν ἀνωτέρω συνέντευξιν συνάγεται, ὅτι ὑπάρχει πρόβλημα στὸν ἔλεγχο καὶ στὴν ἀξιολόγησι τοῦ ἔργου τῶν δικαστῶν, οἱ ἐπιθεωρηταὶ δὲν ἔχουν χρονικὴ δυνατότητα νὰ ἀξιολογήσουν τοὺς δικαστὰς, χρειάζεται ἐπιμόρφωσι δικαστῶν καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ λυθοῦν, ἀφοῦ θὰ τὰ συζητήσουν μὲ τοὺς δικαστὰς καὶ εἰσαγγελεῖς καὶ θὰ προχωρήσουν εἰς σχετικὰς, ρυθμίσεις στὸ μέλλον...

Ἀρχαιοελληνικὴ παράστασις τῆς Δικαιοσύνης ποὺ κτυπᾷ τὴν ἀδικίαν (Βιέννη, Μουσεῖον ἱστορίας τῆς τέχνης).

Διὰ τὴν ἀσχηματισμένην ἀκριβεστέραν γνώμην οἷς παραθέτω δύο πινάκια Μονομελῶν Δικαστηρίων. Πρὸς ἀποφυγὴν προσβολῆς τῶν προσωπικῶν δεδομένων ἔσθῃσα μέρος τῶν ἐπωνύμων τῶν κατηγορουμένων, ὥστε νὰ μὴ προσδιορίζωνται αὐτοί, ποὺ ἐνδέχεται νὰ ἀπηλλάγησαν τῆς κατηγορίας.

Αἱ ὑποθέσεις τῶν Μονομελῶν συνήθως οὐσιαστικῶς εἶναι ἀπλαῖ, συνήθως, ἀλλὰ δικάζονται καὶ ἀτιμωτικὰ ἀδικήματα, ποὺ δὲν εἶναι οὐσιαστικῶς ἀπλαῖ ὑποθέσεις καὶ θέλουν ἐξονυχιστικὴν ἔρευναν καὶ προσοχὴν π.χ. στὸ ἔκθεμα τοῦ Α΄ Μονομελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν τῆς 24-10-2003 ἐκδικάζονται εὐκολοὶ ὑποθέσεις π.χ. καθυστέρησις Ἀσφαλιστικῶν Εἰσφορῶν, παράβασις ὑγειονομικῆς διατάξεως, παραβάσεις τοῦ Κώδικος Ὀδικῆς Κυκλοφορίας, ἀλλ' ἐκδικάζονται καὶ σοβαραὶ ὑποθέσεις π.χ. ὑπεξαιρέσεις, ψευδεῖς καταθέσεις, ἀπειλαί, σωματικαὶ βλάβαι, κλοπαὶ κ.τ.λ. Ἀπὸ νομικῆς πλευρᾶς αἱ ὑποθέσεις οὐσιαστικῶς ἀπλαῖ ἢ σοβαραὶ ἀπαιτοῦν νομικὰς γνώσεις, ἄνευ τῶν ὁποίων δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκδοθοῦν ὀρθαὶ ἀποφάσεις. Μάλιστα ἐξ ἐμπειρίας οἷς διαβεβαιῶ, ὅτι τὰ λεγόμενα μικρὰ δικάστηρια εἶναι πλησιέστερα στὴν κοινωνικὴν ζωὴν καὶ στὴν καθημερινὴν πραγματικότητα, παρὰ τὰ νομικίζοντα Ἀνώτατα Δικαστήρια. Προσθέτω ὅτι εἰς Εἰρηνοδίκης νομιμοποιεῖται καὶ μορεῖ νὰ χειρισθῇ ζητήματα π.χ. νομῆς δισεκατομμυρίων, ποὺ δὲν νομιμοποιεῖται, οὔτε μορεῖ νὰ κἀνῃ εἰς Ἀρεοπαγίτης.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει προσκομίζω δύο πινάκια, διὰ τὴν κατάλαβεν α) τὸ μέγεθος τῆς ἐργασίας τῶν δικαστῶν β) διατὶ ἀντικειμενικῶς δὲν ἐξασφαλίζεται ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης. Συγκεκριμένως τὸ ἔκθεμα τοῦ Α΄ Μονομελοῦς περιλαμβάνει 72 ὑποθέσεις, αἱ ὁποῖαι «πρέπει» νὰ δικασθοῦν ἀπὸ τὴν 09.00 ἕως τὴν 15.00, ὅποτε οἱ Γραμματεῖς τῶν δικαστηρίων ἀπουδρουντὶ λόγω ἐξαντλήσεως τοῦ ὥραριου. Ἄν οἱ Γραμματεῖς ἔλεγαν, ὅτι ἐν τάξει μένομεν (δίχως ἀμοιβὴν ὑπερωριῶν) ἄλλας ἔξη ὥρας οἱ δικασταὶ θὰ παρέμεναν καὶ αὐτοί, δίχως τὸ γελοῖον νε-

σελληνικὸν κρατίδιον καὶ οἱ πολιτικάντηδες ποὺ ἐξουσιάζουν νὰ ὑπολογίζουσιν τὴν ὑπερκόπωσιν τῶν δικαστῶν, διότι τόσον σέβονται αὐτοὺς καὶ τόσον τιμοῦν τὴν Δικαιοσύνην.

Ἐπανερχομαι. Βλέπομεν λοιπὸν ὅτι ἐντὸς ἕξ ὥρῶν πρέπει νὰ δικασθοῦν 72 ὑποθέσεις, τὰς ὁποίας χρονικῶς κατανέμουν ὡς ἑξῆς: ἀπὸ ὥραν 09.00-11.00 θὰ γίνουσιν αἱ ὑποθέσεις ὑπ' ἀριθμ. 1-29 ἀπὸ ὥραν 11.00-13.00 θὰ γίνουσιν αἱ ὑποθέσεις ὑπ' ἀριθμ. 30-59 καὶ ἀπὸ ὥραν 13.00-τέλος (15.00) θὰ γίνουσιν αἱ ὑποθέσεις 60-72. Στὴν πρᾶξιν οὐδὲν ὠράριον τηρεῖται, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν (24-10-2002) στὸ Α' Αὐτόφωρο Μονομελὲς τὸ ἔκθεμα περιελάμβανε κ' ἐδῶ 72 ὑποθέσεις ποὺ χρονικῶς ἀνέγραψε, ὅτι αἱ ὑπ' ἀριθμ. 1-60 θὰ γίνουσιν μεταξύ τῶν ὥρῶν 09.00-11.00. Κατὰ σύμπτωσιν εἶχα τὴν ὑπόθεσιν 60. Ἐξήκοντα λοιπὸν ὑποθέσεις ὤφειλε ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου νὰ διεκπεραιώσῃ ἐντὸς 2 ὥρῶν! Δηλαδή 30 ὑποθέσεις τὴν ὥραν! 15 ὑποθέσεις τὸ ἡμίωρον, ἤτοι μία ὑπόθεσις κάθε δύο λεπτά!! Μὰ εἶναι σοβαρὰ πράγματα αὐτά; ὅταν δύο λεπτὰ παρέρχονται, μὲ τὴν ἐκφώνησιν τῶν ὀνομάτων τῶν διαδίκων, τὰς παραδόσεις παραστάσεων κ.τ.λ. καὶ θέλουν εἰς δύο λεπτὰ νὰ ἀκούσῃ ὁ Πρόεδρος τὸν μηνυτὴν, τοὺς μάρτυρας, νὰ προτείνῃ ὁ Εἰσαγγελεὺς, νὰ ὁμιλήσῃ ὁ δικηγόρος, νὰ ἀπολογηθῇ ὁ κατηγορούμενος κ.τ.λ.

Ἴσως ἀντιτείνει κάποιος, ὅτι αἱ ὑποθέσεις εἶναι ταχεῖαι στὴν ἐκδίκασιν, διότι πιθανῶς πρόκειται δι' ἐπιταγὰς, ἢ μὴ ἐγκαίρους καταβολὰς Ἀσφαλιστικῶν εἰσφορῶν κ.τ.λ. Ὅχι λάθος. Πρῶτον, διότι ὑπάρχουν ὑποθέσεις σοβαρὰ π.χ. ὑπεξαίρεσεις κατ' ἐξακολούθησιν ἢ ὑπεξαγωγή ἐγγράφων κατὰ συναυτουργία ἢ παραμέλησις ἐποπτείας ἀνηλίκου ἢ ἀπειλαὶ-ἐξυβρισις κ.τ.λ. ποὺ ἀργοῦν πολὺ καὶ δεύτερον ἀκόμη κ' ἂν εἶναι ὑποθέσεις ἐπιταγῶν συμβαίνει νὰ ἐμπλέκωνται καὶ νὰ μὴ εἶναι «πληρώθηκε ἢ δὲν πληρώθηκε». Οὕτως ἢ ἄλλως, ἂν ἐξομοιωσάμεν ὅλας τὰς ὑποθέσεις δὲν θὰ ὑπάρξῃ κάποιος, ὅσον ἡλί-

θιος καὶ νὰ εἶναι, πὺ νὰ πιστεύη ὅτι μπορεῖ τὸ δικαστήριο νὰ ἐκφωνῇ ὑποθέσεις, νὰ τὰς ἐξετάζη καὶ νὰ ἀποφασίζη ἐντὸς δύο λεπτῶν!

Κι' ὅμως τὸ ἔκθεμα μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον ἀναθέτει εἰς δικαστὰς νὰ δικάζουν ἐντὸς 2 ὥρῶν 60 ὑποθέσεις. Τὸ καθημερινὸν ἀποτέλεσμα εἶναι στὸν ἀριθμὸν 60 νὰ μὴ φθάνουν ὄχι τὴν 13.00 ἀλλὰ οὔτε τὴν 15.00 μὲ συνέπεια νὰ ἀναβάλλωνται αἱ ὑποθέσεις. Στὴν συγκεκριμένην περίπτωσιν τὸ δικαστήριο τὴν 15.00 ἔφθασε στὴν ὑπόθεσιν 57 καὶ ἀνέβαλε τὰς ἄλλας, διὰ τὴν 30 Μαρτίου 2004...

Παρηκολούθησα ἐπ' ἀρκετὸν τὸν Πρόεδρον τοῦ Αὐτοφώρου Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν. Ἦτο εἷς νέος, ὅπως καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς. Διεπίστωσα, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρῶν κυρίων, εὐφυῶν νομικῶν, πὺ ἠγωνίζοντο νὰ τελειώσουν τὰς ὑποθέσεις, δίχως νὰ ἀδικήσουν κάποιον λόγω διασύνης. Κατέβαλαν προσπαθείας πὺ δὲν ἀμείβονται, μὲ τίποτε. "Αγχος, εὐθύνη, ἐγρήγορσις. "Αν συνεχίσουν ἔτσι, πόσο θὰ ἀντέξουν;

Ἡ ὑπερφόρτωσις τῶν πινακίων προκαλεῖ μοιραίως ὑπερόπωσιν τῶν δικαστῶν, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀντικειμενικὴν συνθήκην παρεμποδίσεως ἀπονομῆς δικαιοσύνης.

Ἐπίσης ἀντικειμενικὴ συνθήκη μὴ ἀπονομῆς δικαιοσύνης, εἶναι αἱ καθυστερήσεις π.χ. στὸ πινάκιο τοῦ Α' Μονομελοῦς Πλημμελειοδικείου Ἀθηνῶν πὺ παραθέτω ἐκδικάζονται τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 2003 ὑποθέσεις τοῦ Ἀπριλίου τοῦ 1997! πὺ ἐνδέχεται νὰ ἀναβληθοῦν διὰ πολλοὺς λόγους, ἀλλὰ κι' ἂν δὲν ἀναβληθοῦν δὲν εἶναι δικαιοσύνη αὐτὴ ἡ ὁποία μίαν ὑπεξαίρεσιν τὴν δικάζει μετὰ ἐξαετίαν καὶ πλέον. Στὸ πινάκιο τοῦ Α' Μονομελοῦς ἡ ὑπ' ἀριθμ. 1 καὶ ἔως 3 ὑποθέσεις εἶναι ὑπεξαίρεσις, πὺ διεπράχθησαν τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1997 καὶ δικάζονται μετὰ παρέλευσιν 6 ἐτῶν καὶ ἕξη μηνῶν! "Ε, λοιπὸν αὐτὸ δὲν εἶναι δικαιοσύνη. Διερωτῶμαι ἀκόμη πῶς οἱ ἀρμόδιοι συν-

θέτουν πινάκια με την αντίληψη, ότι 60 υποθέσεις μπορούν να περατωθούν εις 2 ώρας. Κατά ποίαν έννοιαν στοιχειώδους λογικῆς δέχονται, ότι εἶναι δυνατόν εις 2 λεπτά να δικάζονται υποθέσεις. Ἡ συνέπεια εἶναι, ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐξοντώνονται οἱ δικασταί, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη, ἡ ἀπονομὴ τῆς ὁποίας οὐδέποτε πραγματοποιεῖται, ἐντὸς διλέπτου.

Ἄς ἴδωμεν καὶ μίαν ἄλλην πλευρὰν τοῦ θέματος. Στὸ παρὰδειγμά μου, ποὺ εἶναι πραγματικὸν κι' ὄχι θεωρητικὸν τὸ Α' Αὐτόφωρον Μονομελὲς Δικαστήριον ἔπρεπε νὰ δικάσῃ ἐντὸς 2 ὥρῶν 60 υποθέσεις. Δηλαδή ἔπρεπε ὁ Πρόεδρος τοῦ Δικαστηρίου καὶ ὁ Εἰσαγγελεὺς νὰ ἀκούσουν τοῦλάχιστον 60 κατηγορουμένους, τοῦλάχιστον 60 μηνυτὰς (ἢ νὰ διαβάσουν καταθέσεις των) τοῦλάχιστον 60 δικηγόρους (βάζω τὸ ἥμισυ ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς) τοῦλάχιστον 60 μάρτυρας (πάλιν βάζω τὸ ἥμισυ ἐξ ἐκάστης πλευρᾶς) ἤτοι στὴν εὐμενεστέραν περίπτωσιν νὰ ἀκούσουν 240 ἄτομα ἐντὸς δύο ὥρῶν! Ἔλεος. Δικαστήριον ἔχομεν, δικαιοσύνη ἀπονέμει, δὲν εἶναι διόδια, ὅπου καὶ πάλιν δὲν περνοῦν 240 ἄτομα, εις δύο ὥρας.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 1 από 4

1 - 72 από ώρα 08:00

Α' ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αίθουσα 3 - Κρίση 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Φ.Κ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΩΡΑ:	09:00	9 00 - 11 00	
1		ΚΟΡ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΖΩΗΣ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ ΚΑΤ'ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ 02/02/1999
2		ΣΠΗΛ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	N.1503/1990 29/02/2000
		ΦΡΑΓΚΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΑΜΕΣΗ ΣΥΝΕΡΓΕΙΑ ΣΤΗΝ 29/02/2000
		ΔΕΒ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΑΝΩΤΕΡΩ ΠΡΑΞΗ
3		ΜΥΛΩΝ ΦΑΣΤΑΣΙΟΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	ΑΡΘ. 94§1,3,5. ΚΑΙ 99 Ν. 2696/99 22/05/2000
		ΚΑΤΣΙΒΕ ΑΝΤΩΝΙΟΣ του ΚΟΥΛΗΣ	
4		ΛΥΜΠΕΡ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ του ΙΩΑΝΝΗ	95§1,2 Ν 2696/99 28/08/2000
		ΑΣΗΜ ΜΑΡΙΟΣ του ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ	αρθρο17§1 Ν 2170/93 28/08/2000
5		ΚΡΗΤ. ΑΘΑΝΑΣΙΑ του ΣΥΖ. ΣΤΑΜΑΤ.	ΦΥΕΔΗΣ ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗΛΑΟ 01/03/1999
		ΝΙΚΟΛ. ΞΕΝΗ του ΧΑΣΤΥΛΙΑΝΟΥ	ΚΟΙΝΟΥ
6		ΠΑΝ. ΣΤΕΡΓΙΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΙΣΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ 16/11/1999
		ΕΝΤ. ΕΛΛΑΦΡΑ	
7		ΜΠΟΒ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΣ	ΙΣΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ 09/05/1999
			ΕΝΤ. ΕΛΛΑΦΡΑ ΠΑΡΥΠΟΧΡΕΟΥ 09/05/1999
			ΚΑΤΑ ΣΥΡΡΟΗ
8		ΡΟΒ. ΡΟΜΠΕΡΤΟ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 1577/85 ΚΑΙ Ν. 1337/83 21/05/1999
9		ΟΒΙ S. του ΖΗ GUANG	ΠΑΡΑΒ. Ν. 2224/94 ΚΑΙ Ν. 1892/90 03/10/1999
10		ΜΑΛΑΜ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 2696/99 08/05/1999
11	K	ΚΑΡΑΜ ΔΕΣΠΙΟΝΑ του ΣΥΖ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ	ΥΠΕΞΑΓΩΓΗ ΕΓΓΡΑΦΩΝ (ΑΡ.222 ΠΚ) 17/11/2000
12		ΜΠΑΝΤ. ΑΝΔΡΕΑΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΚΑΤ'ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΗΣΗ 08/01/2000
			ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΔΙΑΤΡΟΦΗΝ 08/01/2000
			ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΩΣ
13		ΚΑΤΙ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του Β.	ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ ΚΤΙΣΜΑΤΑ (Ν.1337/83) 29/02/2000
14		ΜΑΝΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΣ του ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ 04/06/2000
15		ΓΡΗΓΟΡ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ	ΥΠΕΞΑΓΩΓΗ ΕΓΓΡΑΦΩΝ ΚΑΤΑ 18/01/2001
		ΓΕΡΩΛ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ	ΣΥΝΑΥΤΟΥΡΓΙΑ
16		ΖΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ 22/03/2001
			Α1Β/8677/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 22/03/2001
			ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
17		ΚΑΡΑΜΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ του ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ 22/03/2001
			Α1Β/8677/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 22/03/2001
			ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
18		ΡΑΦΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651,14 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ 19/03/2001
			Α1Β/8677/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 19/03/2001
			ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
			ΠΑΡ.ΑΡΘ. 35§1 ΝΔ 136/46 19/03/2001
19		ΔΙΑΜΑΝΤΟ ΜΑΡΙΑ του ΠΑΥΛΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ 17/03/2001
			Α1Β/8677/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 17/03/2001
			ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
20		ΚΟΥΡ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 656 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ 19/03/2001
			Α1Β/8677/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 19/03/2001
			ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 2 από 4

1 - 72 από ώρα 08:00

Α' ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΙΣ

ΕΚΘΕΜΑ

ΑΚΟΥΣΑ 3 - Κτίριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Β.Κ.Α.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΣΦΑ:	09:00		
21		ΡΟΥΣΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α1Β/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
22		ΑΚΡΙΔΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του ΛΟΥΚΑΣ	ΠΑΡ.ΑΡΘ. 17§8 Ν. 1337/83
23		ΚΩΝΣΤΑΝΤ ΚΩΝ/ΝΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡ.ΑΡΘ. 17§8 Ν. 1337/83
24		ΧΑΤΖΗΓΙΑΝ ΕΛΕΝΗ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΠΑΡ.ΑΡΘ. 17§8 Ν. 1337/83
25		ΣΑΡΑΝΤ. ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ του ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 11 ΚΑΙ 22 ΠΔ 778/80
26		ΡΑΝΑ ΑΓΑΘΗ του ΚΟΣΤΑ ΦΩΝΗ ΠΑΝΑΓΩΤΗΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α1Β/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95 ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΣΦΡΑΓΙΔΩΝ ΠΟΥ ΕΘΕΣΕ Η ΑΡΧΗ
27		ΤΖΟΒ ΗΛΙΑΣ του ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α1Β/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
28		ΠΕΤΑ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΡΕΣΒ ΧΡΥΣΗ του ΦΩΛΓΓΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α1Β/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95 ΠΑΡ. ΑΡΘ. 1 ΚΑΙ 3 ΤΗΣ Α. Δ/ΕΗΣ 3/96 ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 459 ΠΚ
29		ΑΙΣ ΑΥ του ΗΡΜΕΣ ΑΒΛΑΗΑΤ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 55§7,6 ΒΔ 29/71 ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ 15§1 Ν 2753/99
30		ΣΧΑ ΜΠΑΡΑ του ΝΙΣΑΝ	ΠΑΡ. ΑΡΘ 15§1 Ν 2753/99 ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 55§7 ΚΑΙ 6 ΒΔ 29/71
31		ΥΑΝ ΜΑΝΣΟΥΡ του ΜΑΝΣΟΥΡ	ΠΑΡ. ΑΡΘ 15§1 Ν 2753/99 ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 55§7 ΚΑΙ 6 ΒΔ 29/71
32		ΠΑΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 94§§1,3,5 Ν 2696/99
33		ΡΕΣΒ ΧΡΥΣΗ του ΦΩΛΓΓΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 651 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α1Β/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 11§10 Ν. 2307/95
34		ΓΕΩΡΓΙΑ ΒΑΣΙΛΙΟΣ-ΙΩΑΝΝΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΠΑΡ.ΑΡΘ. 17§8 Ν. 1337/83
35		ΚΑΡΑΓΙΑΝ ΜΙΧΑΗΛ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡ.ΑΡΘ. 17§8 Ν. 1337/83
36		ΑΛΕΞΟΠΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 94§§1,3,5 ΚΑΙ 99 Ν 2696/99 13/12/2000
37		ΚΑΗΡΟΥ ΧΥΡΙΑΚΟΣ του ΚΩΝ/ΝΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 96§1,2α Ν 2696/99
			22/12/2000
38		ΝΙΚΟΛ ΟΡΔΑΝΗΣ του ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του ΣΤΑΥΡΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 94§§1,3,5 ΚΑΙ 99 Ν 2696/99
			21/12/2000
39		ΚΑΡΑΤ ΣΠΥΡΙΔΩΝ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠ ΣΕΡΑΦΕΙΜ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 94§§1,3,5 ΚΑΙ 99 Ν 2696/99
			03/01/2001

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΝΗΜΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 3 από 4

1 - 72 από ώρα 09:00

Α' ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αίθουσα 3 - Κτήριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Φ.ΚΑ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
CPA:	09:00		
40		ΔΙΑΚΟΝΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΡΜΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ του ΦΙΛΙΠΠΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 965 1.2α ΚΑΙ 99 Ν 2696/99 02/01/2001 02/01/2001
41		ΖΗΡΟΓΙΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του ΑΝΔΡΕΑΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 06/01/2001
42		ΓΑΛ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ του ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 19/01/2001
43		ΖΟΥΜ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΦΡΙΣΟΣ ΖΟΥΜ ΦΡΙΣΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 96 ΚΑΙ 99 Ν 2696/99 28/02/2001 28/02/2001
44		ΤΖΟΛΑ ΚΩΝΙΝΟΣ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 27/02/2001
45		ΙΑΝΚΟΥΛΑΚΕΦΤΕΡ του ΜΗΝΟ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 21/02/2001
46		ΖΑΠ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΜΙΧΑΗΛ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 08/02/2001
47		ΔΗΜΗΤΡ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 945 1.3.5 Ν 2696/99 08/02/2001
48		ΛΕΝΑ ΔΗΜΗΤΡ του ΙΛΙΑ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 965 1.2α Ν 2696/99 24/11/2000
49		ΡΩΣ ΦΡΑΓΚΗΣΚΟΣ του ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 965 1.2α Ν 2696/99 16/02/2001
50		ΣΑΡΚΟΠΟ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 99 Ν 2696/99 23/01/2001
51		ΠΟΥΦΤΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 635 ΚΑΙ 56 ΤΗΣ Α18/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 115 10 Ν. 2307/95 19/02/2001
52		ΝΙΑΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 631 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ Α18/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 115 10 Ν. 2307/95 13/12/2000
53		ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ του ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ ΜΙΟΥΣ ΔΕΣΙΓΚΟΥΝΑ του ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. ΠΕΡΙ ΕΡΓΑΣΙΑΣ 28/12/2000
54		ΔΙΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 3, 4 51 ΠΔ 31/90 24/02/2001
55		ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ ΚΩΝΙΝΟΣ	ΕΜΠΟΡΙΑ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΚΑΤΑ ΣΥΝΑΥΤΟΥΡΓΙΑ ΥΠΕΞΑΡΧΕΣΗ ΚΑΤΑ ΣΥΝΑΥΤΟΥΡΓΙΑ 01/06/2001 01/06/2001
56		ΦΩΤ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ	ΑΓΙΑΝ ΧΡΕΟΚΟΧΙΑ (ΑΡΘ. 398B ΠΚ) 30/06/2000
57		ΙΟΥΡΓΙΟΣ ΙΟΥΡ του ΘΟΜΑΣ	ΠΑΡ. ΑΡΘ. 631 ΚΑΙ 55 ΤΗΣ Α18/8577/83 ΥΓ ΔΙΑΤ. ΣΕ ΣΥΝΔ. ΜΕ ΑΡΘ. 115 10 Ν. 2307/95 22/03/2001
58		ΠΑΝΑΓΙΩΤ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΗΡΑΚΛΗΣ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ ΑΓΕΙΑΗ 08/11/2000 06/11/2000
59		ΝΕΖ ΕΠΙΣΤΗΜΗ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ (ΑΡ 331 Π.Κ) ΑΥΘΑΙΡΕΤΑ ΚΤΙΣΜΑΤΑ (Ν. 1337/83) 16/02/2001 16/02/2001
60		ΒΑΣΙΛ ΚΩΝ/ΝΑ του ΣΥΖ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΑΣΙΛ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ του ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ	ΟΛΩΣ ΕΛΛΟΦΡΑ ΣΩΜ. ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΚΟΝΟΥ ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ 36151 Π.Κ) ΑΓΕΙΑΗ (ΑΡ 333 Π.Κ) 28/12/2000 28/12/2000 28/11/2000
61		ΚΟΚΚ ΠΡΑΣΠΕΛΗΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΠΑΡΑΜΕΛΗΣΗ ΕΠΙΟΠΤΕΙΑΣ ΑΝΗΛΙΚΟΥ (ΑΡ 36051 Π.Κ) 23/01/2001

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 4 από 4

1 - 72 από ώρα 09:00

Α' ΑΥΤΟΦΩΡΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αίθουσα 3 - Κτίριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Β.Κ.Α.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΩΡΑ:	09:00		
62		ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΑΧΙΛΛΕΑΣ	ΦΘΟΡΑ ΞΕΝΗΣ ΔΙΟΙΚΤΗΣΙΑΣ (αφρ.381\$1ΓΚ)
63		ΣΑΒΡΑ... ΔΕΝΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΥ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΑΠΕΙΛΗ (ΑΡ.333 ΠΚ)
64		ΓΕΩΡΓΑΚΟΠ... ΑΛΕΞΙΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΑΦΡΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ ΑΠΟ ΥΠΟΧΡΕΟ
65		ΜΥΛΑ... ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΩΝ ΚΑΝΟΝΩΝ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗΣ
66		ΒΟΥΡΕΣ... ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ του ΜΙΧΑΗΛ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ (375\$1 ΠΚ)
67		ΚΑΤΣΙΑΔ... ΑΓΓΕΛΟΣ του ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΚΟΛΟΚ... ΑΝΤΩΝΙΑ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΕΝΤ. ΕΛΑΦΡΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΔΡΕΡΩ ΠΡΑΞΗ
68		ΤΣΙΝΑΡ... ΘΕΟΔΩΡΟΣ του ΣΥΜΕΩΝ	ΦΘΟΡΑ ΞΕΝΗΣ ΔΙΟΙΚΤΗΣΙΑΣ
69		ΧΡΗΣ... ΧΡΗΣΤΟΣ του ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ	ΕΝΤ. ΕΛΑΦΡΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΕΞΥΒΡΙΣΗ ΑΠΕΙΛΗ
70		ΜΟΣΧ... ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ του ΚΩΝΙΝΟΣ	ΦΘΟΡΑ ΞΕΝΗΣ ΔΙΟΙΚΤΗΣΙΑΣ
71		ΑΠΟΣΤΟΛ... ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΛΑΜΠΡΟΣ	ΑΥΤΟΔΙΚΙΑ (ΑΡ.331 ΠΚ) ΑΠΕΙΛΗ (ΑΡ.333 ΠΚ) ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ)
72		ΧΑΤΖΟ... ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΘΕΟΔΩΡΟΣ	ΠΑΡ. ΑΡ. 45\$1.4 Ν. 2896/99

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 1 από 4

1 - 72 από ώρα 09:00

Α' ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αθήνα 4 - Κτήριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Ε.Κ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΩΡΑ:	09:00		
1		ΓΟΡΓ. ΙΩΑΝΝΗΣ του ΣΩΛΩΝΑΣ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ (ΑΡ.375 ΠΚ)
2		ΠΑΝΑ. ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ (ΑΡ.375 ΠΚ)
3		ΡΩΜΑ. ΚΩΝΙΝΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ (ΑΡ.375 ΠΚ)
4		ΠΑΝΝΟΥΑ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.261 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΑΠΕΙΛΗ (ΑΡ.333 ΠΚ)
5		ΣΕΒΑΣ. ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΥΠΕΞΑΙΡΕΣΗ (ΑΡ.375 ΠΚ)
6		ΑΛΞΕ. ΙΩΑΝΝΗΣ του ΜΙΧΑΗΛ	ΔΟΛΙΑ ΑΓΩΔΟΧΗ ΠΑΡΟΧΩΝ (ΑΡ.392 ΠΚ)
7		ΓΙΑΤΑΚΙ. ΔΗΜΗΤΡΑ του ΑΓΟΣΤΟΛΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 1337/88
8		ΝΙΚΟΛΑΩΠ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΑΡΘ. 280§1 ΝΑ 86/89 16062000
9		ΕΝΤΡΙΝ. Σ ΠΑΝΑΠΩΤΗΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ	Ν.2696 1999
10		ΜΥΛ. ΚΩΝΙΝΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ Κ.Ο.Κ (Ν.2696/99)
11		ΔΕΡΜ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΨΕΥΔΗΣ ΑΝΟΜΟΤΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ (ΑΡΘ. 225§2 ΠΚ.) ΠΑΡ. ΑΡΘ. 9451 Ν. 2696-99 ΚΑΤ ΕΞΑΚ.
12		ΖΕΛΘΜΑ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜ. ΙΩΑΝΝΗΣ του ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΑΜΠ. ΙΩΑΝΝΗΣ του ΚΟΣΜΑΣ ΨΑΡΑ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΣ	ΜΗ ΕΓΚΛΗΡΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΡΓ. ΟΔΟΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΚΑΙ ΑΡΘ. 131, Ν. 86/87 ΜΗ ΕΓΚΛΗΡΗ ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΚΑΙ
13		ΑΓΓΕΛΟΥ. ΠΑΝΤΗΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	Ν.2094/92
14		ΚΟΚΚ. ΘΕΟΔΩΡΑ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΥΠΕΙΘΗ. ΔΙΑΤΑΞΗ
15		ΚΑΛΔΑΡ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΣΤΑΥΡΟΣ	ΥΠΕΙΘΗ. ΔΙΑΤΑΞΗ
16		ΚΟΥΚ. ΧΑΡΙΜΠΟΣ του ΜΙΧΑΗΛ	Ν. 2094/92
17		ΟΙΚΟΝ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ του ΗΛΙΑΣ	Ν. 2094/92
18		ΜΑΥΡΟΥ. ΔΙΑΜΑΝΤΗΣ του ΙΣΑΒΕΛΛΑ ΣΚΟΥΛ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ	Ν. 1337/83
19		ΤΣΑΚ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΤΣΑΚ. ΠΕΡΚΛΗΣ του ΟΔΥΣΣΕΑΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
20		ΚΟΝΤΟΓΕΩ. ΠΑΝΑΠΩΤΗΣ του ΑΧΙΛΛΕΑΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 2696/99
21		ΚΑΤΣ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
22		ΚΟΚ. ΟΣΙΦ του LILI	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99 ΠΑΡΑΒ. Ν.2170/93
23		ΒΓΑ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΡΕΤ. ΚΩΝΙΝΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜΜΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 2 από 4

1 - 72 από ώρα 09:00

Α' ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αίθουσα 4 - Κτήριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Β.Κ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΩΡΑ:	09:00		
24		ΜΠΟΥΡΓΙΩΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΜΠΟΥΡΓΙΩΤΗΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
25		ΜΑΡΚΑΡΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΑΡΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
26		ΧΑΛΑΡΑΚΗΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ του ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
27		ΚΑΒΒΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΒΒΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
28		ΚΟΥΡΤΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
29		ΛΙΟΥΔΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΤΣΙΛΙΝΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
30		ΚΑΚΑΤΣΩΝΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
31		ΜΠΙΤΣΗΣ ΠΕΤΡΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
32		ΚΑΡΑΔΗΜΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
33		ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ του ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
34		ΤΟΚΜΑΚΗΣ ΕΔΟΥΑΡΔΟΣ του ΜΑΡ.	ΠΑΡΑΒ. Ν.1337/83
35		ΜΑΛΙΝΓΚΑΣ ΚΑΣΣΙΩΣ του ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
36		ΜΑΡΓΑΡΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΛΑΖΑΡΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1491/84
37		ΤΣΙΒΙΛΗΣ ΑΡΧΑΣΤΑΣΙΟΣ του ΔΗΜΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1491/84
38		ΓΟΝΑΤΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Α18/8577/83 ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ
39		ΤΑΣΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
40		ΚΟΖΛΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1337/83
41		ΓΑΒΡΙΕΛΙΔΗΣ ΝΙΚΟΛΕΤΑ του ΚΩΝΙΝΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Π.Δ. 243/87
42		ΚΤΕΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΠΑΡΑΒ. Π.Δ. 243/87
43		ΔΗΜΗΤΡΑΚΑΚΗΣ ΠΑΝΤΗΣ του ΣΩΤΗΡΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1903/90
44		ΓΑΛΑΝΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΙΝΟΣ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
45		ΚΥΡΙΑΚΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ του ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Α18/8577/83 ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ
46		ΜΕΘΕΝΑΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΗ του ΧΡΗΣΤΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1337/83
47		ΜΠΑΝΤΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ	ΠΑΡΑΒ. Α18/8577/83 ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ
48		ΣΙΣΚΟΠΟΥΛΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΣΤΑΥΡΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1337/83
49		ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΠΑΝΤΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΠΑΝΤΗΣ του ΛΕΩΝΙΔΑΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
			ΠΑΡΑΒ. Ν.2170/93

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜΩΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 3 από 4

72 από ώρα 08:00

Α' ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αιθουσα 4 - Κτίριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Β.Κ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδίκημα
ΩΡΑ:	09:00		
50		ΔΡΑΚΟΠ. Σ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ του ΒΛΑΣΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
51		ΣΠΙΛΑ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.1903/90
52		ΖΑΚ. ΑΘΑΝΑΣΙΑ του ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ	ΚΛΟΠΗ ΕΥΤΕΛΟΥΣ ΑΞΙΑΣ
53		ΚΑΧΡΙΜ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΣΠΥΡΙΔΩΝ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΑΓΓΕΛΙΑ (ΑΡ.333 ΠΚ)
54		ΤΡΑΜΠΑΖ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΑΓΓΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ (ΑΡ.308 ΠΑΡ.1Α ΠΚ) ΠΟΛΥ ΕΛΛΟΦΑ
55		ΚΟΛΟΚΟ. ΣΤΑΥΡΟΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΥΠΕΣΑΡΕΣΗ (ΑΡ.375 ΠΚ)
56		ΒΛΑΧΩΔΙΩΝΣ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ του ΑΓΓΕΛΗΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν.2094/92
57		ΚΑΤΣ. ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ (ΑΡ.314 ΠΚ) ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99 ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ
58		ΚΑΠΙ ΝΙΚΟΛΑΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ (ΑΡ.314 ΠΚ) ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
59		ΒΑΛΙΟΥ STEFAN του ΡΑΝΤΕΛΙ	ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ (ΑΡ.314 ΠΚ) ΑΠΟ ΥΠΟΧΡΕΩ ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ Κ.Ο.Κ (Ν.2696/99)
60		ΛΙΑΤΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ του ΚΥΡΙΑΚΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 2696/99
61		ΖΗΚ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ του ΧΡΗΣΤΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν. 2696/99
62		ΚΙΤΣΑ ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ του ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ	ΑΓΓΕΛΙΑ (ΑΡ.333 ΠΚ)
63		ΔΗΜΗΤΡ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ του ΣΙΜΟΣ ΣΙΓΑ ΠΑΝΤΗΣ του ΙΩΑΝΝΗΣ	ΑΓΓΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ (ΑΡ.308 ΠΑΡ.1Α ΠΚ) ΠΟΛΥ ΕΛΛΟΦΑ ΚΑΤΑ ΣΥΝΑΥΤΟΥΡΓΙΑ
64		ΤΟΥΡΙΚΑΝΤ ΣΙΔΩΡΟΣ του ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΚΑΤ ΕΞΑΚ. ΑΓΓΕΛΙΑ (ΑΡ.333 ΠΚ) ΚΑΤ ΕΞΑΚ.
65		ΚΑΤΣΟ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ) ΑΓΓΕΛΙΑ (ΑΡ.333 ΠΚ)
66		ΟΡΦΑΝ ΜΙΧΑΗΛ του ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΧ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΚΩΝΙΝΟΣ	ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ (ΑΡ.314 ΠΚ) ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ ΠΑΡΑΒ. Ν.2696/99
67		ΑΝΑΣΤΑ ΓΕΩΡΓΙΑ του ΚΩΝΙΝΟΣ ΓΕΩΡΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ του ΑΛΛΗΔΩΡΟΣ	ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΑΠΟ ΑΜΕΛΕΙΑ (ΑΡ.314 ΠΚ) ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΛΛΟΦΑ
68		ΒΛΑΧ. ΛΟΥΚΙΑ του ΓΕΩΡΓΙΟΣ	ΠΑΡΑΒ. ΑΡΘΡΟΥ 232 Α Π.Κ. ΚΑΤ ΕΞΑΚ.

ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑ ΠΛΗΜ/ΚΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Σελίδα: 4 από 4

1 - 72 από ώρα 09:00

Α' ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ

ΕΚΘΕΜΑ

Αίθουσα 4 - Κτίριο 2

ΔΙΚΑΣΙΜΟΥ: 24.10.2003

ΗΜΕΡΑ: Παρασκευή

Α/Α	Α.Β.Κ.	Όνοματεπώνυμο κατηγορούμενου	Αδικημά
ΩΡΑ:	09:00		
69		ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ του ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	ΕΝΤΕΛΟΣ ΕΛΑΦΡΑ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΒΛΑΒΗ ΕΞΥΒΡΙΣΗ (ΑΡ.361 ΠΑΡ.1 ΠΚ)
			15/06/1999 15/06/1999
70		ΓΑΛΑΝΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ του ΚΩΝΙΝΟΣ	ΑΠΕΙΛΗ (ΑΡ.333 ΠΚ)
			14/06/1999
71		ΔΟΥΡΑΝΟΣ ΠΑΥΛΟΣ	ΦΘΟΡΑ ΕΥΤΕΛΟΥΣ ΑΞΙΑΣ
			09/09/1999
72		ΓΕΛΑΔΟΥΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ του ΚΩΝΙΝΟΣ	ΠΑΡΑΒ. Ν 2696/99
			25/02/1999

9. ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΗ

Νὰ ἀποφεύγης νὰ κάνης ἀδικίαν.

Κεόβουλος: «ἀδικίαν φεύγειν»

[Διογ. Λαέρτιος: «Βίοι φιλοσόφων» Α, 6, 92]

Ἡ νεοελληνική νομοθεσία ἀποβαίνει εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης. Δὲν ἀναφέρομαι στὴν οὐσία τῆς νομοθεσίας, πὺ εἶναι ἀνάλογος τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῶν βουλευτῶν, ἀλλὰ στὰς **πολλὰς μειονεξίας** τῆς, ἐκτὸς τοῦ περιεχομένου τῆς.

Κατ' ἀρχὴν ἔχομεν πολυνομίαν. Ποῖος θὰ ξεκαθαρίσει, πό-τε καὶ πῶς αὐτὸ τὸ χάος εἶναι ἄγνωστον. Διὰ τὸ παραμικρὸν ἐκδίδονται νόμοι, πὺ ὄχι σπανίως ρυθμίζουν θέματα, πὺ ἤδη ἔχουν ρυθμίσει ἄλλοι νόμοι. Παρὰ τὴν χρησιμοποίησιν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν ἡ πολυνομία ἐκδηλοῦται στὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, αἱ ἀντιφάσεις τῶν ὁποίων πίπτουν στοὺς ὤμους τῶν δικαστηρίων, τὰ ὁποῖα κάθε τόσο νομολογοῦν, μέχρι σημείου πὺ ἐν τῇ πράξει ἡ νομολογία δὲν διευκρινίζει τὴν νομοθεσίαν, ἀλλὰ τὴν συμπληρώνει, ὡς μὴ ἔδει.

Ἄκόμη θὰ συμπληρώσω μὲ τὴν ἀπαράδεκτον συνήθειαν τῶν σοφῶν νομοθετῶν νὰ ψηφίζουν νόμους μὲ πλῆθος ἐξαίρεσεων, πὺ προστίθενται στὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀπὸ τοὺς ψηφοθηροῦντας Ἐθνοπατέρας.

Ἰποτίθεται ὅτι μελετοῦν τὰ νομοσχέδια. Τίποτε. Ἰποτίθεται ὅτι ἐπιτροπαὶ νομοπαρασκευαστικαὶ κ.τ.λ. Τίποτε. Οἱ ὑπουργοί, δηλαδὴ τὸ κόμμα, διαμορφώνουν τοὺς νόμους, ὅπως τοὺς ἀρέσει, ὅπως τοὺς συμφέρει καὶ κατόπιν ψηφίζονται ὑπὸ τῆς βουλῆς, δηλαδὴ ὑπὸ τοῦ πλειοψηφοῦντος κόμματος κι' ἔρχεται ἡ δικαιοσύνη νὰ τοὺς ἐφαρμόσει.

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν ἀνακύπτουν προβλήματα, διότι ὑπάρχουν νόμοι συντεταγμένοι, ἀπὸ νομικῶς καὶ γραμματικῶς ἀμορφώτους, πὺν δὲν μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τί ὀρίζουν.

Ἡ καθιέρωσις τοῦ γλωσσικοῦ ἰδιώματος τῆς δημοτικῆς εἰσήγαγε τὴν ἀσάφειαν στὴν διατύπωσιν τῶν ἐννοιῶν. Στὸν Θουκυδίδην πάντως διαβάζομεν, ὅτι μία πόλις ἢ ὁποῖα ἔχει χειροτέρους νόμους, ἀλλὰ σταθεροὺς εἶναι ἀνωτέρα μᾶς ἄλλης πόλεως, πὺν ἔχει καλλιτέρους νόμους ἀλλὰ μὴ ἐφαρμοζομένους: «*χειρόσι νόμοις ἀκινήτοις χρώμενη πόλις κρείσσων ἐστὶν ἢ καλῶς ἔχουσι ἀκύρους*» («*Ἱστορίαν*» Γ,37). Τὸ χάος ὀλοκληροῦται καὶ μὲ τὰς τροποποιήσεις νόμων εἰς ἄσχετα νομοσχέδια, πὺν εἰσάγονται πρὸς ψήφισιν π.χ. εἰς νόμον διὰ τὴν πολεοδομίαν θεσπίζουσι τροποποιήσιν διατάξεων νόμου περὶ ἀλιείας κ.τ.λ.

Πολυνομία, συνεχεῖς ἀλλαγáι, ἐξαιρέσεις καὶ τροποποιήσεις νομικῶν διατάξεων ταλαιπωροῦν δικαστὰς, δικηγόρους καὶ ἀποβαίνουν εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης.

Τὴν πολυνομίαν εἶχε καταγγεῖλει ὁ Ἑλ. Βενιζέλος, εἰς ὀμιλίαν του στὴν Γερουσίαν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 12ης Φεβρουαρίου 1930 εἰπὺν:

«... Ἡ σημερινὴ κοινωνία πάσχει ἀπὸ πολυνομίαν. Μίαν φορὰν καὶ ἕναν καιρὸν οἱ Ρωμαῖοι ἔκαμαν τὴν Δωδεκάδελτον, δηλαδὴ 12 πίνακας, οἱ ὀποῖοι περιεῖχον ὄλην τὴν νομοθεσίαν. Ἐβάσταξεν αὐτὴ ἀρκετοὺς αἰῶνας καὶ ἦτο φυσικὸν ὅτι ἕνας τέτοιος νόμος ἐμπῆκεν εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ κόσμου, καὶ τὸν ἐσέβητο. Ἡμεῖς κάμνομεν νόμους καὶ τοὺς μεταβάλλομεν κάθε πέντε λεπτά».

(Ι.Στεφάνου: «Ἐλευθερίου Βενιζέλου πολιτικὰ ὑποθῆκαι» Ἀθ. 1965, σελ. 213).

Χάριν τῆς ιστορικῆς ἀκριβείας σημειῶνω, ὅτι τὴν Δωδεκά-
δελτον τὴν ἔκανε ὁ Ἐφέσιος Ἐρμόδωρος.

Ἡ νομοθεσία ἐκτὸς τούτων ζημιώνει τὴν κοινωνικὴν δικαιο-
σύνην, διότι συνήθως ρυθμίζει τομεῖς τῆς ζωῆς, μετὰ τὰ γε-
γονότα κ' ὄχι πρὶν ἀπὸ αὐτά. Οἱ νομοθέται μας βλέπουν τὰ
κοινωνικὰ περιστατικὰ μὲ ἀδιαφορίαν. "Ὅταν ἐνταθοῦν καὶ ἐξε-
γερθῇ τὸ δημόσιον αἴσθημα, τότε ἡ βουλευτοκρατία ἀποφασί-
ζει νὰ ρυθμίση κατασταλτικῶς πλέον μίαν κατάστασιν καὶ
ἐντὸς κενῆς βουλῆς ψηφίζονται πρόχειροι νόμοι, πού θὰ ἀλλα-
γοῦν ἢ θὰ προστεθοῦν τροποποιήσεις των εἰς ἄλλους νόμους.

Ἡ νεοελληνικὴ νομοθεσία εἶναι ἀδόκιμος, ἀπρόβλεπτος καὶ
προχωρεῖ συμπληρωματικῶς. "Ἐτσι δυσχεραίνεται τὸ ἔργον τῆς
δικαιοσύνης, ἀλλὰ ποῖος νοιάζεται; Ἡ καθυστέρησις στὴν νο-
μοθεσία εἶναι χρόνιον πρόβλημα. Τὸ 1836 ἐξεδόθη Βασιλικὸν
Διάταγμα ὑπὸ τοῦ Ὄθωνος, διὰ τὴν ἐκπόνησιν Ἀστικοῦ Κώ-
δικος, τὸν ὁποῖον ἔκανε ὁ Μεταξᾶς μετὰ ἑκατὸν ἔτη τὸ 1936.
Αἱ νεώτεραι κυβερνήσεις ἀφήρσαν τὸν λόγον τοῦ Ι. Μεταξᾶ
ἀπὸ τὸν Κώδικα, πραγματικῶς διὰ νὰ μὴ φαίνεται ἡ ἀλήθεια
καὶ φαινομενικῶς διότι ὁ Μεταξᾶς ἦτο δικτάτωρ.

Ἡ νεοελληνικὴ νομοθεσία ἀντιμετωπίζει τὰς ἀδυναμίας της
προσφεύγουσα στὴν ἀντιγραφὴν νόμων ξένων κρατῶν, μὲ τὴν
ἀναίσχυντον δικαιολογίαν, ὅτι στὴν Εὐρώπῃ γίνεται ἔτσι ἢ
ἄλλοιῶς.

Τὸ εὐμετάβλητον τῆς νομοθεσίας ὑποχρεώνει τοὺς δικαστὰς
νὰ τελοῦν ἐν ἐγρηγόρσει, διότι δὲν γνωρίζουν ἂν ὁ νόμος πού
ἐφαρμόζουν ἰσχύη, πρᾶγμα πού πρέπει νὰ ἐπιβεβαιώσουν κά-
θε τόσο καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ, ἐπὶ πλέον φόρτον ἐργασίας.

Ἡ σταθερότης τῶν νόμων στὰ λογικὰ πλαίσια, πού συμ-
βάλλει στὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης σήμερον δὲν ὑπάρχει.
Οὔτε προβλέπεται διόρθωσις αὐτοῦ τοῦ κακοῦ.

Ἀντιθέτως στὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα οἱ προτείνοντες νόμους
πού δὲν θὰ ἐψηφίζοντο ἢ θὰ ἀπέβαιναν ἐπιβλαβεῖς

έτιμωροῦντο μὲ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου. Δι' αὐτὸ ὁ εἰσηγητὴς τοῦ νόμου ἔφερε στὸν λαϊκὸν του τὴν θηλειὰν ὅταν ἐπρότεινε νέον νόμον ἢ ἀλλαγὴν ὑπάρχοντος. Τώρα ἐπικρατεῖ ἀνευθυνότης, πὺ καθιερώθη συνταγματικῶς (ἄρθ. 61).

Ἡ ἀσάφεια τῶν νόμων ὀδηγεῖ μοιραίως εἰς συγκροουμένας ἐρμηνείας, ἄρα καὶ εἰς ἀποφάσεις π.χ. στὰ «Νέα» (27-9-2003) σχετικῶς μὲ τὸ νομοσχέδιον περὶ δασῶν διαβάζομεν:

«Ανοικτό σε πολλαπλές ἐρμηνείες -και συνακόλουθα σε ἀντικρουόμενες δικαστικὲς ἀποφάσεις- θεωροῦν ἀνώτατοι δικαστές τον νέο ὀρισμὸ για τα δάση και τις δασικὲς ἐκτάσεις που θα περιλαμβάνεται στο νομοσχέδιο του υπουργείου Γεωργίας, ο οποίος ὅμως, ὅπως ἐπισημαίνουν, ἐκ πρώτης ὄψεως δεν φαίνεται να παραβιάζει το Σύνταγμα»».

“Ὅταν λοιπὸν ἀνώτατοι δικασταὶ ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν ἐνιαία ἐρμηνεία εἰς νόμους ἀντιλαμβάνεσθε τί συμβαίνει παρακάτω.

10. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΡΡΟΗ

Ὅμιλοῦν περὶ ἀνεξαρτησίας τῆς δικαιοσύνης, σεβασμοῦ αὐτῆς κ.τ.λ. Μάλιστα θὰ τὸ ἐδεχόμεν, ἐὰν ἡ πολιτικὴ ἐξουσία, δηλαδὴ τὸ πλειοψηφοῦν κόμμα, δὲν ἐπενέβαινε κυριαρχικῶς στὰς ἀνωτάτας δικαστικὰς βαθμίδας. Πῶς εἶναι ἀνεξάρτητος ἡ δικαιοσύνη, ὅταν τὸν Εἰσαγγελέα καὶ τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου ἐπιλέγει ἡ κυβέρνησις; πὺ ἐπιλέγει ἐπίσης τὴν ἡγεσίαν τῶν ἄλλων ἀνωτάτων δικαστηρίων, παραβιάζουσα τὴν ἐπετερίδα κ.τ.λ.

Ἄλλὰ ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἡγεσιῶν εἶναι τὸ ὀλιγώτερον κακόν. Τὸ χειρότερον πὺ γίνεται εἶναι, ὅτι δικασταὶ καθ' ὅλα ἀνάξι-οι, διὰ νὰ ἐπιπλεύσουν προσφεύγουν εἰς κομματικὰς ὑποστη-ρίξεις. Τὰ παραδείγματα εἶναι πολλὰ καὶ τὸ χειρίστον ὄλων, πὺ συμβαίνει εἶναι νὰ λαμβάνωνται ἀποφάσεις μὲ πολιτικὰ κριτήρια. Θὰ ἠδυνάμην νὰ σᾶς ἀναφέρω πολλὰ παραδείγματα καὶ προσωπικὰ πὺ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἡ δικαιοσύνη κάποτε προχωρεῖ ὡς πολιτικὸς ἀντίπαλος ἢ φίλος ἀναλόγως, πρὸς τὴν περίπτωσιν.

Ἄντὶ νὰ κατατριβῶ μὲ περιπτωσιολογίαν θὰ ἀναφερθῶ στὴν συνολικὴν στάσιν τῆς δικαιοσύνης, ἔναντι τῆς 21ης Ἀπριλίου. Ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας ἔκριναν, ὅτι τὸ Στρατιωτικὸν Καθεστῶς ἦτο νόμιμον! (π.χ. ἀριθμ. ἀποφάσεων 2468/1968 καὶ 503/1969 Ὀλομ. Σ.τ.Ε. 753 καὶ 754/1973 Ὀλομ. τοῦ Α.Π.). Τώρα ἀφοῦ αὐτοανετράπη ἡ 21η Ἀπριλίου λέγουν τὰ ἀντίθε-τα. Εἶναι δικαιοσύνη αὐτή; Φυσικὰ δὲν παραθέτω τὴν ἀπό-φασιν ἐνὸς ὁποιοδήποτε δικαστηρίου, ἀλλὰ τῶν Ὀλομελειῶν

τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, πὺν παραπάνω δὲν γίνεται. Τώρα αἱ Ὀλομέλεια ἀντιφάσκουν. Ἄλλὰ καὶ γενικῶς ὅλα τὰ δικαστήρια ἐφήρμοζαν τοὺς νόμους τῆς 21ης Ἀπριλίου, δίχως κάποιον ἀπὸ αὐτὰ νὰ ἀρνηθῆ ἐφαρμογὴν χουντικοῦ νόμου καὶ νὰ καταγγείλῃ τὸ καθεστῶς ὡς παράνομον. Τώρα ἡ 21η Ἀπριλίου εἶναι κακούργημα! διὰ τὰ ἴδια τὰ δικαστήρια, πὺν τὴν ἐθεώρουν νόμιμον.

Ἐπαναλαμβάνω ὅτι εἶναι ἀπαράδεκτον, πὺν ἡ δικαιοσύνη ἀπεδέχθη τὴν ἐπέμβασι τῆς βουλῆς στὴν ἀρμοδιότητά της. Δηλαδή ἡ νομιμότης κρίνεται μόνον ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Συνεπῶς κακῶς ἡ βουλή ἀπεφάνθη μὲ ψήφισμα, διὰ τὸ ἂν ἡ 21η Ἀπριλίου ὑπῆρξε νόμιμον καθεστῶς ἢ ὄχι, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις παρεβίασε τὴν ἀρχὴν τῆς **διακρίσεως τῶν λειτουργιῶν**, πὺν καθιερώνει τὸ Σύνταγμα καὶ νομικὰ θέσφατα, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀριστοτέλους («Πολιτικά» Δ,13) ὁ ὁποῖος πρῶτος παρετήρησε ὅτι: «Ἔτσι δὲ τρία μέρη τῶν πολιτειῶν πασῶν» καὶ ἀνέφερε τό, «βουλευόμενον» (νομοθετικὴ λειτουργία) τὸ «περὶ ἀρχὰς» (ἐκτελεστικὴ λειτουργία καὶ τὸ «δικάζον» (δικαστικὴ λειτουργία).

Ὁ «ἐθνικὸς δικαστὴς» I. Ντεγιάννης ὁ ὁποῖος ἐδίκασε καὶ κατεδίκασε εἰς θάνατον καὶ ἰσόβια τοὺς πρωταιτίους τῆς 21ης Ἀπριλίου ἀνεκάλυψε μετὰ τὴν πτῶσιν τῆς Χούντας, ὅτι οἱ πρωταίτιοι διέπραξαν τὸ κακούργημα τῆς προδοσίας(!). Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς 21ης Ἀπριλίου πῶς ἀντέδρασε; καὶ οἱ ἄλλοι δικασταὶ τί ἔκαναν; Τίποτε. Ἐφήρμοζαν τοὺς νόμους τῶν «κακούργων» ὅπως ὅλα τὰ δικαστήρια τῆς Ἑλλάδος.

Ἔχομεν τὴν ἀξίωσιν ἢ δικαιοσύνη τῆς Πατρίδος μας νὰ μὴ πηγαίη μὲ τὸν ἐπικρατοῦντα, ἀλλὰ μὲ τὸ δίκαιον. Συνεπῶς τὸ δέον εἶναι νὰ μὴ ἐπεμβαίνουν οἱ πολιτικοὶ στὴν δικαιοσύνην, οὔτε οἱ δικασταὶ νὰ ζητοῦν τὴν ὑποστήριξιν τῶν κομμάτων. Ἡ πραγματικὴ ἀνεξαρτησία τῆς δικαιοσύνης ἀποτελεῖ ἐγγύησιν, διὰ τὴν ὑπαρξίν της. Ἐνθυμοῦμαι τὸν Πρόεδρον Γαλλικοῦ δι-

καστηρίου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τὸ μεταπολιτευτικὸν κράτος ἐξίητε τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως ἐπὶ Στρατιωτικοῦ Καθεστῶτος Π. Τοτόμην, πὺν εἶπε στὸν Ἑλληνα πρεσβευτή: «En France la Justice n' est pas politique...» δηλ. στὴν Γαλιαν ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι πολιτικὴ!

Φαίνεται ἀνέκαθεν ἡ πολιτικὴ ἐπηρεάζε τὴν δικαιοσύνην, διότι ἀπὸ τοῦ 1906 ὁ Περικλῆς Γιαννόπουλος κατήγγειλε («Νέον Πνεῦμα» εἰς «Ἄπαντα» ἔκδ. «Νέα Θέσις» Ἄθ. 1963, σελ. 117):

«...καὶ δικαιοσύνη Ἄ ν ὑ π α ρ κ τ ο ς, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδεὶς δύναται νὰ προσέλθῃ χωρὶς λόχον Βουλευτῶν. Δικαιοσύνη τσακιζομένη νὰ παρέξῃ πᾶσαν βοήθειαν πρὸς παρανομίαν ὅταν τῆς τὸ ζητοῦν οἱ Βουλευταί της, ἀρνούμενη πᾶσαν συνδρομὴν πρὸς κάθε καταπατούμενον ἀναιδέστατα δίκαιον ὀλοφάνερον, ὅταν ὁ πολίτης παρουσιάζεται μόνος του».

Σήμερον ἐπικρατεῖ ἡ τάσις τοῦ ἐλέγχου τῆς δικαιοσύνης ὑπὸ τῆς δημοκρατίας. Καθηγηταὶ πανεπιστημίου ἀναφέρονται στὰ συγγράμματά των στὴν «δημοκρατικὴ νομιμοποίηση» τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας (ὀρθὸν λειτουργίας) π.χ. κ. Μαυριάς: «Συνταγματικὸ Δίκαιο» (ἔκδ. «Σάκκουλα» Ἄθ. 2002, σελ. 707). Ἀκούγονται μάλιστα ἀπόψεις «περὶ λαϊκῆς ἐτυμηγορίας γιὰ τὸ ἔργο» τῶν δικαστῶν καὶ περὶ «τῆς ἐπιδοδοκίμασις ἢ ἀποδοκίμασις τῶν πράξεων τους ἀπὸ τὴ λαϊκὴ πλειοψηφία» (ἐνθ. ἄνωτ.).

Αὐτὰ βεβαίως εἶναι ἀπαράδεκτα διὰ πολλοὺς λόγους καὶ ἰδίως διότι: α) ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης εἶναι πρᾶξις ποιτικὴ, πὺν δὲν ἀξιολογεῖται, μὲ ποσοτικόν κριτήριον. Ἄπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ ἢ κατὰ ποίαν ἔννοιαν λογικῆς οἱ περισσότεροὶ ἔχουν δίκαιον, μόνον ἐπειδὴ εἶναι περισσότεροὶ.

Δὲν ἀποκλείεται οἱ περισσότεροὶ νὰ ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ

ὀλιγώτεροι ἄδικον, ὄχι ὅμως ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶναι περισσότεροι. Ἡ ἀρχὴ τῆς πλειοψηφίας ἐμπεριέχει τὸν παραλογισμόν ὅτι οἱ πέντε ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ τρεῖς ἄδικον, διότι οἱ πέντε εἶναι περισσότεροι. Δηλαδή κρίνουν ποσοτικῶς, μίαν ποιτικὴν προᾶξιν, β) Μὲ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ὄρου «δημοκρατικὴ νομιμοποίηση» πολιτικοποιεῖται ἡ δικαιοσύνη καὶ χάνει τὴν ἀνεξαρτησία της.

Οἱ δικασταὶ νομιμοποιοῦνται μόνον ἂν τηροῦν τοὺς νόμους ἔτσι ὥστε νὰ ἀποτελοῦν «τὸ στόμα ποὺ προφέρει τοὺς λόγους τοῦ νόμου» ὅπως εἶπεν ὁ Μοντεσκιέ στὸ «Περὶ τοῦ πνεύματος τῶν νόμων» ἔργον του («De l' esprit des lois» XI, 6). Τὰ πολιτικά, πολιτεύματα κ.τ.λ. στὴν ἄκρη. Ὁ δικαστὴς ἔχει καθῆκον νὰ ἐπιδιώκη τὴν ὑλοποίησιν τῶν νόμων καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία παραμένει αἰωνίως, ἐνῶ τὰ πολιτεύματα ἔρχονται καὶ παρέρχονται. Ὁ δικαστὴς εἶναι ὑπεράνω ὄλων **δικαιοκρίτης** καὶ οὐδὲν ἕτερον.

Πάντως πρέπει νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι ὁ καθηγητὴς κ. Μαυριάς ἔχει τὴν ἐντιμότητα νὰ εἶναι ἀντικειμενικός, διότι παραθέτει τὰς ἀντιθέτους ἀπόψεις π.χ.

«Σύμφωνα προς ορισμένη αντίληψη της θεωρίας, το μοναδικό, κατά το δίκαιο, αποδεκτό θεμέλιο ἐννομῆς τάξης ερείδεται στον σεβασμὸ τῆς δημοκρατικῆς ἀρχῆς. Ἀποψη ἡ ὁποία βάλλεται ἀπὸ τοὺς οπαδοὺς τοῦ θετικῆς δικαίου ὡς ρομαντικὴ καὶ, ὁπωσδήποτε, ὡς μὴ ἀποδίδουσα τὴν πραγματικότητα, γιατί ἀρνεῖται τὴ δικαιοκρίτη ἰσχύ σε ὅλες τὶς ἐννομῆς τάξεις ποὺ προϋπήρξαν ἀλλὰ καὶ στὶς ὑπάρχουσες, ἀν δὲν διαπνέονται, ὡς πολιτειακὰ μορφώματα, ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ ἀρχή».

11. ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ - ΧΩΡΟΙ - ΩΡΑΡΙΟΝ

Γενικῶς τὸ προσωπικόν, πού ὑπηρετεῖ στὰ δικαστήρια συμβάλλει ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του στὴν ἐμπέδωσιν τοῦ αἰσθήματος, ὅτι ἐπικρατεῖ τὸ δίκαιον. **Τὸ προσωπικόν δὲν ἐπαρκεῖ.** Χρειάζεται γενναία αὔξησις του ἔστω διὰ μετατάξεων ἀπὸ τοὺς καθεύδοντας δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ἀπὸ τοὺς ὑποαπασχολομένους στὰ ΝΠΔΔ. Εἶναι ἄμεσος ἀνάγκη νὰ ὑπεραυξηθοῦν αἱ γραμματεῖς καὶ αἱ δακτυλογράφοι, εἰς ὑπεραρκετὸν ἀριθμόν. Τὸ πρόβλημα θὰ λυθῆ ὅταν μίαν δακτυλογράφος ἢ μία γραμματεὺς πηγαίνει στὴν ἐργασίαν της καὶ δὲν ἔχει κάτι νὰ κάνη. Τοῦτο εἶναι δεκτόν, διότι δὲν βλάπτει τὴν δικαιοσύνην. Ἀπεναντίας ὅταν μία δακτυλογράφος ἢ μία γραμματεὺς πηγαίνει στὴν ἐργασίαν της, τὴν ὁποίαν λόγῳ φόρτου δὲν μπορεῖ νὰ τελειώσῃ, τότε δημιουργεῖται πρόβλημα. Τοῦτο δὲν εἶναι δεκτόν, διότι βλάπτει τὴν δικαιοσύνην. Δυστυχῶς συμβαίνει τὸ δεύτερον πού προκαλεῖ καθυστερήσεις ἐπὶ καθυστερήσεων καὶ αἱ φιλότιμοι ὑπάλληλοι ταλαιπωροῦνται καὶ ἀπὸ πάνω δέχονται παράπονα, διαμαρτυρίας, παρακλήσεις τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τὸ σύστημα καταγραφῆς τῶν πρακτικῶν τῶν δικῶν εἶναι τὸ πλέον σύγχρονον τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ὁ κόπος καὶ ἡ ἔντασις τοῦ δικαστοῦ ἢ τῆς γραμματέως τῆς ἔδρας, πού παρακολουθεῖ ἀδιακόπως τὰ λεγόμενα εἶναι καταπληκτικὸς. Στὸ τέλος ἡ φυσικὴ ὑπερκόπωσις ὀδηγεῖ στὴν ἐπιλεκτικὴν καταγραφὴν, δηλαδὴ στὴν ἀλλοίωσιν τῆς δικαστικῆς πραγματικότητος. Ἡμιπαρანόμως στὰ Ἀσφαλιστικὰ Μέτρα, δὲν ἔρχεται γραμματεὺς. Ἀληθῶς εἶναι ἀπαράδεκτον, ὡς ἐκτὸς τοῦ ἔργου του ὁ

δικαστής να κρατῆ σημειώσεις. Αὐτὴ εἶναι ἐργασία γραμματέως.

Προσέτι ἀπαιτεῖται προσωπικὸν στὴν διάθεσιν τῶν δικαστῶν, διὰ χίλια δύο πράγματα, ἀπὸ τὴν εὔρεσιν νομολογιῶν, νόμων κ.τ.λ. μέχρι τὴν διεκπεραίωσιν ἐργασιῶν. Ὁ δικαστής διὰ νὰ εἶναι πραγματικὸς δικαστής πρέπει νὰ δικάζῃ μόνον καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα νὰ βοηθῆται. Δίδει κατευθύνσεις καὶ τὸ ἀρμόδιον προσωπικὸν ἐκτελεῖ, ὅπως γίνεται στὸ ἐξωτερικόν, πού τόσοσ τὸ μιμούμεθα, ὅπου μᾶς συμφέρει.

Μὲ ἄλλα λόγια ἐπιβάλλεται ἡ ὀργάνωσις τοῦ δικαστικοῦ προσωπικοῦ βάσει ὀργανογράμματος, ὅπου δὲν θὰ ὑπάρχουν κεναὶ θέσεις, ἀλλὰ ὑπερπληρωμένα, ὄχι χάριν θεισθηρίας, ἀλλὰ χάριν τῆς δικαιοσύνης, πού θὰ ἀποκτᾶ ποιότητα, ὅταν ὁ δικαστής διευκολύνεται στὸ λειτούργημα του.

Οἱ κ.κ. Ἀρεοπαγῖται καὶ οἱ κ.κ. Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας ὑποβάλλουν τὰ ζωτικὰ αἰτήματά των στὸν τυχόντα πολιτικάντη, πού ὠρίσθη ὑπουργὸς δικαιοσύνης. Αὐτὸς ὑπόσχεται νὰ τὰ ἐξετάσῃ, ἀναγνωρίζει τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τῆς δικαιοσύνης, ἀνακοινώνει τὴν θέλησιν τῆς κυβερνήσεως πρὸς ἀναβάθμισιν τῆς δικαστικῆς λειτουργίας, φωτογραφίζονται κι' ἔκτοτε οὐδὸλως ἀλληλοενοχλοῦνται.

Ἐὰν ὅμως τὰ αἰτήματα συνωδεύοντο μὲ τὰς **παραιτήσεις ὄλων**, τότε κάτι θὰ ἐπετυγχάνετο. Ἀλλὰ τέτοιο θάρρος λείπει.

Τὸ προσωπικὸν (γραμματεῖς, λογιστήρια, κλητῆρες, δακτυλογράφοι, δικαστικὴ ἀστυνομία, γενικῶν καθηκόντων κ.τ.λ.) οἱ χῶροι (γραφεῖα, ἀρχεῖα, αἴθουσαι ἀναψυχῆς, χῶροι ὑγιεινῆς, χῶροι ἐργασίας κ.τ.λ.) καὶ τὸ ὠράριον (καθημερινῶς τρία ἑξάωρα) βοηθοῦν ἀποτελεσματικῶς τὴν δικαστικὴν λειτουργίαν.

Ἄποσον ἀφορᾷ στοὺς χώρους τῶν δικαστηρίων τελευταίως μᾶς πληροφοροῦν («Ἐλευθεροτυπία» 4-9-2003) μόνον διὰ τὰς Ἀθήνας, ὅτι:

«Τελειώνουν τα βάσανα υπαλλήλων, δικαστῶν και πολιτῶν στὴν... «Οδύσεια» τοῦ γυάλινου κτιρίου τῆς Ομόνοιας, που στεγάζει τὰ τελευταία 17 χρόνια, κάτω ἀπὸ ἀντίξοες συνθήκες, τὸ εἰρηνοδικεῖο τῆς Αθήνας, τὸ Πταισματοδικεῖο και τὸ δικαστῆριο Ἀνηλίκων. Αὐτὸ τουλάχιστον ὑπόσχεται ὁ ὑπουργὸς δικαιοσύνης Φιλ. Πετσάλνικος, ὁ οἰοῖς ἀνακοίνωσε ἐπίσημα ὅτι τὰ δικαστῆρια που στεγάζονται στὸ Σαρὸγλειο Μέγαρο μετακομίζουν στα τέλη τοῦ 2004 στὸ νέο σύγχρονο δικαστικὸ κτίριο που θα ἀνεγερθεῖ πίσω ἀπὸ τὸ Εφετεῖο τῆς Αθήνας, πάνω ἀπὸ τὸ χῶρο ὅπου ἔχει ἤδη κατασκευαστεῖ ὑπόγειο γκαράζ».

“Ὅπως βλέπετε ἐπὶ 17 χρόνια ὑπὸ ἀντιξόους συνθήκας εἰς τρία δικαστῆρια ἐβασανίζοντο οἱ δικασταί, οἱ υπάλληλοι και οἱ πολῖται (προσθέτω κι’ οἱ δικηγόροι) και φυσικὰ ἡ δικαιοσύνη, διότι δὲν ὑπῆρχαν τὰ κατάλληλα κτήρια. Τώρα ὑπόσχονται, ὅτι θὰ τὰ οἰκοδομήσουν. Καὶ διατὶ ὄχι ἐξ ἀρχῆς; Διότι τὸ κράτος δὲν ἐνδιαφέρεται, διὰ τὴν ἀπονομήν τῆς δικαιοσύνης, μολονὸτι αὐτὴ τοῦ προσφέρει τρισεκατομμύρια. Ἀπόδειξις τῆς κρατικῆς ἀδιαφορίας εἶναι ἡ ἀκόλουθος σύγκρισις τῶν δικαστηρίων μὲ τὰς κτηριακὰς ἐγκαταστάσεις ἄλλων ὀργανισμῶν. Δηλαδή ἰδρύει τὸ κράτος τὴν Δημοσίαν Ἐπιχείρησιν Πετρελαίου (δίχως νὰ ἀντλήται πετρέλαιον) κι’ ἀμέσως τῆς προσφέρει μεγαλοπρεπὲς κτίριον, διὰ τὰ γραφεῖα τῆς. Ἡ χρεωκοπημένη κι’ ἐπιδοτουμένη ἀπὸ τὸ κράτος και τοὺς φορολογουμένους μέσω τῆς ΔΕΗ κρατικὴ τηλεόρασις διαθέτει ὑπερπολυτελεῖς ἐγκαταστάσεις. Τὸ ἐπίσης χρεωκοπημένον ΙΚΑ ἢ ὁ ΟΣΕ ἐγκατεστάθησαν εἰς θαυμάσια κτήρια, ὅπως ὁ Ὅργανισμὸς Ἐξυγιάνσεως Ἐπιχειρήσεως (ἐχρεωκόπησε και τὸ κράτος, δηλ. ὁ φορολογούμενος κυρίαρχος Λαὸς ἐπλήρωσε τὰ διασπαθισθέντα τρίς). Ὁ τρισεκατομμυριοδότης ὀργανισμὸς «Ἀθήνα 2004» διὰ

τὴν Ὀλυμπιάδα ἀμέσως ἐστεγάσθη εἰς φανταστικὸν κτίριον, ἐνῶ ὁ Ἄρειος Πάγος ἐπὶ ἔτη ἐφιλοξενεῖτο στὴν οἰκίαν τοῦ Σλήμαν, τὸ Ἐφετεῖον Ἀθηνῶν στὸ ξενοδοχεῖον «Ambassadeur», τὸ πρωτοδικεῖον στὸ ἐτοιμορρόπον κτίριον τῆς ὁδοῦ Σανταρόζα κ.τ.λ.

Αὐτὴ ἡ ἀπόλυτος προτεραιότης ὑπὲρ τῶν πάσης φύσεως ὀργανισμῶν, ἔναντι τῶν κτηρίων τῆς δικαιοσύνης ἀποδεικνύει τὴν ἐκτίμησιν τῶν πολιτικάντηδων πρὸς τὴν Θέμιδα.

Ἄλλὰ εὐρίσκουν καὶ τὰ πράττουν, καθόσον οὐδεὶς Πρόεδρος τοῦ Α.Π. ἢ τοῦ Σ.τ.Ε. ἐτόλμησε νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ νὰ παραιτηθῆ, ἀφοῦ ἔδιδε συνεντεύξεις κ.τ.λ. ὅπου θὰ κατήγγειλε τὸ ἀπαράδεκτον τῆς στεγάσεως τῆς δικαιοσύνης. Ἐφθασες πρόεδρος τοῦ Α.Π. ἔφθασες Πρόεδρος τοῦ Σ.τ.Ε., δὲν πηγαίνει παρὰ πάνω. Δεῖξατε λοιπὸν θάρρος. Τίποτε. Ὅλοι ἡσύχως πρὸς τὴν συνταξιοδότησιν.

Τὰ ἴδια καὶ αἱ Ὀλομέλειαι τοῦ Α.Π. καὶ τοῦ Σ.τ.Ε. στὰ θέματα συνθηκῶν ἀπονομῆς δικαιοσύνης ἐφρόντισαν νὰ μὴ στενοχωρήσουν τοὺς πολιτικάντηδες. Τί κρῖμα.

Εἶναι ντροπὴ δι' ὅλους, πού ὑπάρχουν δικαστήρια π.χ. Πατρῶν, ὅπου στὰ ἀποχωρητήρια οὐδεὶς ἀποτολμεῖ νὰ εἰσέλθῃ. Ἀκόμη καὶ εἰς εὐπρεπῆ δικαστικὰ κτήρια π.χ. Πειραιεὺς ὁ ἀγροϊκὸς κυρίαρχος λαὸς καθιστᾷ ἀηδῆ τὴν ἐμφάνισιν τῶν χώρων ὑγιεινῆς. Ἐπὶ πλέον οἱ προσερχόμενοι στὰ δικαστήρια ἄξεστοι ὑποβαθμισμένοι καπνισταὶ ρυπαίνουν καὶ καταστρέφουν τὰ δάπεδα μὲ τὰ ἀποταίγαρά των, ἐνῶ κάτωθεν τῶν πινακίδων, πού ἀπογορεύουν τὸ κάπνισμα ἀρειμανίως καπνίζουν οἱ Ἀστυνομικοί, πού ὑποτίθεται, ὅτι ὀδηγοῦν στὸ Αὐτόφωρον τοὺς παραβάτας.

Ἀσφαλῶς διὰ νὰ λυθῆ τὸ κτηριακὸν τῶν δικαστηρίων τὰ ἀνωτέρω χρειάζονται χρήματα. Νὰ διατεθοῦν πολλῶ δὲ μᾶλλον, ὅταν τὰ δικαστήρια ἀποτελοῦν ἀνεξάντλητον πηγὴν ἐσόδων τοῦ κράτους. δικαιοσύνη θέλετε ἢ ἐξοικονόμησι χρη-

μάτων, κι' ἂν θέλετε ἐξοικονόμηση χρημάτων νὰ τὴν κάνετε ὄχι εἰς βάρος τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ περιορίζοντες τὰς κλοπὰς τοῦ δημοσίου χρήματος καὶ τὰς σπατάλας, ποὺ γίνονται στήν κρατικήν τηλεόρασιν, ΙΚΑ, ΕΤΒΑ, ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ, ΟΑΕ, ΟΑΣ, ΟΣΕ, ΔΕΚΟ καὶ πλῆθος ἄλλων τρισεκατομμυριοδῶρων ἀρχικῶν.

Ὁ πρῶν Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Π. Δημόπουλος ἐζήτησε («Ἐλευθεροτυπία» 8-10-2000) «νὰ καταργηθεῖ τὸ ὠράριο τῶν δικαστηρίων ποὺ σήμερα λήγει στὶς 4 τὸ ἀπόγευμα. Θωρεῖ ἀναγκαῖο οἱ πρωτοείσακτες ὑποθέσεις νὰ συζητοῦνται καὶ τὶς ἀπογευματινὲς ὥρες».

Φαίνεται ὁ κ. Δημόπουλος ἐκλαμβάνει τὴν ἀπόδοσιν δικαιοσύνης ὡς ἐργοστασιακὴν παραγωγὴν καὶ ζητεῖ νὰ αὐξήσῃ «τὶς βάρδιες». Ἐν ἀνάγκη τὰ δικαστήρια νὰ δικάζουν καὶ τὰς νύκτας (νυκτερινὴ βάρδια).

Στὴν πρότασι αὐτὴ συνεφώνησε καὶ ὁ πρῶν Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Στ. Μαθθίας, ὁ ὁποῖος συνεπλήρωσε: «νὰ τεθοῦν ὄρια στὶς ὑποθέσεις γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἐπιτρέπεται ἡ ἀσκήσιον ἐφέσεως, ἀλλὰ καὶ ἀναιρέσεως στὸν Ἀρειο Πάγο». Καὶ αἱ δύο αὐταὶ ἀπόψεις δεικνύουν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εὐρίσκονται ἐκτὸς πραγματικότητος. Ἄντὶ νὰ ἐπιτύχουν μείωσιν τῶν ὠρῶν ἐργασίας τῶν δικαστῶν ἐζήτησαν ὁ εἷς νὰ ἐργάζωνται αὐτοὶ καὶ τὸ ἀπόγευμα! κι' ὁ ἄλλος διὰ νὰ μειώσῃ τὸν φόρτον στὰ ἐφετεῖα καὶ στὸν Α.Π. ἀντὶ νὰ ζήτησιν αὐξήσιν τῶν δικαστῶν κ.τ.λ. ἐζήτησε μείωσιν τῶν περιπτώσεων ἀσκήσεως ἐφέσεως καὶ ἀναιρέσεως! Ἀπορῶ πῶς ἐλέχθησαν τόσοσιν ἄσχετοι ἀπόψεις.

12. ΑΘΗΝΑΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν ὑπῆρξε ἀποτυχημένη, διότι: α) οἱ δικασταὶ ἐδωροδοκοῦντο β) οἱ δικασταὶ ἐπηρεάζοντο ἀπὸ τὴν πολιτικὴν γ) οἱ δικασταὶ ἦσαν ἀνεκπαίδευτοι στὴν ἄσκησιν τοῦ λειτουργήματός των, ἐπειδὴ ἐψηφίζοντο ἢ ἐκκληρώνοντο καὶ δ) ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι ἐθεωροῦντο ἄξιοι νὰ εἶναι δικασταὶ («πάντας Ἀθηναίους λαχεῖν ἐς τὰ δικαστήρια») πράγμα πού λογικῶς ἐξεταζόμενον εἶναι παράλογον.

Στὸ θέμα τῆς πολιτικῆς ἐπιρροῆς, ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης στὴν ἀρχαιότητα ἦσαν εἰλικρινεῖς, καθόσον ὑπεράνω τῆς δικαιοσύνης δι' εἰδικοῦ ψηφίσματος ἢ βουλῆ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἐτοποθέτησαν τὴν δημοκρατίαν. Τώρα ὑποτίθεται ὅτι ἡ πολιτικὴ ἐξουσία δὲν ἐλέγχει τὴν δικαιοσύνην. Τότε εὐθέως ἡ δημοκρατία ἐτοποθετεῖτο ὑπεράνω τῆς δικαιοσύνης καὶ χάριν τῆς δημοκρατίας ἐπετρέπετο ἄνευ δίκης ὁ φόνος παντὸς ἀντιδημοκράτου. Ὁ Λυκοῦργος («Κατὰ Λεωκράτους») διασώζει τὸ φανατικὸν ψήφισμα, πού εισηγήθη ὁ δημαγωγὸς Διόφαντος καὶ τὸ ὅποῖον ὤριξε:

«Ἐδοξε τῇ Βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Αἰαντῖς ἐπρυνάνευε, Κλεογένης ἐγραμμάτευε, Βοηθὸς ἐπεστάτει, τάδε Δημόφαντος συνέγραψεν. Ἄρχει χρόνος τοῦδε τοῦ ψηφίσματος ἢ Βουλῆ οἱ Πεντακόσιοι λαχόντες τῷ κυάμῳ, ὅτε Κλεογένης πρῶτον ἐγραμμάτευεν ἐάν τις δημοκρατίαν καταλύῃ τὴν Ἀθήνησιν, ἢ ἀρχὴν τινὰ ἄρχη καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας, πολέμιος ἔστω Ἀθηναίων καὶ νηποινὶ τεθνάτω, καὶ τὰ χρήματα

αὐτοῦ δημόσια ἔστω καὶ τῆς θεοῦ τὸ ἐπιδέκατον ὁ δὲ ἀποκτείνας τὸν ταῦτα ποιήσαντα καὶ ὁ συμβουλευσας ὅσιος ἔστω καὶ εὐαγῆς ὁμοῖαι δ' Ἀθηναίους ἅπαντας καθ' ἱερῶν τελείων κατὰ φυλὰς καὶ κατὰ δήμους ἀποκτείνειν τὸν ταῦτα ποιήσαντα».*

Δηλαδή: «Ἡ βουλή καὶ ὁ δῆμος ἀπεφάσισαν, τότε ποὺ ἡ Αἰαντὶς ἐπρυτάνευε, ὁ Κλεογένης ἦτο γραμματεὺς, ὁ Βοηθὸς ἐπιστάτης καὶ ὁ Δημόφαντος συνέταξε πρὸς ψήφισιν τὰ ἐξῆς. Χρονικὴ ἔναρξις αὐτοῦ τοῦ ψηφίσματος εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς διὰ κληρώσεως μὲ κυάμους τῆς βουλῆς τῶν πεντακοσίων, ὅπου πρῶτος γραμματεὺς ἦτο ὁ Κλεογένης. Ἐὰν κάποιος καταλύσῃ τὴν ἀθηναϊκὴν δημοκρατίαν ἢ καταλάβῃ κάποιον ἀξίωμα ἐνῶ ἔχει καταλυθῆ ἡ δημοκρατία νὰ θεωρῆται ἐχθρὸς τῶν Ἀθηναίων καὶ νὰ θανατώνεται ἄνευ δίκης. Ἡ παρουσία του νὰ δημεύεται καὶ τὸ δέκατον αὐτῆς νὰ προσφέρεται στὴν Θεά. Ὁ φονεύσας αὐτόν, ποὺ διέπραξε τὰ ἀνωτέρω καὶ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος τὸν συνεβούλευσε νὰ φονεύσῃ πρέπει νὰ θεωρῆται ὅσιος καὶ εὐαγῆς, ὅλοι δὲ οἱ Ἀθηναῖοι νὰ ὀρκισθοῦν στὰ ἱερὰ κατὰ φυλὰς καὶ κατὰ δήμους ὅτι θὰ φονεύουν ὅποιον ἔκανε αὐτὰ» (δηλ. κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν).

Ἐπίσης ὑπῆρχε κι' ἄλλος ὄρκος περισσότερον, ἂν εἶναι δυνατόν, φανατικὸς συμφώνως πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἀθηναῖος ἔδιδε τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι ἂν ἔχη τὴν δύναμιν θὰ σκοτώσῃ μὲ τὸ ἴδιο του τὸ χερί ὅποιον καταλύσῃ τὴν ἀθηναϊκὴν δημοκρατίαν καὶ ἀκόμη θὰ σκοτώσῃ κι' ἐκεῖνον ποὺ θὰ πάρῃ ἀξίωμα, ἐνῶ θὰ ἔχη καταλυθῆ ἡ δημοκρατία, ὅπως κι' ἐκεῖνον ποὺ θὰ γίνῃ τύραννος ἢ αὐτόν ποὺ θὰ ὑποστηρίξῃ τὸν τύραννον. Στὸν ὄρκο αὐτόν προεβλέπετο ὅτι τὸ ἥμισυ τῆς παρουσίας τοῦ δολοφονηθέντος νὰ παραχωρῆται στὸν δολοφόνο. "Ὅποιος τέλος πάντων ἀποκτείνῃ τὸν ἀνατροπέα τῆς δημοκρατίας ἀνεκηρύσσεται ὅσιος. Ἄν πάλιν ὁ δημοκράτης δολοφόνος ἀποτύχῃ καὶ σκο-

τωθῆ αὐτὸς τότε τὰ παιδιά του θὰ τὰ φροντίζη ἡ Πολιτεία ὅπως συμβαίνει μὲ τὸν Ἀρμόδιον καὶ τὸν Ἀριστογείτονα καὶ τοὺς ἀπογόνους των:

«Κτενῶ τῆ ἐμαντοῦ χειρὶ, ἂν δυνατὸς ᾖ, ὃς ἂν καταλύσῃ τὴν δημοκρατίαν τὴν Ἀθήνησι. Καὶ ἐάν τις ἄρξῃ τὴν ἀρχήν, καταλελυμένης τῆς δημοκρατίας τὸ λοιπόν, καὶ ἐάν τις τυραννεῖν ἐπαναστατῆ ἢ τὸν τύραννον συγκαταστήσῃ. Καὶ ἐάν τις ἄλλος ἀποκτείνῃ, ὅσιον αὐτὸν νομιῶ εἶναι καὶ πρὸς θεῶν καὶ δαιμόνων, ὡς πολέμιον κτείναντα τῶν Ἀθηναίων καὶ τὰ κτήματα τοῦ ἀποθανόντος πάντα ἀποδόμενος ἀποδώσω τὰ ἡμίσεια, ταῶ ἀποκτείναντι καὶ λόγῳ καὶ ψήφῳ καὶ οὐκ ἀποστερήσω οὐδέν. Ἐάν δέ τις κτείνων τινὰ τούτων ἀποθάνῃ ἢ ἐπιχειρῶν, εὖ ποιήσω αὐτὸν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν».

Χάριν τῆς ἱστορίας θὰ ἀναφέρω, ὅτι ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων, πού μνημονεύει ὁ ὄρκος δὲν ἦσαν τυραννοκτόνοι, διότι οὐδένα τύραννον ἐφόνευσαν. Εἰδικώτερον, δι' ὅσους ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν ἀλήθειαν ὁ Ἀρμόδιος καὶ ὁ Ἀριστογείτων: α) δὲν ἦσαν Ἕλληνες, ἀλλὰ ἑβραῖοι (Ἡρόδοτος: «Ἱστορία» Ε,55, ἔκδ. Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου «Χρονικά» τεῦχος 78, Ἰούνιος 1985, σελ. 3, Ἐγκυκλ. ΗΛΙΟΣ, τόμος 7, λ. «Ἑλλάς», σελ. 104).

Δὲν ἐδολοφόνησαν κάποιον τύραννον, ἀλλὰ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον Ἰππαρχον, πού ὑπῆρξεν ὁ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς του (Θουκυδίδης: «Ἱστορία» ΣΤ,59). Οἱ ψευδοτυραννοκτόνοι ἦσαν ὁμοφυλόφιλοι καὶ διέπραξαν τὸ ἐγκλημα διὰ λόγους ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας! «ἐρωτικὴν λύπην» (Θουκυδίδης: «Ἱστορία» ΣΤ 59) καὶ φυσικὰ δὲν κατέλυσαν τὴν τυ-

ραννίαν τοῦ Ἴππίου, ὁ ὁποῖος μετὰ τρία ἔτη ἐδιώχθη ἀπὸ τοὺς Λακεδαιμονίους (ἐνθ. ἀνωτ.).

Ἡ δικαιοσύνη τῶν Ἀρχαίων Ἀθηνῶν ἦτο χειροτέρα τῆς σημερινῆς κυρίως, διότι ἡσκεῖτο ἀπὸ τυχόντας κι' ὄχι ἀπὸ λειτουργοὺς τῆς δικαιοσύνης.

Ἔτσι ὁ ὄχλος παριστάνων τὸν δικαστὴν ἐξώρισε, ἐφυλάκισε κι' ἐθανάτωσε ὄλους τοὺς ἐπιφανεῖς Ἀρχαιοέλληνας π.χ. Σωκράτης (θάνατος) Ξενοφῶν (ἐξορία) Φωκίων (θάνατος) Ἀλκαῖος (ἐξορία) Ἀντιφῶν (θάνατος) Σαπφῶ (ἐξορία) Καλλιμέδων (θάνατος) Ἀριστείδης (ἐξορία) Καλλίστρατος (θάνατος) Θεόγνις (ἐξορία) Πυθαγόρας (θάνατος) Κίμων (ἐξορία) Μιλτιάδης (θάνατος στὴν φυλακὴν) Ἡρόδοτος (ἐξορία) Θουκυδίδης (θάνατος) Θεμιστοκλῆς (ἐξορία) Φειδίας (θάνατος στὴν φυλακὴν) Αἰσχίνης (ἐξορία) Ἠγήμων (θάνατος) Ἀριστοτέλης (ἐξορία) Φρύνιχος (θάνατος) Ἄνδοκίδης (ἐξορία) Ἀναξαγόρας (φυλακὴ) Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς (θάνατος) Αἰσχύλος (ἐξορία) Ἀναξανδριδῆς (θάνατος) Θεόφραστος (ἐξορία) Κριτίας (θάνατος) Θεόπομπος (ἐξορία) κ.τ.λ. κ.τ.λ. Στὸ βιβλίον μου «Ὁ διωγμὸς τῶν Ἀρίστων» (ἐκδ. «Νέα Θεσίς» Ἀθ. 4η ἐκδοσις 1995) παραθέτω πλῆθος ὀνομάτων ἀρίστων Ἑλλήνων καὶ περιγράφω τὸν τρόπον καταδιώξεώς των ὑπὸ τῆς δημοκρατίας μέσω τῆς «δικαιοσύνης».

Ἡ Ἀθηναϊκὴ δημοκρατία, μιὰ καὶ τὴν ἀνέφερα, μᾶλλον ἦτο καλλιτέρα τῆς σημερινῆς, διότι τότε οἱ ἀστράτευτοι, οἱ ἄεργοι, οἱ ὁμοφυλόφιλοι δὲν εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ μετέχουν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου, νὰ ἐκλέγωνται βουλευταί, νὰ καταθέτουν μάρτυρες στὰ δικαστήρια ὡς ἄτιμοι ἢ νὰ ἐκλέγωνται δικασταί. Ἐνῶ τώρα οἱ ἀστράτευτοι, οἱ ἄεργοι καὶ οἱ ὁμοφυλόφιλοι προβάλλονται στὸν δημόσιον βίον.

Ἀκόμη στὴν ἀρχαίαν δημοκρατίαν δικαίωμα ψήφου δὲν εἶχαν αἱ γυναῖκες, οἱ ὁμοφυλόφιλοι, οἱ μέτοικοι, οἱ δοῦλοι καὶ ἡ βουλή ἦτο ὑπόλογος διὰ τὰς πράξεις της, ὄχι ὅπως τώρα ποὺ

συνταγματικῶς εἶναι ἀνεύθυνος κ.τ.λ.

Ἡ δίκη τοῦ Σωκράτους, ἡ δίκη τοῦ Φωκίωνος καὶ πολλοὶ ἄλλοι δίκαι ἀποδεικνύουν, ὅτι στὴν Ἀθηναϊκὴν δημοκρατίαν δὲν ἀπενέμετο δικαιοσύνη, π.χ. στὴν δίκην τοῦ Σωκράτους οἱ ἴδιοι οἱ δικασταὶ ἐθορύβουν καὶ ἐκώλυαν τὸν Σωκράτη νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ φιλόσοφος τοὺς παρεκάλε νὰ μὴ θορυβοῦν ἀλλὰ νὰ τὸν ἀκούσουν: «ἐδεήθην ὑμῶν μὴ θορυβεῖν ἐφ' οἷς ἂν λέγω, ἀλλ' ἀκούειν» (Πλάτων: «Ἀπολογία»). Ἀκόμη δὲν ἐπέτρεπαν μὲ τὰς φωνάς των νὰ ἐξετασθοῦν οἱ μάρτυρες ὑπερασπίσεως π.χ. ὅταν ὁ Πλάτων ἀνέβη στὸ βῆμα οἱ δικασταὶ τοῦ ἐφώναζαν νὰ κατέβῃ: «Πλάτων ἀναβῆναι ἐπὶ τὸ βῆμα... τοὺς δικαστὰς ἐκβοῆσαι, κατάβα, κατάβα, τουτέστιν κατάβηθι» (Διογένης Λαέρτιος: «Βίοι φιλοσόφων» Β,5,41). Αὐτὰ συνέβαιναν, διότι ὅπως διεπίστωσε ὁ Ξενοφῶν («Ἀθηναίων Πολιτεία» 13) τὰ δικαστήρια δὲν ἐνδιεφέροντο διὰ τὸ δίκαιον: «ἐν δὲ τοῖς δικαστηρίοις οὐ τοῦ δικαίου αὐτοῖς μέλει», στὴν δίκην τοῦ Φωκίωνος ἔγιναν χειρότερα, ἀφοῦ οἱ δικασταὶ δὲν ἄφησαν τοὺς κατηγορουμένους νὰ ἀπολογηθοῦν!: «μὴ ἀκούσαντες» καὶ ἐθανάτωσαν τὸν 85ετῆ Φωκίωνα τὸν Χρηστὸν μὲ βασανιστήρια καὶ κατόπιν ἐπέταξαν ἔξω τῆς πόλεως τὸ σῶμα του: «καὶ τὸ σῶμα τοῦ Φωκίωνος ἐξορίσαι» (Πλούταρχος: «Φωκίων» 34).

Στὴν σύγχρονον ἐποχὴν ὑπάρχουν «διανοούμενοι» οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν δικαστικὴν δολοφονίαν τοῦ Σωκράτους δικαίαν. Σχετικῶς ὁ Γιάννης Κορδάτος («Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας» ἔκδ. «Μπουκουμάνη» Ἀθ. 1972, σελ. 246) γράφει:

«Θέλουν νὰ ποῦν ὅμως πολλοὶ πῶς ἡ καταδίκη τοῦ Σωκράτη ἦταν ἄδικη. Ἡ γνώμη αὐτὴ δὲν εἶναι σωστὴ...»!!! Ὁ Σωκράτης λοιπὸν δικαίως ἔπρεπε νὰ δολοφονηθῆ διότι ἦτο: «ἐπικίντυνος ἐχτρός τῆς Ἀθηναϊκῆς Δημοκρατίας καὶ σὰν τέτοιος ἔπρεπε νὰ καταδιωχτεῖ» (ἐνθ. ἀνωτ.). Οὐδὲν σχόλιον...

Ἡ δημοκρατία ἔδωσε εἰς «τινὰ τῶν ἀγραμμάτων καὶ παντελῶς ἀγροίκων» τὸ δικαίωμα νὰ ἐξωρίσῃ τὸν Ἀριστείδην, διότι: «ἐνοχλοῦμαι πανταχοῦ τὸν Δίκαιον ἀκούων» (Πλούταρχος: «Ἀριστείδης» 7). Ἔτσι ἐξωρίσθη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου («Ἱστορία» Η, 79) χαρακτηρισθεὶς: «ἄριστον ἄνδρα γενέσθαι ἐν Ἀθήνησι».

13. ΤΟ ΓΟΗΤΡΟΝ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Οί πολιτικοί δὲν σέβονται τὴν δικαιοσύνην. Ἄλλα λέγουν καὶ ἄλλα κάνουν. Ὅταν αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν τοὺς ἀρέσουν, διότι θίγουν τὰ συμφέροντά τους τὰς τροποποιοῦν ἢ καὶ τὰς καταργοῦν μὲ νόμο. Δηλαδή κατὰ νομιμοφανῆ τρόπον παραβιάζουν τὴν ἀρχὴν τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν (τὸ ὀρθὸν λειτουργῶν, διότι ἐξουσία εἶναι μόνον ἡ πολιτικὴ) τὴν ὁποίαν καθιερώνει τὸ Σύνταγμα καὶ προεβλέπετο ἤδη ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἀριστοτέλους («Πολιτικά» Δ,13).

Δυστυχῶς τὰ δικαστήρια ἀνέχονται αὐτὰς τὰς ἐπεμβάσεις ἀδιαμαρτυρητῶς, τοῦλάχιστον ἐμφανῶς.

Κραυγαλέον παράδειγμα εἶναι ἡ περίπτωσις τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος τῆς 21ης Ἀπριλίου, τὸν ὁποῖον διὰ τοῦ Δ/1975 ψηφίσματος τῆς βουλῆς ἐκρίθη παράνομον, ἐνῶ τὴν νομιμότητα κρίνουν μόνον τὰ δικαστήρια καὶ οὐδεὶς ἄλλος, βάσει τῆς ἀρχῆς τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν (λειτουργιῶν) ἢ ὁποία δεσμεύει τοὺς πάντας καὶ καθιεροῦται ὑπὸ τοῦ Συντάγματος «ὡς ὀργανωτικὴ βάση τοῦ πολιτεύματος» (Κ. Μαυριᾶς: «Συνταγματικὸ Δίκαιο» ἔκδ. «Σάκκουλα» Ἀθήνα 2002, σελ. 315 κ.έ.).

Ὡσαύτως πλήττεται ἡ νομικὴ ἀλήθεια καὶ ἡ ἰδέα τῆς δικαιοσύνης, ὅταν σήμερον τὰ δικαστήρια ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου δὲν ἐδημιούργησε δίκαιον, ἐνῶ ὅλοι γνωρίζουν ὅτι εἴτε ὡς ἐπανάστασις, εἴτε ὡς πραξικόπημα ἐδημιούργησε δίκαιον, διότι ἐπεκράτησε ἐπὶ ἐπταετίαν καὶ κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ὅλα τὰ δικαστήρια ἐφήρμοζαν τοὺς νόμους, δηλαδή τὸ ἐπιβληθὲν δίκαιον τῆς 21ης Ἀπριλίου ἀσχέτως τοῦ αὐθαιρέτου

χαρακτηρισμοῦ ὡς πραξικοπήματος, καθόσον: «ἡ ἐπανάστασις ἐπικρατήσασα δημιουργεῖ δίκαιον. Ὡς ἐπικρατήσασα ἐπανάστασις θεωρήθηκε ἀπὸ τὴν κρατοῦσα γνώμη, ὅποιαδήποτε βιαία πολιτειακὴ μεταβολὴ ποὺ ἐπικράτησε ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸν χαρακτηῖρα της ὡς ἐπανάστασις ἢ πραξικοπήματος... Συνεπῶς ἡ κρατοῦσα γνώμη θεωρεῖ καὶ τὸ πραξικόπημα ποὺ ἐπικρατεῖ ὡς πηγὴ δικαίου» (Α. Ραΐκος: «Συνταγματικὸ Δίκαιο» ἔκδ. «Σάκκουλα» Ἀθήνα 1989, τόμος Α', σελ. 100). Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν θεωρίαν ἤλθον καὶ τὰ ἀνώτατα δικαστήρια τοῦ κράτους καὶ μὲ ἀποφάσεις τῶν Ὀλομελειῶν(!) των ἀπεφάνθησαν, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο νόμιμον καθεστῶς καὶ ἐδημιούργησε δίκαιον π.χ. ἀριθμ. ἀποφ. 503/1969 διὰ τῆς ὁποίας ἡ Ὀλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μὲ πρόεδρον τὸν Μ. Στασινόπουλον μετέπειτα πρόεδρον τῆς δημοκρατίας μεταξὺ ἄλλων ὀρίζει ὅτι «ἡ κυβέρνησις ἢ προελθοῦσα ἐκ τῆς συντελεσθείσης τὴν 21 Ἀπριλίου 1967 ὑπὸ ἐξωσυνταγματικὰς συνθήκας πολιτικῆς μεταβολῆς καὶ ἀσκοῦσα ἔκτοτε συνεχῶς ἀπὸ διετίας τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν καθ' ἅπασαν τὴν χώραν ἐξέδοτο συντακτικὰς πράξεις τῶν ὁποίων ἡ ἰσχὺς ἐν συνεχείᾳ παρεβιάσθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 136 παρ. 2 τοῦ ἀναθεωρηθέντος καὶ τεθειμένου ἤδη εἰς ἰσχὺν ἀπὸ 15 Νοεμβρίου 1968 Συντάγματος...».

Κατόπιν ἄλλη ἀπόφασις τῆς Ὀλομελείας τοῦ ἐτέρου Ἀνωτάτου δικαστηρίου, τοῦ Ἀρείου Πάγου ἔκρινε (ἀριθμ. ἀποφ. 753/1973) τὴν κατάργησιν τῆς βασιλείας ὑπὸ τῆς 21ης Ἀπριλίου ποὺ ἔχει, «χαρακτῆρα ὡς ἐπαναστάσεως» κ.τ.λ. Ὁμοίως καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. 754/1973 τοῦ Α.Π. ἐπεκύρωσε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ δημοψηφίσματος τῆς 29 Ἰουλίου 1973 καὶ ἀνεγνώρισε τὴν 21ην Ἀπριλίου, ὅπως καὶ ἡ ὑπ' ἀριθμ. ἀπόφ. 2468/1968 τοῦ Σ.τ.Ε. διαλαμβάνει στὸ σκεπτικόν της ὅτι «...εἰς τὴν καθαρῶς κυβερνητικὴν ἐξουσίαν ἀσκηθεῖσαν ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τῆς προελθούσης ἐκ τῆς ἐπαναστατικῆς μεταβολῆς

τῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 καὶ ἀσκούσης ἔκτοτε τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν ἐν τῇ χώρᾳ...».

Ὅταν αἱ Ὀλομέλειαι(!) τῶν Ἀνωτάτων δικαστηρίων τῆς Ἑλλάδος χαρακτηρίζουν μὲ τὰς ἀνωτέρω καὶ ὄχι μόνον ἀποφάσεις των τὴν 21ην Ἀπριλίου νόμιμον ὡς ἐπικρατήσασα ἐπανάστασις, μετὰ πῶς ἀνέχονται νὰ δικάζωνται καὶ μάλιστα ὑπὸ Ἐφετείου ἦτοι κατωτέρου τῶν δικαστηρίου οἱ πρωταίτιοι ὡς διαπράξαντες κακούργημα!

Ἄναμφισβητήτως ἔχομεν ἐπιβολὴν τοῦ κομματισμοῦ, ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία ἔτσι δὲν εἶναι ἀνεξάρτητος ἐν τῇ πράξει.

Οὔτε εἷς δικαστὴς εὐρέθη νὰ ὑποστηρίξη ὅσα ὁ Α.Π. καὶ τὸ Σ.τ.Ε. ἀπεφάσισαν. Ὅλοι των συνεφώνησαν ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο κακούργημα (μὲ νόμον καθιερωθέντα μετὰ τὴν τέλει τῆς πράξεως) τὸ ὁποῖον ὅμως ὑπηρετήσῃ ὁ μέγας νομοφύλαξ τοῦ κράτους, Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου ὡς πρωθυπουργός, δύο ἄλλοι Εἰσαγγελεῖς τοῦ Α.Π. Ἀρεοπαγῖται ὡς Ὑπουργοί, ἐνῶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Σ.τ.Ε. ἀνέλαβε πρόεδρος εἰκοσαμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐκ νομικῶν, διὰ τὴν ἐκπόνησιν τοῦ Συντάγματος τῆς 21ης Ἀπριλίου.

Ὅλα αὐτὰ τραυματίζουν θανασίμως τὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης. Κρῖμα.

Πάλιν θὰ ἐρωτήσω: πότε ὁ κ. Ι. Ντεγιάννης ἀνεκάλυψε, ὅτι ἡ 21η Ἀπριλίου ἦτο παράνομον καθεστῶς; ὅταν τὰ δικαστήρια ἐφήρμοζαν τοὺς νόμους τοῦ Παπαδοπούλου; ἢ ὅταν αὐτοανेत्रάπη ἡ 21η Ἀπριλίου;

Τέλος τὰ δικαστήρια μετὰ τὴν μεταπολίτευσιν ἐδέχθησαν καὶ δέχονται τὴν Συντακτικὴν προᾶξιν τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 1974 «περὶ ἀποκαταστάσεως τῆς τάξεως καὶ εὐρυθμίας ἐν τῇ δικαιοσύνῃ» διὰ τῆς ὁποίας ἐθεωρήθη πειθαρχικὸν παράπτωμα (ἄρθρον 10, παρ. 1,2) καὶ ἐδιώχθησαν ὅσοι δικασταὶ «συνειργάσθησαν» μὲ τὴν 21ην Ἀπριλίου 1967 μὲ τὸ αἰτιολογικὸν

ὅτι «ἔθιξαν τὸ κῦρος καὶ τὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης»!! Δρυὸς πεσοῦσης...

Ἵποστηρίζω, ὅτι οἱ πολιτικάντηδες δὲν σέβονται τὴν δικαιοσύνην καὶ τοὺς θεσμούς της. Εἴμεθα κράτος δικαίου, ἔτσι πιστεύομεν καὶ συνεπῶς ὅλοι ὀφείλουν νὰ πειθαρχοῦν στοὺς νόμους. Ὑπάρχει καὶ λειτουργεῖ ἔννομος τάξις, ποῦ πρέπει νὰ τηρῆται ἀπὸ ὅλους.

Στὴν προᾶξιν ὅμως συμβαίνουν τὰ ἀντίθετα π.χ. ἡ περίπτωση τοῦ Μπελογιάννη, ὁ ὁποῖος συνελήφθη ὡς κατάσκοπος κατεδικάσθη εἰς θάνατον καὶ ἐξετελέσθη. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύη, μέχρις ὅτου ἄλλη δικαστικὴ ἀπόφασις τοῦ ἀρμοδίου δικαστηρίου τὴν ἀκυρώσῃ. Τὸ κράτος δὲν τὴν σέβεται. Οἱ πολιτικάντηδες δηλαδή δὲν σέβονται τὴν συγκεκριμένην ἀπόφασιν οὔτε τηροῦν τὴν ἔννομον τάξιν, διότι τιμοῦν ἐπισήμως τὸν κατάσκοπον Μπελογιάννην, τὸν προδότην τῆς πατρίδος, ὡς ἥρωα.

Ἐὰν θεωροῦν ὅτι ὁ Μπελογιάννης κακῶς κατεδικάσθη νὰ κάνουν, ὅτιδήποτε προδύλουν οἱ νόμοι, δηλαδή νὰ ζητήσουν π.χ. ἐπανάληψιν τῆς διαδικασίας, νὰ προσκομίσουν τὰ στοιχεῖα των καὶ ὁ καταδικασθεὶς καὶ ἐκτελεσθεὶς Μπελογιάννης νὰ ἀποκατασταθῇ καὶ νὰ παύσῃ νὰ θεωρῆται κατάσκοπος. Μετὰ ἄς τὸν τιμήσουν, ὅπως καὶ ὅσο θέλουν. Μέχρι τότε ὅμως ὀφείλουν νὰ τηροῦν τὴν ἔννομον τάξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μπελογιάννης βάσει δικαστικῆς ἀποφάσεως κατεδικάσθη εἰς θάνατον εὐρεθεὶς ἔνοχος κατασκοπείας. Ἀκυρώσατε νομίμως αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν καὶ μετὰ τιμήσατε τὸν ἥρωα Μπελογιάννη.

Ἐν τούτοις βλέπετε εἰς φωτογραφίαν τὸν Πρόεδρον Δημοκρατίας ποῦ εἶναι καὶ νομικὸς νὰ ἐπισκέπτεται τὸ χωρίον «Μπελογιάννης» στὴν Οὐγγαρίαν («Νέα» 18-8-2003). Βλέπετε τὸ ΥΠΕΧΩΔΕ νὰ ἐγκρίνῃ πίστωσιν 200.000 Εὐρώ («Ἐλευθεροτυπία» 23-8-2003) διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν «Μουσείου Νίκου Μπελογιάννη»! στὴν Ἀμαλιάδα καὶ ὁ δήμαρχος Ἀμα-

λιάδος νὰ «ἀπευθύνει ἔκκληση πρὸς τὸν ὑπουργὸ Οἰκονομίας Ν. Χριστοδουλάκη νὰ ἐνδιαφερθεῖ καὶ νὰ χρηματοδοτήσῃ τὸ δῆμο γιὰ τὴν ἀγορὰ τοῦ πρώτου ὀρόφου τοῦ κτηρίου τὸ ὁποῖο ἀνήκει στὸ γιὸ τοῦ Μπελογιάννη...».

Στὸ Μουσεῖο πού θὰ ἐκθέσουν προσωπικὰ ἀντικείμενα τοῦ ἐκτελεσθέντος νὰ μὴ λησμονήσουν νὰ βάλλουν καὶ τὸν ἀσύρματο, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπιασαν τὸν ἥρωα.

Ἄπὸ τὸν Πρόεδρον Δημοκρατίας, τοὺς Ὑπουργοὺς ΥΠΕ-ΧΩΔΕ καὶ Πολιτισμοῦ καὶ τὸν Δήμαρχον τῆς πόλεως Ἀμαλιάδος οὐδεὶς τηρεῖ τὴν ἔννομον τάξιν. Τί λέγω; Τὸ νομικῶς πρέπον. Ἀκυρώσατε νομίμως τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν καὶ μετὰ τιμήσατε τὰν ἥρωά σας. Νὰ συντρέχουν ὅμως τιμαί, μὲ καταδίκην εἰς θάνατον δὲν συμβιβάζονται καὶ ἀποτελοῦν **ἀντίφασιν στὴν ἔννομον τάξιν**. Τοῦτο ἀληθεύει. Ἄλλ' οὐδεὶς παράγων τῆς δικαιοσύνης ἀντέλεξεν. Ἰδίως τῆς Στρατιωτικῆς δικαιοσύνης, ἡ ὁποία δέχεται κατὰ πρόσωπον τὴν προσβολὴν ἀπαθῶς.

Ἐπίσης δὲν παραβλέπω καὶ τὸ γεγονός, πού ὅταν θέλῃ ἡ χελωνοδατοῦσα δικαιοσύνη καθίσταται ταχυτάτη π.χ. στὴν περίπτωση τοῦ ἑβραίου Γκουζίνσκυ, τοῦ ὁποίου ἐζήτηε ἡ Ρωσία τὴν ἔκδοσιν «*Στις 30 Αὐγούστου τὸ τριμελὲς δικαστικὸ συμβούλιο συνεδριάζοντας σὲ χρόνο ρεκόρ, τὸν ἄφησε ἐλεύθερο, μὲ τοὺς περιοριστικούς ὅρους...*» («Ἐλευθεροτυπία» 23-9-2003).

Συνεδριάσεις «σὲ χρόνο ρεκόρ» δὲν γίνονται διὰ τὸν ὅποιονδήποτε Ἕλληνα καὶ ἀποδεικνύουν, ὅτι ἐνίοτε ἡ δικαιοσύνη ἀνακτᾷ τὴν ὄρασίν της.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πολιτικάντηδες οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ ἔδωσαν παραδείγματα πατριωτισμοῦ γεγονὸς πού συντελεῖ στὸ γόητρον τῆς δικαιοσύνης π.χ. στὸ τεῦχος Δεκεμβρίου 1940 τῆς δικαστικῆς ἐφημερίδος «Θέμις» παρατίθεται φωτογραφία τοῦ Πρωτοδικείου Ἀργυροκάστρου, στὴν πρώτην συ-

ведρίασίν του την 24ην Ἰουνίου 1913, ὅταν ἀπηλευθερώθη ἡ Β. Ἡπειρος.

Στὸ νεοῖδρυθὲν αὐτὸ Πρωτοδικεῖον ἀπεσπάσθη ὁ τότε Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Τιμολέων Βισβίτζης, ὁ τότε Εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν Φίλιππος Τσαπραλῆς «ἀνακληθεῖς ἐκ τοῦ μετώπου ἔνθα ὑπηρετεῖ ὡς μάχιμος ἔφεδρος» καὶ οἱ Πρωτοδίκαι Ἀχιλλεὺς Νικολάου καὶ Βασίλειος Παπαδόπουλος.

Κατὰ τὴν ἐναρκτήριον συνεδρίασιν ὠμίλησε ὁ Μητροπολίτης Δρυϊνουπόλεως Βασίλειος, ὁ Δικηγόρος Ἀπόστολος Δήμας καὶ ὁ Πρόεδρος Βισβίτζης ἀνεκοίνωσε ἐν συγκινήσει: «Ὁ Πρόεδρος του ἐν Ἀργυροκάστρῳ Πρωτοδικείου κηρύσσομεν τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τούτου, συνεχίζοντος τὴν ἀπονομὴν τῆς Ἑλληνικῆς δικαιοσύνης, μετὰ διακοπὴν τετρακοσίων ἐτῶν»!

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχη γόητρον ἡ δικαιοσύνη, ὅταν τὸ ἴδιο τὸ κράτος δὲν σέβεται τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις; Φέρω ὡς χαρακτηριστικὸν παράδειγμα ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἀνωτάτου δηλαδὴ δικαστηρίου, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν συμμορφοῦται ἡ Διοίκησις. Ἡ Εἰσαγγελία δι' ἐγγράφου τῆς ἐπαπειλεῖ ποινάς, ἀλλὰ ἡ Διοίκησις ἀδιαφορεῖ. Ἡ ἑβδομαδιαία ἐφημερὶς «Ποντίκι» (25-9-2003) διερωτᾶται διατί δὲν ἐφαρμόζεται ἡ ἀπόφασις τοῦ Σ.Τ.Ε. Οὐδεὶς ἀπαντᾷ. Ἴδου τὸ κείμενον.

ΠΟΙΟ εἶναι τὸ κορυφαῖο ζήτημα; Ὅτι πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἡ Ολομέλεια τοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἔκρινε ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τῶν χρήσεων γῆς που νομοθέτησε ἡ κυβέρνησις προκειμένου νὰ ικανοποιήσῃ τις επιχειρηματικὰς ἐπιδιώξεις τοῦ ομίλου Λάτση ὁποῖος πήρε τὴ

δουλειά, εἶναι παράνομη καὶ διέταξε νὰ σταματήσουν οἱ ἐργασίαι. Θα περίμενε κανεὶς τὸ αὐτονόητο, ὅτι δηλαδὴ αὐτὴ ἡ δεσμευτικὴ ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου θα γινόταν εὐλαβικῶς ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὰ ὄργανα τῆς διοικήσεως, ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι Βαλκάνια.

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΕΙΝΑΙ ΣΑΦΕΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΣΤΕ! ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΦΑΡΜΟΖΟΝΤΑΙ;

Εδώ και τρεισήμισι μήνες, οι εργασίες συνεχίζονται κανονικά, έξω από κάθε ανεκτό πλαίσιο για μια δημοκρατική χώρα, χωρίς να ιδρώνει το αυτί κανενός: η εταιρεία, με τις πλάτες της κυβέρνησης, γράφει το Σύνταγμα εκεί που δεν πρέπει και ρίχνει αβέρτα τα μετὰ, σε συνθήκες ένοχης σιγής και γενικής συγκάλυψης!

ΠΟΙΑ εμπόδια; Η... Δικαιοσύνη!

Ένας πολίτης του Μαρουσιού, ο αρχιτέκτονας Δορύλαος Κλαπάκης, προσέφυγε στα δικαστήρια με τη συνδρομή όσων ενδιαφέρονται για τον δήμο τους και κέρδισε διαδο-

χικά: ασφαλιστικά μέτρα κατ' αρχήν που απαγόρευαν τη συνέχιση των εργασιών, πλην όμως πέρασαν στο ντούκου, αφού το ΥΠΕΧΩΔΕ έδωσε άδεια εκσκαφών!

•Ακολούθησε στις 7 Ιουνίου η ομόφωνη απόφαση του ΣΤΕ που έκρινε το έργο παράνομο, αλλά τα έργα αντί να σταματήσουν επιταχύνονται!

ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ αυτό, η Εισαγγελία με έγγραφό της στο αρμόδιο αστυνομικό τμήμα ζητά να εφαρμοστεί αμέσως η δικαστική απόφαση επισημαίνοντας τις προφανείς ποινικές και αστικές ευθύνες.

Την ίδια στιγμή, το τμήμα, όπως καταγγέλουν οι πολίτες που ενδιαφέρονται, τα φορτώνει στο ΥΠΕΧΩΔΕ, υποστηρίζοντας ότι αρνείται να σταματήσει αυτό το ιδιωτικό έργο και να ανακαλέσει την (άκυρη πλέον) άδεια που έχει δώσει!

Η αξιοπιστία της Δικαιοσύνης και μαζί μ' αυτήν τὸ γόητρόν της κλονίζονται, ὅταν τὸ ἴδιο τὸ κράτος δὲν συμμορ-

φοῦται, πρὸς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις. Μάλιστα ἔχομεν πολλὰς τέτοιας περιστάσεις, πού ὁ πολίτης δικαιώνεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια, ἀλλὰ ἡ πολιτεία δὲν ἐφαρμόζει τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις πού ἐξεδόθησαν εἰς βάρος της. Ὅσοι διαθέτουν χρήματα προσφεύγουν στὸ Εὐρωπαϊκὸν Δικαστήριον καὶ ἡ Ἑλλὰς καταδικάζεται καὶ διασύρεται διεθνῶς «ἐπειδὴ δὲν ἐφάρμοξε ἀποφάσεις σε ὑποθέσεις ἀπαλλοτριώσεων ἀκινήτων καὶ ἰκανοποίησης πολιτῶν πού δικαιώθηκαν δικαστικά» («Ἐλευθεροτυπία» 10-11-2003). Ὅταν τὸ κράτος δὲν σέβεται τὴν Δικαιοσύνη ὁ πολίτης τὴν θεωρεῖ ἀνίκανον νὰ ἐπιβληθῆ. Πῶς νὰ ἔχη λοιπὸν ἐμπιστοσύνην στὴν ἀπονομήν της; ἀφοῦ τὸ ἴδιο τὸ κράτος δὲν ἐκτελεῖ τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, ὡς ὀφείλει. Ὅπως δὴποτε ἡ ἀπονομή τῆς δικαιοσύνης περιλαμβάνει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων.

14. ΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΑ

Τὰ δικόγραφα καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις, πράξεις κ.τ.λ. πρέπει νὰ διακρίνονται ἀπὸ ἐπιστημονικὴν ἀκριβολογίαν καὶ φυσικὰ ἀπὸ γλωσσικὴ σοβαρότητα. Ὅποιος δὲν γράφει ὀρθῶς προφανῶς δὲν σκέπτεται ὀρθῶς. Στὸ θέμα τῆς γλώσσης ἡ δικαιοσύνη ἐταλαιπωρήθη μαζί μὲ ὁλόκληρον τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἀφ' ὅτου (1976) οἱ ἀμόρφωτοι ἐπέβαλαν τὸ ἰδικὸν των γλωσσικὸν ἰδίωμα.

Τὰ Πανεπιστήμια καὶ ἡ Ἀκαδημία δυστυχῶς ἠνέχθησαν τὰς ἀλλαγὰς στὸν γραπτὸν λόγον καὶ διὰ νόμου καθιέρωσαν τὸ γλωσσικὸν μόρφωμα τῆς λεγομένης δημοτικῆς, τὴν ὁποίαν οὔτε ἐκεῖνοι, ποὺ τὴν ἐπέβαλαν τὴν γνωρίζουν. Οἱ Δικηγόροι, μέρος των, ἐξακολουθεῖ νὰ γράφῃ Ἑλληνικά, ὅπως ἔμαθαν, ἰδίως οἱ κάποιος ἡλικίας. Ἀντιθέτως οἱ νέοι Δικηγόροι, μὲ σημαντικὰς ἐξαιρέσεις προσεχώρησαν στὴν γλῶσσα τοῦ ἀπαιδευτοῦ ὄχλου καὶ γράφουν ἀνορθόγραφα, μὲ λεξιπενία, δίχως γραμματικὴν καὶ μὲ καφενειακὴν σύνταξιν. Τὰ παλαιὰ νομικὰ κείμενα ἦσαν κοσμήματα γλώσσης. Τὰ σημερινὰ χυδαῖζουν.

Ἐνα γλωσσικὸ τερατούργημα σημειοῦται εἰς πινακίδας ἐντοιχισθείσας στὸ Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν, ποὺ μᾶς πληροφοροῦν, ὅτι: «Τὸ κτήριο αὐτὸ φτιάχτηκε...». Ἄκουσον «φτιάχτηκε»! Τὰ κτήρια οἰκοδομοῦνται, ἀνεγείρονται, κτίζονται, ἀλλ' οὐδέποτε «φτιάχονται». Ἐκεῖνο τὸ «φτιάχτηκε» ποῖος τὸ συνέταξε; Μᾶλλον ὁ βοηθὸς τοῦ σοβατζῆ ποὺ ἐσοδάτισε τὸ κτήριο ποὺ «φτιάχτηκε». Οὐδεὶς μορφωμένος θὰ ἐχρησιμοποίει τὸ κακόηχον «φτιάχτηκε».

Στὰ νομικὰ συγγράματα προσετέθη καὶ ἡ ἐσφαλμένως λε-

γομένη μεταγλώττισις στήν δημοτική τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, πρᾶγμα πού ὁ τότε ὑπουργός δικαιοσύνης ἐθεώρησε κατόρθωμα.

Πρῶτον κακῶς ὀμιλοῦν περὶ μεταγλωττίσεως, διότι μεταγλωττίζω σημαίνει μεταφράζω. Ἄν βγάλουν τήν τοίμπλα ἀπό τὰ μάτια τους καί διαβάσουν κάποιον ἐρμηνευτικό λεξικό π.χ. τὸ «Μέγαν Λεξικόν» τοῦ Δ. Δημητράκου (ἔκδοσις «Δομή», Ἄθ. 1978, τόμος 9, σελίς 4063) θά δοῦν ὅτι μεταγλωττίζω σημαίνει: «μεταφράζω κείμενόν τι ἀπό μιᾶς γλώσσης εἰς ἄλλην, μεταφράζω». Μεταγλώττισις εἶναι ἢ μετάφρασις καί μεταγλωττιστής εἶναι ὁ ἐρμηνευτής. Ἄν ἀκόμη καταφύγουν σέ λεξικό ξένης γλώσσης (π.χ. τοῦ Χάρη Πάτση κ.ἄ.) θά δοῦν ὅτι τὸ μεταγλωττίζω στὰ ἀγγλικά λέγεται translate, στὰ ἰταλικά: tradurre, στὰ γερμανικά: übersetzen, στὰ γαλλικά: traduire κ.λ.π. δηλαδή μεταφράζω. Ἐπομένως ὅταν μεταφέρουν κείμενα ἀπό τήν καθαρεύουσα στήν δημοτική δὲν μεταγλωττίζουν, ἀφοῦ δὲν ἀλλάζουν γλῶσσα καί δὲν ἐρμηνεύουν.

Τὸ σωστὸ στήν θέσι τοῦ μεταγλωττίζω εἶναι τὸ δημοτικοποιῶ ἢ ἔστω ἐκδημοτικίζω, πού ἐκφράζει τήν μετατροπὴν ἐνὸς κειμένου τῆς καθαρευούσης στήν δημοτική. Ἐδῶ δὲν μεταβάλλεται ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ τύπος τῆς ἰδίας γλώσσης, πού ἐκφράζει τήν μετατροπὴν ἐνὸς κειμένου τῆς καθαρευούσης στήν δημοτική. Ἐνῶ δὲν μεταβάλλεται ἡ γλῶσσα, ἀλλὰ ὁ τύπος τῆς ἰδίας γλώσσης, οἱ γλωσσολογικῶς ἀστοιχείωτοι ἐπιμένουν νὰ ἀνακριβολογοῦν καί νὰ ὀμιλοῦν περὶ μεταγλωττίσεως.

Ὡστόσο τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι τὸ ὑπουργεῖο δικαιοσύνης ὑποχρεώνει τοὺς δικαστὰς νὰ γράφουν στήν δημοτικὴ τὰς ἀποφάσεις, βουλευμάτα κ.λ. Δὲν καθιερώνει οὔτε κἂν ἰσοτιμία, οὔτε ἀφήνει δικαίωμα ἐπιλογῆς.

Ἐποχρωτικῶς κατὰ τὸ διατάσσομεν καί ἀποφασίζομεν ἢ μᾶλλον διατάζομε καί ἀποφασίζομε νομοθετεῖ τὴν ἀναγκαστικὴν ἐφαρμογὴν τῆς δημοτικῆς. Προφανῶς ἐλύθησαν ὅλα τὰ

ἄλλα προβλήματα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἔπρεπε τώρα νὰ ρυθμισθῆ καὶ τὸ γλωσσικὸν μὲ τὸ σκεπτικὸ πού χαρμωσύνως ἀνήγγειλε ὁ ἴδιος ὁ ὑπουργὸς ἀπὸ τηλεοράσεως ὅτι «τώρα ὁ λαὸς θὰ καταλαβαίνει τις ἀποφάσεις».

Βεβαίως οὐδεμίαν ἀπόφασιν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ ὁ λαός, εἴτε αὐτὴ ἔχει γραφῆ στήν δημοτικὴ, εἴτε στήν καθαρεύουσα, ἂν ὁ λαὸς δὲν γνωρίζῃ τὴν νομικὴν ὀρολογίαν. Διατί δηλαδὴ ὁ λαὸς θὰ καταλάβῃ τὴν ἔννοιαν τῆς κυριότητος, ἂν εἴπωμεν ἢ «κυριότητα» στήν δημοτικὴ καὶ δὲν θὰ τὴν καταλάβῃ ἂν εἴπωμεν «ἢ κυριότης» πού εἶναι στήν καθαρεύουσαν; Ὅταν ὁ λαὸς δὲν ξέρῃ τί σημαίνει «δουλεία», «προσημείωσις», «ἔκταξις», «ἀναίρεσις», «καταπίστευμα», «δόσις ἀντὶ καταβολῆς», «προσκύρωσις», «ἐπιδίκασις», «ὑποκατάστασις» πληρεξουσιότης», «αἵρεσις», «ἐξ ἀδιαθέτου», «ἀνάκλησις», «ἐπιτροπεία», «νομιμοποίησις», «ἀγχιστεία», «καταπιστευτικὸς ὄρος», «οἴκησις», «ἀχρησία», «ἀπόδοσις ἐν ἀποσβέσει», «σύγχυσις», «πρόσκλυσις», «εἰδοποιία», «συνάφεια», «νομιζόμενος τίτλος», «τεκμήριον», «ἀντικαταστατόν», «χρησιδάνειον», «ἐκχώρησις», «ὑπερημερία», «ἔκπτωσις», «παρακράτησις», «μεσεγγύησις», «ιδιόχρησις», «ἐπιμέλεια», «χρηστής», «ἐπικαρπότης», «ἀπόσβεσις» καὶ χίλιοι δύο ἄλλοι ὄροι τοὺς ὁποίους ἐφ' ὅσον ἐπαναλαμβάνω, δὲν γνωρίζει ὁ λαὸς ἀδυνατεῖ νὰ ἀντιληφθῆ τὸ περιεχόμενον τῶν ἀποφάσεων. Ὅταν ὁ λαὸς δὲν ξέρῃ τί σημαίνει ἢ λέξις «ἐκδοχεὺς» δὲν θὰ ξέρῃ τί σημαίνει ἢ ἰδίᾳ λέξις καὶ στήν δημοτικὴ, πού εἶναι «ἐκδοχέας».

Ἐκτὸς κ' ἂν ἀρχίσωμεν περιφράσεις ἐπὶ περιφράσεων. Θὰ γράφῃ δηλαδὴ ὁ δικαστὴς σὲ κάποιαν ἀπόφασιν: «ὁ κυοφορούμενος...» καὶ ἐπειδὴ εἷς ἐκ τῶν διαδίκων εἶναι βοσκὸς καὶ δὲν γνωρίζει τί σημαίνει «κυοφορούμενος» θὰ ὀφείλῃ τώρα ὁ δικαστὴς νὰ χρησιμοποιοῖ λέξεις δημοτικῆς, ὥστε νὰ τὰς καταλαβαίνει ὁ κάθε Μῆτρος; Καὶ πῶς θὰ λεχθῆ ὁ κυοφορούμενος; Ὁ ὑπουργὸς δὲν ἀποτολμᾷ νὰ κἀνῃ διάλογον μὲ ὄσους

ἔχουν ἀντίθετον γνώμην καὶ οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ἐρωτήσουν ποῖος εἶναι ὁ λαός; καὶ διατί ἂν ἀλλάξωμεν τὰς καταλήξεις καὶ καταργήσωμεν τὰς ἀυξήσεις καὶ τὴν τρίτην κλίσιν ὁ λαὸς θὰ ἀντιλαμβάνεται τὰς ἐννοίας τῶν λέξεων.

Ἐδήλωσε πάντως, ὅτι ὑπῆρξε ἔμμεσος ἀντίδρασις. Μήπως ἐπερίμενεν ἄμεσον ἀντίδρασιν ἀπὸ τοὺς δικαστάς, οἱ ὅποιοι τελοῦν ὑπὸ τὴν πολιτικὴν του ἐξουσίαν; Διατί ὅμως δὲν κάνει διάλογον ἀπὸ τὴν τηλεόρασιν, ἀφοῦ καὶ δημοκράτης εἶναι καὶ δίκαιο πιστεύει ὅτι ἔχει.

Χωρὶς ἴχνος ἐπιστημονικῆς εὐθύνης διεκήρυξεν, ὅτι ἐπὶ τέλους τώρα ὁ λαὸς θὰ καταλαβαίνει τὰ νομικά. Ἐληξε τὸ θέμα. Μὲ τὴν δημοτικοποίησιν τώρα πλέον ὅλοι θὰ ἐννοοῦν τὸ «εἰδικὸν καταπίστευμα» (διότι τὸ εἰδικὸν θὰ γράφεται χωρὶς «ν») ὅλοι θὰ ἐννοοῦν τὸ περιεχόμενον τῆς «ὑπαιτιότητος» (διότι τώρα θὰ γράφεται «τῆς ὑπαιτιότητος») κ.λ.π.

Ἐξ ἄλλου γιὰτὶ δὲν ἐκδίδει μίαν ἀπόφασιν καὶ ὁ Ὑπουργὸς Ὑγείας, ὥστε τοῦ λοιποῦ τὰ ἱατρικὰ συγγράμματα καὶ αἱ ἱατρικαὶ γνωματεύσεις κ.λ.π. νὰ γράφονται στὴν δημοτικὴ; Νὰ καταργηθοῦν δηλαδὴ ἐκεῖνα τὰ ἀκατανόητα «ἠπατοπάθεια», «πνευμονικὸν οἴδημα» κ.λ.π. καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν μὲ συκώτια καὶ πλεμόνια, πού τὰ ξέρει ὁ λαός, ἀπὸ τὸ κοκορέτσι.

Καὶ πράγματι, ὅταν ἀποθάνῃ ἓνας χωρικός δὲν θὰ καταλάβουν τὸν ἀγροτικὸν ἱατρόν, πού θὰ ἀποφανθῇ, ὅτι ἀπέθανε ἀπὸ «πνευμονικὸν οἴδημα». Ὅλο τὸ χωριὸ ὅμως θὰ ἀντιληφθῇ, ὅταν ὁ ἱατρὸς τοὺς ἀναγγείλῃ, ὅτι ὁ ἄρρωστος «πέθανε ἀπὸ πρῆξιμο τοῦ πλεμονιοῦ του». Γιατί λοιπὸν δὲν μεταφέρεται αὕτη ἡ ὠραία ὀρολογία, ἢ κατανοητὴ ἀπὸ τὸν λαὸ καὶ στὴν ἱατρικὴν; Μόνον τὰ νομικά θὰ πληρώσουν;

Εὐτυχῶς ὑπῆρξε πρόνοια, ὅτι σὲ περίπτωσι προκύψεως προβλήματος ἐρμηνείας ὑπερισχύει τὸ κείμενον τῆς καθαρευούσης. Μὲ ἄλλα λόγια ἔγινε δεκτόν, ὅτι ὑπάρχει περίπτωσις οἱ

παράγοντες τῆς δικαιοσύνης καί ὁ λαός φυσικά νά μὴ καταλαβαίνουν τὴν διατύπωση τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος στήν δημοτικὴ καὶ νά δημιουργηταὶ ἐρμηνευτικὸν πρόβλημα, ὅποτε καθορίζεται ἀπὸ τὸ νομοσχέδιον, ὅτι ὑπερισχύει τὸ κείμενο τῆς καθαρῆς. Χρειαζονται σχόλια;

Στὸ περιοδικὸ «ΕΝΑ» (13 Σεπτ. 1984) ἐδημοσιεύθη σχόλιον, ὑπὸ τὸν τίτλον: «Ὁ Ἀστικὸς Κώδικας στήν δημοτικὴ» ὅπου ἐδιαβάσαμε:

«Εἶναι πραγματικὰ εὐχάριστο πὺ ἀπὸ δῶ καὶ πέρα ὁ Ἀστικὸς Κώδικας θὰ ἀποδοθεῖ στὴ δημοτικὴ γλῶσσα, γιατί για νὰ καταλάβεις ὀρισμένα πράγματα συχνὰ ἤθελες διερμηνέα. Ἄς προσέξει μόνο ὁ καθηγητῆς Γ.Α. Μαγκάκης, ἡ δημοτικὴ γλῶσσα πὺ θὰ χρησιμοποιηθεῖ νὰ ἐλεγχθεῖ προσεκτικὰ, γιατί ἀρκετὰ τὴν ἔχουμε ταλαιπωρήσει τὴν κατακαημένη, ἰδιαίτερα ἀπὸ τὴν ἐθνικὴ μας τηλεόραση.

Ἐλπίζουμε πὺς ὁ Γ.Α. Μαγκάκης θὰ τὸ κοιτάξει προσεκτικὰ. Τὰ Ἑλληνικά του εἶναι θαυμάσια κι' ἔτσι για τὴν ἱστορία ἀναφέρουμε ὅτι ἦταν ἀπὸ τοὺς πρώτους καθηγητῆς στὸ πανεπιστήμιο πὺ ἐβγαλε βιβλίο στὴ δημοτικὴ. Καὶ ἦταν ποινικὸ δίκαιο στὴ δημοτικὴ».

Μὰ εἶναι φυσικὸν τὴν νομικὴν ὀρολογίαν καὶ τὰς νομικὰς ἐννοίας νὰ μὴν τὰς καταλαβαίνη ὅποιος δὲν εἶναι νομικός. Ἔτσι λοιπὸν καὶ τὸν Ἀστικὸ Κώδικα δημοτικοποιημένο θὰ χρειάζονται οἱ μὴ νομικοί, κάποιον πὺ νὰ ξέρη νομικά για νὰ τοὺς τὸν ἐξηγήση.

Αὐτὸ ὅμως πὺ ἐντυπωσιάζει εἶναι ἡ σύστασις τοῦ σχολιαστοῦ πρὸς τὸν ὑπουργὸ νὰ προσέξει, ὡστε ἡ δημοτικὴ γλῶσσα πὺ θὰ χρησιμοποιηθῆ νὰ ἐλεγχθῆ προσεκτικῶς, διότι ἀρκετὰ τὴν ἔχομεν ταλαιπωρήσει τὴν κατακαημένη. Βεβαίως δὲν τὴν ἔχομεν, ἀλλὰ τὴν ἔχουν, ταλαιπωρήσει τὴν κατακαημένη. Καὶ ἐρωτῶ: σεῖς δὲν λέγετε ὅτι ὁ λαός ἀντιλαμβάνετε τὴν δημοτικὴ; Σεῖς δὲν ἰσχυρίζεσθε ὅτι εἶναι γλῶσσα λαϊκὴ; γιατί λοιπὸν

αὐτὴ ἢ λαϊκὴ γλῶσσα πρέπει νὰ ἐλεγχθῆ προσεκτικῶς; ἢ ὑπάρχει πηγαίως καὶ ἐφαρμόζεται ὡς ἔχει ἢ δὲν ὑπάρχει καὶ ὁ καθέννας γράφει ὅπως θέλει, ὅποτε δικαιολογεῖται ὁ ἔλεγχός της καὶ μάλιστα ὁ προσεκτικὸς ἔλεγχος, διὰ τὸν ἐναρμονισμό της, πρὸς ὠρισμένη κατεύθυνσιν.

Διερωτῶμαι πάντως ποῖος καὶ βάσει ποίας γραμματικῆς θὰ πραγματοποιήσῃ τὸν ἔλεγχον; Διότι ὡς γνωστὸν δὲν ὑπάρχει μία ἐνιαία γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι.

Εἰς τηλεοπτικὴν ἐκπομπὴν τὴν 24ην Σεπτ. 1984, εἶδαμε πρόεδρον ἰατρικῆς ὁμοσπονδίας ἀγροτικῶν ἰατρῶν ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην νὰ συνομιλῆ μὲ τὸν ὑπουργόν «πρόνοιας» (τὸ πρόνοιας εἶναι τῆς καθαρευούσης καὶ δὲν τὸ καταλαβαίνει ὁ λαὸς) καὶ νὰ λέγῃ τοὺς διευθυντάς: «διευθυντάδες». Κλίνομεν λοιπὸν ὁ διευθυντής, τοῦ διευθυντῆ καὶ πληθυντικὸς οἱ διευθυντάδες, τῶν διευθυντάδων. Πολὺ σωστά. Αὔριο ὁ κ. Πρωθυπουργὸς θὰ καλῆ σὲ σύσκεψιν τοὺς Γενικοὺς Διευθυντάδες τῶν ὑπουργείων καὶ ὅλοι θὰ ξέρουν περὶ τίνος πρόκειται, διότι, ἂν ἐκάλει τοὺς Γενικοὺς Διευθυντάς ποῖος θὰ τὸν καταλάβαινε; Ἐπὶ πλέον μὲ τὸ διευθυντάδες, πλὴν τῆς πλείρας κατανόησης ἀναπτύσσεται καὶ ἡ γλωσσικὴ αἰσθητικὴ. Ὡστόσο ὁ προοδευτικὸς ἐκεῖνος ἰατρὸς ἀφοῦ μᾶς ἔβγαλε τὸ μάτι μὲ κάτι: «καταχροῦμαι τὸν χρόνον...», «θέληση καὶ βούληση τῆς κυβέρνησης...» ἐξεσφενδόνησε καὶ ἕνα «εἶμαι πεπεισμένος»! ὥστε νὰ ὀλοκληρώσῃ τὸν γλωσσικὸν ὑποκλυσμόν.

Λογικῶς ὁ Ἀστικὸς Κῶδιξ πρέπει νὰ ἐκδημοτικισθῆ βάσει τῆς δημοτικῆς, πού διδάσκεται στὰ σχολεῖα, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐπίσημος δημοτικὴ ἢ ἀνεγνωρισμένη ὑπὸ τοῦ κράτους. Πρόκειται γιὰ τὴν «νεοελληνικὴ γραμματικὴ» τοῦ κ. Χρίστου Τσολάκη πού ἐκυκλοφόρησε ὁ «Ὄργανισμὸς Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων», Ἀθήνα 1983 (παραδόξως γράφουν στὸ ἐξώφυλλο «ἐκδόσεως» ἀντὶ «ἐκδοσης»). Γιὰ νὰ καταλάβετε τί

εἶδους γλῶσσα μαθαίνουν τὰ παιδιά μας σᾶς πληροφορῶ πῶς κλίνεται ὁ βαθύς (σελ. 148) γενική: «τοῦ βαθιοῦ»!! Ὁ συγγραφεὺς μάλιστα δίπλα στοῦ «βαθιοῦ» ἔβαλε δύο ἀστερίσκους παραπομπῆς σὲ ὑποσημείωσι, ὅπου διαβάζομεν: «ἡ γενική τοῦ ἐνικοῦ εἶναι σπάνια»!

«Τὸ Ποινικὸ δίκαιο στὴ δημοτική»! γράφει ὁ δημοσιογράφος καὶ ἀγάλλεται ἱκανοποιημένος, διότι προφανῶς δὲν ἔχει ἀνάγκην διερμηνέως διὰ νὰ καταλάβῃ. Τί σημαίνει ποινικὸ δίκαιο στήν δημοτική; Σημαίνει ὅτι ἡ ὑφαίρεσις-ὑφαίρεσεως γίνεται «ὑφαίρεση-ὑφαίρεσης». Ὅποιος ὅμως δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ ὑφαίρεσις εἶναι ἡ κλοπὴ ἢ ἡ ὑπεξαίρεσις μεταξὺ συγγενῶν καθὼς καὶ αἱ λοιπαὶ περιπτώσεις ποὺ προβλέπει τὸ ἄρθρον 378 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος δὲν θὰ ἐννοήσῃ τὸν ὅρον, εἴτε τοῦ γράψωμεν μὲ ι εἴτε μὲ η. Ἔτσι δὲν εἶναι;

Τὴν τιμὴ τοῦ κυρίου ὑπευθύνου διὰ τὸν ἐκδημοτικισμόν τῆς γλώσσης στήν νομικὴν ἐπιστήμην διεκδικεῖ ὁ καθηγητὴς τῆς Νομικῆς κ. Γ. Μαγκάκης. Ἐδιάβασα τὸ σύγγραμμά του: «Ποινικὸ δίκαιο» (ἂν ἔγραφε «Ποινικὸν δίκαιον» δὲν θὰ τὸν ἀντελαμβάνοντο οἱ φοιτηταί;) ἐκδ. «Παπαζήση» Ἀθ. 1984. Στὴν σελίδα 12-13 διατυπώνει τὰς γλωσσικὰς του ἀπόψεις, τὰς ὁποίας καὶ παραθέτω αὐτουσίᾳ διὰ νὰ τὰς σχολιάσω, διότι ἡ καθαρεύουσα στοῦ πρόσωπον τοῦ κ. Μαγκάκη εὔρε τὸν καλλίτερον συνήγορόν της.

«Πρῶτα, γιατί οἱ νόμοι καὶ οἱ δικαστικὲς ἀποφάσεις πρέπει νὰ στηρίζουν τὸ κῆρος τους στήν ἀποδοχὴ τους ἀπὸ τὸ συναίσθημα δικαίου τῶν πολιτῶν. Αὐτὸ εἶναι ὅμως δυνατὸ μόνο ὅταν ἡ διατύπωσή τους γίνεται στὴ ζωντανὴ γλῶσσα.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ρήγας ὄριξε στοῦ «Πολίτευμα» ὅτι «ὄλοι οἱ νόμοι καὶ προσταγαὶ γίνονται εἰς τὴν ἀπλὴν τῶν Ἑλλήνων γλῶσσαν...».

Ἄλλιῶς δημιουργεῖται χάσμα ἀνάμεσα στήν ἐξουσία καὶ στοῦ λαοῦ, χάσμα ποὺ ἡ δημοκρατικὴ πολιτεία ἀπεχθάνεται καὶ

πού τὰ ἀπολυταρχικά καθεστῶτα μεθοδευμένα ἐπιδιώκουν γιατί καὶ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἀποξενώνουν τὸ λαὸ ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴ διαδικασία ἄσκησης τῆς ἐξουσίας.

Τοῦ φαινομένου αὐτοῦ ἔχουμε μακρόχρονη πείρα στὸν τόπο μας.

Δεύτερο, γιατί τὰ νομικὰ διανοήματα μόνο μὲ τὴ διατύπωση τους στὴ ζωντανὴ γλῶσσα αὐτοελέγχουν τὴν ἀνταπόκρισή τους στὸ λαϊκὸ αἰσθητήριο περὶ δικαίου καὶ στὶς ἀληθινὲς ἀνάγκες τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητας. Ἡ καθαρεύουσα, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν εἶναι ζωντανὴ γλῶσσα, ἔχει μιὰ σπουδαιοφάνεια πού ἐπιτρέπει τὴν κενολογία καὶ τὴ συγκάλυψη τῆς ἀληθινῆς κοινωνικῆς σημασίας μιᾶς νομικῆς ρύθμισης. Ἔτσι ἡ νομικὴ ἐπιστῆμη μόνο μὲ τὴ χρήση τῆς δημοτικῆς «προσγειώνεται» στὸ ἔδαφος τῆς κοινωνικῆς πραγματικότητάς μας καὶ μπορεῖ νὰ ἐπιδιώξει νὰ σταθεῖ συμπαραστάτης τοῦ λαοῦ στὴν προσπάθειά του νὰ δίνεται λύση στὰ κοινωνικὰ προβλήματα σύμφωνη μὲ τὸ λαϊκὸ συμφέρον.

Ἡ χρήση τῆς δημοτικῆς ἀπὸ τὴ νομικὴ ἐπιστῆμη μας μόλις τώρα ἀρχίζει. Γι' αὐτὸ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει πολλές δυσκολίες πού προκύπτουν προπαντὸς ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὅλες οἱ γλωσσικὲς τῆς τυποποιήσεις καὶ βέβαια καὶ ἡ ὀρολογία τῆς ἔχουν διαμορφωθεῖ μὲ βάση τὴν καθαρεύουσα. Τὶς δυσκολίες αὐτὲς θὰ τὶς ξεπεράσουμε ἂν ἔχουμε σὰν γνώμονα πάντα τὴ σκέψη ὅτι ἡ δημοτικὴ δὲν εἶναι μόνο ἓνα πλούσιο καὶ εὐέλικτο γλωσσικὸ ὄργανο, ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα μιὰ πνευματικὴ στάση πού ἀπεχθάνεται τοὺς δογματισμοὺς καὶ τὶς μισαλλοδοξίες. Ἔτσι σέβεται τὴν πραγματικότητα καὶ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ διατηρήσουμε ὅσες διατυπώσεις τῆς καθαρεύουσας «λειτουργοῦν» στὸ γλωσσικὸ μας αἰσθητήριο, μιὰ καὶ ἡ χρήση τῆς δημοτικῆς εἶναι σὲ τελευταία ἀνάλυση ὄχι τόσο ἡ παραδοχὴ ἑνὸς ἄλλου γλωσσικοῦ ἰδιώματος, ὅσο μιὰ ἀληθινὴ ἀπελευθέρωση».

Ἵποστηρίζει ὁ κ. Μαγκάκης, ὅτι διὰ τῆς δημοτικῆς γλώσ-

σης οἱ νόμοι καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐδραιώνουν τὸ κῦρος τους, διότι γίνονται ἀποδεκταὶ ἀπὸ τὸ συναίσθημα δικαίου τῶν πολιτῶν. Πρῶτη φορά πληροφοροῦμεθα ὅτι ἡ ἱκανοποίησις τοῦ συναισθήματος δικαίου τῶν πολιτῶν, πραγματοποιεῖται, ἂν οἱ νόμοι καὶ αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις γράφονται στὴν δημοτική. Ἐμεῖς πιστεύομεν ὅτι τὸ ἀνωτέρω συναίσθημα ἱκανοποιεῖται ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τῶν νόμων καὶ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ λεκτικόν τους ἔνδυμα. Ἐκτὸς αὐτοῦ ὅλοι οἱ πολῖται ἔχουν κοινὸν συναίσθημα περὶ δικαίου; Φυσικὰ ὄχι. Ἄρα ὁ ὅρος «συναίσθημα δικαίου τῶν πολιτῶν» δὲν ἔχει γενικὴν ἰσχύν.

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ Ρήγα δὲν εἶναι δόκιμος, διότι ὁ Ρήγας δὲν ὑπῆρξε κάποια ἐπιστημονικὴ προσωπικότης (σὰν τὸν Κοραῆ κ.λ.π.) ὥστε νὰ ἀποφασίζη διὰ τὰ γλωσσικὰ ζητήματα. Ἐν τούτοις ὅπως θὰ προσέξατε ὁ Ρήγας ἔγραψε τὴν πρότασιν τοῦ στὴν καθαρῆς. Ὅσον ἀφορᾷ στὸ χάσμα πὺ δημιουργεῖται ἀνάμεσα στὴν ἐξουσία καὶ στὸν λαὸ πιστεύομεν, ὅτι ἡ γλῶσσα ἀπὸ μόνῃ της δὲν ἀρκεῖ νὰ προκαλέσῃ χάσμα ἐξουσίας-λαοῦ. Ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι ὅτι οἱ ἀλλόγλωσσοι λαοὶ -ὄχι ἀπλῶς νὰ χρησιμοποιοῦν διαφορετικὴν μορφήν τῆς ἰδίας γλώσσης, ὅπως γίνεται τώρα σ' ἐμᾶς- συνυπῆρξαν ὁμαλῶς ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἐξουσίαν καὶ ἐμεγαλούργησαν π.χ. Αὐστροουγγαρία, ὅπως καὶ ἄλλοι λαοὶ σχηματίζουν εὐήμεροντα καὶ προοδευτικὰ κράτη, μολοντί ὀμιλοῦν διαφορετικὰς γλώσσας π.χ. Ἑλβετία. Τοῦναντίον ἡ κοινὴ γλῶσσα οὐδέποτε ἐστάθη παράγων ἐνότητος π.χ. Ἄραβες, οὔτε ἀπετέλεσε ἐμπόδιον δι' ἐπαναστάσεις κατὰ ὁμογλώσσων π.χ. Ἀμερικανικὴ ἐπανάστασις.

Ἐπίσης καὶ ἡ ἀντίληψις, ὅτι ἡ δημοκρατία ἀπεχθάνεται τὴν δημιουργίαν χάσματος μεταξὺ ἐξουσίας καὶ λαοῦ, εἶναι ἀνιστόρητος καὶ ἀναληθής, ἀφοῦ ἡ δημοκρατία ἐκ προοιμίου συνεπάγεται ἀπομάκρυνσι τοῦ λαοῦ ἐκ τῆς ἐξουσίας. Στὴν δημοκρατία κυβερνᾷ ἓνα κόμμα εἰς βάρος ὅλων τῶν ἄλλων. Ὅταν

τὸ δημοκρατικὸ κόμμα ἀσκῆ τὴν ἐξουσία, ἡ ἐξουσία αὐτὴ εἶναι κομματικὴ, ποὺ σημαίνει ὅτι εἶναι ἀντίθετη πρὸς ὅσους δὲν ἐψήφισαν τὸ κόμμα καὶ οἱ ὅποιοι (σχεδὸν πάντα πλειοψηφοῦν) θεωροῦν ἐχθρικὴν τὴν ἐξουσίαν, ποὺ ἀσκεῖ ἀντίπαλον κόμμα. Ἡ ἀποξένωσις τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴν διαδικασίαν ἀσκήσεως τῆς ἐξουσίας γίνεται στὴν δημοκρατία π.χ. πῶς μετέχουν σήμερον οὐσιαστικῶς στὴν ἐξουσία οἱ ὄπαδοί, τὰ μέλη καὶ τὰ στελέχη τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολιτεύσεως; Ἀπλῶς δὲν μετέχουν, ἂν καὶ ἐκπροσωποῦν τὴν πλειοψηφίαν τοῦ λαοῦ.

Τὰ ἀπολυταρχικὰ καθεστῶτα οὐδέποτε ἐπιδιώκουν καὶ μάλιστα μεθοδευμένως τὴν ἀποξένωσι τῶν λαῶν ἀπὸ τὴν ἐξουσία. Ἀπεναντίας ἐπιδιώκουν τὸ ἀντίθετο π.χ. ἡ ἐξουσία τοῦ Μ. Ναπολέοντος δὲν ἐβασίζετο στὴν λαϊκὴ συμμετοχὴ; Φυσικὰ ἐβασίζετο, ἀφοῦ οἱ Γάλλοι ἦσαν πρόθυμοι καὶ νὰ πεθάνουν ἀκόμη ὑπὲρ τοῦ Αὐτοκράτορος.

Εἰδικῶς διὰ τὴν Ἑλλάδα, δημοτικιστῆς ἦτο ὁ Ι. Μεταξᾶς, ἐνῶ οἱ δημοκράται, Ε. Βενιζέλος, Γ. Παπανδρέου κ.λ.π. ὄχι μόνο ἔγραφον, ἀλλὰ καὶ ὠμίλουν στὴν καθαρεύουσαν. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συγκρίνετε τὸ «Ἡμερολόγιον» τοῦ Ἰ. Μεταξᾶ μὲ τὰ «Κείμενα» τοῦ Ἐ. Βενιζέλου ἢ τοῦ Γ. Παπανδρέου. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Ἐ. Βενιζέλος καὶ ὁ Γ. Παπανδρέου ἐπεδίωκαν κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Μαγκάκη νὰ δημιουργήσουν χάσμα μεταξὺ ἐξουσίας καὶ λαοῦ!

Ἡ τοποθέτησις τοῦ κ. καθηγητοῦ, ὅτι ἡ καθαρεύουσα δὲν εἶναι ἡ ζωντανὴ μας γλῶσσα εἶναι τελείως λανθασμένη καὶ μόνον ἓνας καθηγητῆς πανεπιστημίου θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν διατυπώσῃ. Ὅλαι αἱ λέξεις -πλὴν τῶν ξενικῶν- ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχουν ὄλαι τῶν ἀνεξαιρέτως ρίζαν ὄχι καθαρευούσης, ἀλλὰ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης. Τὰ θέματα εἶναι Ἀρχαιοελληνικά. Ἐπίσης αἱ συνθέσεις καὶ τὰ παράγωγα γίνονται μόνον με τὴν Ἀρχαιοελληνικὴν.

Πῶς συμβαίνει μία μορφή γλώσσης, ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ στοιχεῖα ἀπὸ τὴν γλῶσσα νὰ χαρακτηρίζεται πλουσία; Τί προσθέτει; Τί προσφέρει, ἡ δημοτικὴ στὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὥστε νὰ θεωρητῆται πλουσία; Ἀκόμη κατήντησε σὲ κακοαντιγραφέα τῆς καθαρευούσης, ἀφοῦ καὶ ἐσεῖς ὁ ἴδιος στὸ σύγγραμμά σας ἀναγκάζεσθε νὰ χρησιμοποιῆτε λέξεις τῆς καθαρευούσης π.χ. ἰατρικὴ διάγνωση (σελ. 292) ἐφ' ὅσον γράφετε γιατρὸς (σελ. 267) γιατί δὲν γράφετε ἰατρικὴ διάγνωση;

Σὰν δημοτικιστὴς δὲν ἔπρεπε νὰ μεταχειρίζεσθε κάτι: «καταγιγνώσκεται» (σελ. 76) «δεδομένο» (σελ. 76) «πεπερασμένων δυνατοτήτων» (σελ. 18) ἢ «ὕπαρχτὸ ὄν», ἐνῶ δημοτικῶς τὸ σωστὸ εἶναι «ὕπαρχτὸ ὄντο». Πάντως ὁ κ. καθηγητῆς γράφων: «γεννιέται», «ἐξαρτιέται» (σελ. 158) νομίζει ὅτι ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Τί τὸν ἐπείραζε τὸ γεννᾶται, ἐξαρτᾶται; Πῶς θὰ εἶπη τὸ πρῶτο καὶ δεῦτερο πληθυντικὸ τοῦ «γεννῶμαι» καὶ «ἐξαρτῶμαι»; Στὰ ἐπιρρήματα ἀκολουθεῖ τὴν μέθοδον τοῦ «τρεχαγύρευε» ἀφοῦ ἄλλοτε χρησιμοποιεῖ καταλήξεις δημοτικῆς π.χ. «σύμφωνα» καὶ ἀμέσως πῶ κατὰ «ἐπομένως» (σελ. 157) ἢ «βέβαια» καὶ πάλιν πῶ πάνω: «συνήθως». Γράφει «διεθνῶς», «πρωτογενῶς» κ.λπ. (σελ. 74) γιατί δὲν τὰ λέγει ἀλλοιῶς, γιατί δὲν παίρνει ὑλικὸ ἀπὸ τὸ πλούσιο καὶ εὐέλικτο γλωσσικὸ ὄργανο τῆς δημοτικῆς; Ἀνεβάζων τὸν τόνον κατὰ μίαν συλλαβὴν ἐπέτυχε, ὡς διὰ μαγικῆς ράβδου τὴν κατανόησιν τῶν νομικῶν ὅρων; π.χ. ἀντὶ «συναφείας» γράφει «συνάφειας» (σελ. 162). Λοιπὸν καὶ τί ἔγινε; ὁ λαὸς δὲν ἀντελαμβάνετο τὸ «συναφείας» καὶ τώρα πού τὸ κάναμε «συνάφειας» τὸ καταλαβαίνει; Πρὸς πλήρη ὁμως σαλατοποίησιν τῆς γλώσσης εἰς ἄλλας λέξεις ὁ κ. καθηγητῆς δὲν ἀνεβάζει τὸν τόνο, π.χ. «μέτρο ἀσφαλείας» (σελ. 75) γιατί ἐδῶ δὲν γράφει: «μέτρο ἀσφάλειας». Ἐπειδὴ δηλαδὴ τώρα γράφει: «νὰ χαρακτηριστεῖ» (σελ. 149) καὶ ὄχι «νὰ χαρακτηρισθῆ» τί κατώρθωσε οὐσιαστικῶς; κατήργησε τὴν ὑποτακτικὴν, μετέβαλε τὴν κατάληξιν καὶ τί-

ποτε παραπάνω. Μᾶς βεβαιώνει ὅμως, ὅτι τὸ χαρακτηριστεῖ εἶναι δημοτικὴ ἄρα τὸ καταλαβαίνει ὁ λαός, ἐνῶ τὸ χαρακτηριστηθῆ εἶναι τῆς καθαρευούσης καὶ δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται ὁ λαός...

Στὴν σελ. 74 διαβάζομεν: «*Ἡ κάθειρξη ἀόριστης διάρκειας γιὰ τοὺς καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐπάγγελμα ἐπικίνδυνους ἐγκληματίες...*». Στὴν καθαρεύουσα τὸ κείμενο αὐτὸ διατυπῶται ὡς ἐξῆς: «*Ἡ κάθειρξις ἀορίστου διαρκείας διὰ τοὺς καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐπάγγελμα ἐπικινδύνους ἐγκληματίας...*». Ὅπως βλέπετε αἱ ρίζαι, τὰ θέματα τῶν λέξεων παρέμειναν ἀκριβῶς τὰ ἴδια καὶ στὰς δύο γλωσσικὰς μορφάς. Ἡ διαφορὰ δρῖσκειται μόνον στὸν τονισμὸ καὶ στὰς καταλήξεις. Καὶ ἐρωτῶ ξανά: ἂν ὁ ἀναγνώστης δὲν γνωρίζῃ τί σημαίνει ἕξις, γιατί θὰ καταλαβαίνει τὴν ἕξιν; ἂν δὲν ξέρῃ τὴν ἔννοιαν τῆς καθειρξεως γιατί θὰ ἀντιλαμβάνεται τὸ τῆς κάθειρξης; ἂν δὲν γνωρίζῃ τὸ νομικὸ περιεχόμενον τῆς ἀορίστου διαρκείας, διατί θὰ ἐννοῆ τὸ τῆς ἀόριστης διάρκειας;

Ὁ ὑπουργὸς διεβεβαίωσε, ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀπεχθάνεται (τὸ ἀπηχθανόμην μᾶλλον θὰ λέγεται ἀπεχθανιόμουνα) τοὺς δογματισμοὺς καὶ τὰς μισαλλοδοξίας. Μὰ φυσικὰ ὅλοι ξέρομεν ὅτι ἡ δημοτικὴ ἀπεχθάνεται τὰς μισαλλοδοξίας. Γι' αὐτὸ ἄλλως τε ἐπεδλήθη μὲ διάταγμα! Γι' αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἡ καθαρεύουσα! Γι' αὐτὸ ἡ χρῆσις τῆς καθαρευούσης συνιστᾷ πειθαρχικὸν ἀδίκημα! Καὶ ἀρκετὰ ἄλλα μέτρα ἐλήφθησαν ποὺ ἐπιβεβαιώνουν τὴν ἀπέχθεια τῆς δημοτικῆς πρὸς τὴν μισαλλοδοξίαν.

Συμφωνῶ μὲ τὸν κ. καθηγητὴν, ὅτι αἱ τυποποιήσεις καὶ ἡ ὀρολογία τῆς νομικῆς ἐπιστήμης διεμορφώθη πράγματι βάσει τῆς καθαρευούσης καὶ τοῦτο διότι ἡ δημοτικὴ δὲν εἶχε, οὔτε ἔχει ὅρους. Εἶναι γλωσσικὸς πτωχοσυγγενὴς τῆς καθαρευούσης.

15. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ ΚΑΙ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

*« Ἄδικος κρίσις ἀδίκου
τιμωρίας ὀνόματι μόνον διαφέρει»
Δημάδης (Ἀποσπ. 62).*

Ποῖον εἶναι τὸ συμπέρασμα, μετὰ τὰ ὅσα ἔγραψα; Διατυπώνω προσωπικὴν ἄποψιν, ποὺ ἴσως νὰ εἶναι λάθος, κατὰ τὸ Ἀρχαιοελληνικὸν «ἐνδέχεται ἄλλως ἔχειν». Πιστεύω ὅτι ἐκ προοιμίου δικαιοσύνη δὲν ὑπάρχει κι' ὅση ὑπάρχει ἀπονέμεται ὀρθῶς, μόνον ὑπὸ τὴν συνδρομὴν πολλῶν προϋποθέσεων καὶ κυρίως τύχης. Ἡ κατάστασις μπορεῖ νὰ διορθωθῆ, ἀλλ' ἀπαιτεῖται βούλησις τῆς Πολιτείας, ἢ ὁποῖα ἀδιαφορεῖ καὶ προβλέπεται νὰ συνεχίσῃ ἔτσι.

Ὁ πρῶην Εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Π. Δημόπουλος εἰς συνέντευξίν του στὴν «Ἐλευθεροτυπία» (8-10-2000) ἐδήλωσε ὅτι:

«Οἱ ρυθμοὶ ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης εἶναι πάρα πολὺ βραδεῖς καὶ καθιστοῦν ἀναποτελεσματικὴ τὴ δικαστικὴ προστασία».

Ὅταν ὁ Ἀνώτατος Εἰσαγγελεὺς τοῦ κράτους ὁμιλεῖ δημοσίως περὶ ἀναποτελεσματικότητος τῆς δικαστικῆς προστασίας, τί ἄλλον νὰ προσθέσωμεν; καὶ εἰς ποῖον τὰ λέγει αὐτὰ ὁ κ. Δημόπουλος; Ὁ ἴδιος ὑπῆρξε μέγας νομοφύλαξ τῆς πολιτείας καὶ εἶχε τὴν εὐθύνη τῆς ἀποτελεσματικῆς δικαστικῆς προστασίας. Δὲν τὸ ἐπετύγχανε; τότε νὰ ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, ὡς ἀποτυχόν. Μὲ τὸ νὰ λέγῃ κάτι ποὺ ὅλοι γνωρίζουν δὲν ἀναιρεῖ τὰς εὐθύναις του. Ἡ δὲ ἐφημερὶς εἰρωνεύεται ὅτι «μὲ ρυθ-

μούς χελώνας άπονέμεται ή δικαιοσύνη. Τώρα δικάζονται στο Έφετείο ύποθέσεις... τοῦ 1993» (ένθ. άνωτ.).

Αί προτάσεις, διὰ τήν (όσον άνθρωπίνως δυνατόν) όρθήν άπονομήν τής δικαιοσύνης εΐναι γνωσταί εις όλους. Τάς έπιναλαμβάνω, συνοπτικώτατα:

- Ύπερεπαρκής αύξησις θέσεων δικαστῶν και Εισαγγελέων.
- Πρόσληψις ύπερεπαρκούς προσωπικού.
- Σύστασις δικαστικής Άστυνομίας.
- Καθιέρωσις ποινικῶν και άστικῶν δικαστῶν.
- Έπιμόρφωσις δικαστῶν και Εισαγγελέων.
- Περισσότερος χρόνος άδειῶν στοὺς δικαστικούς.
- Περιορισμός προσλήψεως γυναικῶν στο 5%.
- Κατάλληλοι και άνετοι δικαστικοί χῶροι.
- Προσωρινή κράτησις μόνον δι' άποφάσεως Δικαστικοῦ

Συμβουλίου.

- Πινάκια έλαχίστων ύποθέσεων.
- Ρύθμισις θέματος έμφανίσεως δικαστικῶν λειτουργῶν, δικηγόρων (π.χ. τήβενος).
- Τήρησις πρακτικῶν δικῶν με ήλεκτρονικὰς μεθόδους.
- Έκ προγόνων άρχεσθαι. "Όλα τὰ δικαστικά μέγαρα νὰ εΐναι Έλληνικοῦ ρυθμοῦ και νὰ κοσμηθοῦν με άνδριάντας, προτομάς Αρχαιοελλήνων νομοθετῶν, φιλοσόφων κ.τ.λ. Τὰ ύπάρχοντα κτήρια νὰ τροποποιηθοῦν κατὰ τὰ άνωτέρω.

• Η άξιολόγησις τῶν δικαστῶν νὰ γίνεται μόνον άπό δικαστὰς βάσει τής έπετηρίδος και τής άποδόσεως καθορισομένης, ύπό άντικειμενικῶν κριτηρίων π.χ. χειρισμοί ύποθέσεων, εκδόσεις νομικῶν μελετῶν, μὴ άνατροπή άποφάσεών των, συμβολή στήν νομολογία, έπιστημονικοί τίτλοι κ.τ.λ. πού προσθέτουν στήν ύπηρεσιακήν κατάστασιν τῶν δικαστῶν βαθμοὺς προόδου (bonus).

• Νὰ ίδρυθῆ δικαστική ύπηρεσία άλληλογραφίας, πρὸς άποστολήν άποφάσεων, πράξεων κ.τ.λ. Οί ένδιαφερόμενοι π.χ. δικηγόροι άμα τῆ καταθέσει δικογράφων προκαταβάλλουν τὰ

ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν ἐγγράφων ἀποτελεσμάτων, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται τὰ πηγαινέ-ἔλα, ἐρωτήσεις, ἀπασχόλησις προσωπικοῦ, ἀπώλεια χρόνου.

- Νὰ καθιερωθοῦν ἔντυπα δικογράφων (ἀγωγῶν, μηνύσεων, ἐφέσεων, ἀναιρέσεων, αἰτήσεων κ.τ.λ.) με ἐνσωματωμένα τὰ ἔξοδα παραστάσεως, προεισπράξεως κ.τ.λ. διὰ τὸ κέρδος χρόνου καὶ τὴν μὴ ἀπασχόλησιν προσωπικοῦ.

- Νὰ θεσμοθετηθῇ θέσις μονίμου ὑφυπουργοῦ δικαιοσύνης, πὺν πρέπει νὰ εἶναι δικαστής.

- Τὰ πάσης φύσεως νομοσχέδια νὰ ἀποστέλλωνται εἰς ἀρμόδιον Συμβούλιον ἐκ δικαστῶν πρὸς γνωμοδότησιν, ὥστε νὰ ἀποφεύγωνται αἱ ἀντιφάσεις, ἀσάφειαι καὶ ἀτέλειαι, πὺν σήμερον παρατηροῦνται στήν νομοθεσίαν, μὲ ἐπίπτωσιν στήν δικαιοσύνην.

- Νὰ ἐπιτρέπεται ὁ κατόπιν συμφωνίας τῶν μερῶν ὁρισμὸς δικασίμου ἐξ ἀναβολῆς. Ἐν περιπτώσει ἀσυμφωνίας ἀποφασίζει τὸ δικαστήριο.

- Ἐπαναφορὰ θανατικῆς ποινῆς (κατασκοπεία, προδοσία, ναρκωτικά).

- Ἠθικοποίησις τοῦ δικαίου, συμφώνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῶν ἀξιῶν τῆς Ἑλληνικότητος.

- Αἱ φυλακαὶ νὰ μὴ ὑπάγωνται στὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, ὅπως τώρα, ἀλλὰ στὸ Ὑπουργεῖον Δημοσίας Τάξεως.

- Πταίσματα, ἐλαφρὰ πλημμελήματα καὶ μικροδιαφοραὶ πρέπει νὰ δικάζωνται μὲ τὴν εἰσαχθησομένην διαδικασίαν τῆς ἀμέσου ἀπονομοῦ δικαιοσύνης.

- Καθιέρωσις τοῦ θεσμοῦ τοῦ δικαστοῦ-δαιτητοῦ πρὸς ταχεῖαν ἐπίλυσιν διαφορῶν με εἰδικὴν δικονομίαν.

- Ἡ δικαιοσύνη εἶναι Ἑλληνική. Συνεπῶς στήν ἔδρα κάθε δικαστηρίου νὰ ὑπάρχη ἡ Ἑλληνική Σημαία.

- Νὰ ρυθμισθῇ τὸ θέμα τῆς ἀκριβολόγου καὶ εὐπρεποῦς γλωσσικῆς παρουσίας. Ἡ νομικὴ γλῶσσα δὲν εἶναι γλῶσσα τῶν

ἀπαιδευτών. Νὰ ἐπαναφερθοῦν στὸν νομικὸν λόγον πτῶσις (δοτικὴ) ὀνομαστικοὶ τύποι (ἀπαρέμφατον) καταλήξεις (ξ, ρ, ψ, ν) ἐγκλίσεις (ὑποτακτικὴ κ.τ.λ.) κλίσεις (τρίτη) γένη (πληθ. θηλυκοῦ) κι' ὅτι ἄλλο κατήργησαν νύκτωρ ἐλάχιστοι ἡμικοιμώμενοι ἀστοιχείωτοι βουλευταί, δίχως νὰ ἐρωτηθοῦν τὰ Πανεπιστήμια, ἡ Ἀκαδημία κ.τ.λ.

- Ἡ ἡγεσία τῆς δικαιοσύνης νὰ ἐκλέγεται ὑπὸ Ὀλομελείας δικαστῶν, δίχως νὰ ἔχουν λόγον ἢ ψῆφον πρόσωπα ἐκτὸς δικαιοσύνης, μηδὲ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ αὐτῆς, ἐπισκέπτου τοῦ δικαστικοῦ χώρου.

- Ἄπαξ δημιουργηθείσης τῆς τεχνικῆς ὑποδομῆς καὶ προσληφθέντος τοῦ ὑπερεπαρκoῦς προσωπικοῦ καὶ δικαστικῶν λειτουργῶν στοχεύεται ἡ περάτωσις τῶν ὑποθέσεων καὶ στοὺς τρεῖς βαθμούς, ἐντὸς 6 μηνῶν.

- Τὰ ἔσοδα ἐκ τῶν δικαστικῶν ὑποθέσεων δὲν εἰσέρχονται στὸ δημόσιον ταμεῖον, ἀλλὰ καλύπτουν τὰς ἀνάγκας τῆς δικαιοσύνης. Τὸ ἐπιπλέον παραμένει, ὡς ἔντοκον ἀποθεματικόν.

- Οἱ μισθοὶ τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν ὀρίζονται εἰς ἓν σταθερὸν κεκτημένον ποσὸν καὶ εἰς ἓν κυμαινόμενον ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν φύσιν τῶν ὑποθέσεων, ποὺ ἐχειρίσθησαν βάσει πίνακος συσχετισμοῦ ἀπὸ ἠλεκτρονικὸν ὑπολογιστὴν. Παραμένουν δὲ ἀφορολόγητοι ὡς ἄμεσος ὑλικὴ ἀναγνώρισις τοῦ συντελουμένου ὑψηλοῦ ἔργου τῶν.

- Ἡ Στρατιωτικὴ Δικαιοσύνη εἶναι ἔνστολος καὶ ἐπανέρχεται στὸ προϊσχύσαν καθεστῶς τῆς. Ἐπίτροποι Στρατοδικείων, Ναυτοδικείων καὶ Ἀεροδικείων δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι γυναῖκες.

- Αἱ ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων ἐκτελοῦνται οὐχὶ ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ποὺ εἶναι κενολογία, ἀλλ' ἐξ ὀνόματος τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ποὺ εἶναι ἡ πραγματικότης.

- Κατάργησις ὀρκωτῶν δικαστηρίων, ὡς ἀντεπιστημονικῶν καὶ ἐπιβλαβῶν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ Με ρυθμούς χελώνας η απονομή δικαιοσύνης

Ρεκόρ καθυστέρησης

Τῆς ΒΑΝΑΣ ΦΩΤΟΓΥΛΟΥ

Αρνητικές επιδόσεις ως προς τὴν ταχύτητα ἔκδοσης τῶν δικαστικῶν αποφάσεων καταγράφει ἡ χώρα μας, αφού ἡ ποινικὴ δικαιοσύνη ἀπονέμεται με ἕναν ἀπὸ τοὺς βραδύτερους ρυθμούς που σημειώνονται στὰ κράτη-μέλη τῆς Ευρωπαϊκῆς Ἐνώσεως.

Το ρεκόρ τῆς καθυστέρησης που, κατὰ τὸν εἰσαγγελέα τῶν Ἀγείων Πάγου Δημ. Λινό, οφείλεται στὴ φλυαρία τῶν Ἑλλήνων ἀλλὰ καὶ στὸν πληθωρισμὸ τοῦ δικηγορικοῦ σκόματος, ἀφίνει τὸν πολίτη ἀνεξοστράτευτο, ἐνθωρῶνει τὴν αυτο-

δία, ἐνὸς συνιστᾶ σαφῆ παρανομία τὸ κράτος ἐναντὶ τῶν πολιτῶν που αἰώωνον δικτὴ «ενὸς ἐκλόγου προθεσμίας».

Οἱ εἰσαγγελικὲς ἐπισημάνσεις ἔγιναν στὴ διάρκεια τῆς ἐπίσης γενικῆς συνέλευσης τῆς Ἐνώσεως Εἰσαγγελέων, κατὰ τὴν ὁποία ἀναδείχθηκαν καὶ ἄλλες ἀρνητικὲς πλευρὲς τῆς δικαιοσύνης, ὅπως ἡ ἔλλειψη ὑγίεινων δομῶν. Το παρῶν δεῖγμα τὸν πρόεδρο τῆς Ἐνώσεως Βασ. Μαρκή, ὅτι, στὴν Εἰσαγγελία Ἐφετών Ἀθηνῶν υπήρξε παραγάγια τὸν προϋπολογισμὸν πρὸς τοὺς εἰσαγγελεῖς να γραφοῦν ἰδιωτεῖας ἀποπαρακατὰ ἐργαζομῶν διὰ τὸν ὑπάρχει δυνατότητα διευκολογώσεως, δείχνει ὅτι ἡ ἐλλειψὴ δικαιοσύνη πορεύεται ἀκόμη με ὁρὸς τὸν παρελθόντος.

Τόσο ο.χ. Λινό ὅσο καὶ ο.χ. Μαρκή

τόνισαν ὅτι, παρὰ τὴ βελτίωση τῶν μισθολογίων τῶν δικαστῶν (αὐξήθηκε τὸ ἐπίδομα βιβλιοθήκης κατὰ 20% καὶ ὁ βεσπικός μισθὸς κατὰ 6%), οὔτε ὡς εἰδικὴ ἱστορία να θεωρηθῆ ὅτι ἐκταποκρίνεται στὴς συνταγματικὲς ἐπιταγές.

Αναβολές

● ὑποφύρος Δικαιοσύνης Φ. Πετσάλλινος υπερέμεινε τὸν νέον νομοσχέδιον γιὰ τὴν ἐπιτάχυνση τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης που ἀνεμετωπίζει τὸ πρόβλημα τῶν ἀναβολῶν καὶ τὴν υπερφωτιστικῶν δικαστηρίων (κατὰ τοὺς δικηγορῶν ἐγγὺς ὁδηγεῖ στὰ ἀντίθετα ἀποτελέσματα) κατέκανε μὴ ἀποτίμησιν τῶν θεσμικῶν καὶ νομοθετικῶν ἐργῶν τὸν ὑποσχετοῦ.

Για τὸν πρόεδρο τῶν Δικηγορικῶν

Συλλόγου Ἀθηνῶν Δημ. Παζινό, σπὴν πρῶτῃ πάντως τὴ ἐκπαιστικὴ ἐξουσία θα προσηλαθεῖ να ἐπιθερθεῖ, συνήθως με ἕμμεσο τρόπο, τὸ δικαστὴ σε θέματα με ἐμφύτερο πολιτικοκοινωνικὸ ἐνδιαφέρον, ἐπιχλομένη τὸ συμφέρον τοῦ Δημοσίου. «Ὅταν οἱ ἀποφάσεις εἶναι ἀρεστές, ἡ Δικαιοσύνη ἐπιθέσει τὸ χροῖμα», ἀνέφερε.

Ἀπὸ τοὺς εκπαιστωμένους τῶν κομμάτων που ἴφην παρόντος στὴ γενικὴ συνέλευση, ὁ πρόεδρος τῶν ΣΥΝ Νίκ. Κωνσταντοπούλου περιέγραψε μὴ Δικαιοσύνη σε ἀδέξιο καθῆς, ὅπως εἶπε, οἱ διμερεῖς συμφωνίες καὶ οἱ ἀποφάσεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως ὁδηγοῦν σε ἀναποτέρες καὶ ἀσυστοδορομὴ σεῖς τὸν χροῖ τους δικαίου.

Ἐφημερὶς «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ», 08-12-2003

16. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

(πηγαί, αποσπάσματα τῶν ὁποίων ἀναφέρονται στοῦ παρὸν βιβλίον)

- ΑΙΣΧΥΛΟΣ: «Προμηθεύς»
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: «Πολιτικά», «Ἠθικὰ Νικομάχεια»
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ: «Σφῆρες»
Π. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ: «Ἄπαντα»
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ: «Κατὰ Τιμοκράτους»
ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ: «Ἀποσπάσματα»
Ν. ΖΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: «Ὁ γιατρός τῆς οἰκογενείας»
ΗΡΟΔΟΤΟΣ: «Ἱστορία»
ΘΕΟΓΝΙΣ: «Ἀποσπάσματα»
ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ: «Ἱστορία»
Γ. ΚΟΡΔΑΤΟΣ: «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας»
Δ. ΛΑΕΡΤΙΟΣ: «Βίοι φιλοσόφων»
Γ. ΛΕΜΠΟΝ: «Ἡ ψυχολογία τῶν μαζῶν»
ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ: «Κατὰ Λεωκράτους»
Γ. ΜΑΓΚΑΚΗΣ: «Ποινικὸ Δίκαιο»
ΝΤ. ΜΑΚΝΤΑΟΥΕΛ: «Τὸ δίκαιον στὴν Ἀθήνα τῶν κλασσικῶν χρόνων»
Κ. ΜΑΥΡΙΑΣ: «Συνταγματικὸ Δίκαιο»
ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ: «Περὶ τοῦ πνεύματος τῶν νόμων»
Π. ΜΠΑΛΕ: «Ἡ καθημερινὴ ζωὴ στὴν Ἀλεξάνδρεια 331-30 π.Χ.»
Α. ΜΠΙΣΚΑΡΝΤΙ: «Ἀρχαῖο Ἑλληνικὸ Δίκαιο»
Κ. ΜΩΣΕ: «Ἡ γυναῖκα στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα»
ΝΤ. ΝΙΚΟΛ: «Οἱ Βυζαντινὲς δεσποσύνες»
ΞΕΝΟΦΩΝ: «Ἀθηναίων Πολιτεία», «Λακεδαιμονίων Πολιτεία»

ΟΜΗΡΟΣ:	«Ίλιάς»
ΠΙΝΔΑΡΟΣ:	«Ἀποσπάσματα»
ΠΛΑΤΩΝ:	«Πολιτεία», «Ἀπολογία Σωκράτους», «Νόμοι»
ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ:	«Λυκοῦργος», «Θεμιστοκλῆς»
Α. ΡΑΪΚΟΣ:	«Συνταγματικὸ Δίκαιο»
Τ. ΡΑΪΣ:	«Ὁ δημόσιος καὶ ἰδιωτικὸς βίος τῶν Βυζαντινῶν»
Δ. ΣΙΚΕΛΙΩΤΗΣ:	«Ἱστορικὴ βιβλιοθήκη»
Ι. ΣΤΕΦΑΝΟΥ:	«Ἐλευθερίου Βενιζέλου πολιτικαὶ ὑποθήκαι»
ΥΠΕΡΕΙΔΗΣ:	«Ἐπὲρ Εὐξενίππου»
ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ:	«Ἔπη»

ΣΥΓΓΡΑΦΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΛΕΥΡΗ

Α. ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

1. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ
2. ΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ
3. ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ
4. Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ
5. ΑΣ ΜΙΛΗΣΟΥΜΕ ΓΙΑ ΕΒΡΑΙΟΥΣ
6. ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ
7. ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
8. Ο ΓΕΛΩΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
9. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ
10. Ο ΔΙΩΓΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΩΝ
11. ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ
12. ΜΕΤΑΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ
13. ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ
14. Ο ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΝΕΟΡΑΓΙΑΔΕΣ
15. ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΥ
16. Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΗΣ
17. ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ
18. ΤΑ ΕΙΚΟΣΙ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ
19. ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΩΝ
20. ΓΚΑΙΜΠΕΛΣ - ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
21. ΘΕΜΑΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑΣ
22. ΣΚΟΠΙΜΑ ΛΑΘΗ
23. ΦΥΣΙΣ - ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΚΑΚΙΟΥ
24. ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

25. ΠΟΙΑ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΔΙΑΤΙ
26. ΚΡΙΤΙΚΗ ΙΔΕΩΝ
27. ΠΑΣ ΜΗ ΕΛΛΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΣ
28. 21 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1967
29. Ο ΛΑΟΣ ΞΕΧΝΑ ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Β. ΕΚΔΟΘΕΙΣΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ-ΜΕΛΕΤΑΙ

1. ΡΩΣΙΑ 1917
2. Ο ΜΥΘΟΣ
3. Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
4. ΤΡΑΠΕΖΑΙ ΚΑΙ ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ
ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ
5. ΠΟΝΤΙΟΣ ΠΙΛΑΤΟΣ
6. ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ 1915-1935
7. ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΣ
8. ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ
9. ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ
10. Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ
11. Ο ΣΟΥΡΗΣ

Γ. ΥΠΟ ΕΚΔΟΣΙΝ

1. Η ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ Η ΜΟΡΦΗ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ
2. ΒΑΣΙΛΕΙΑ
3. ΕΘΝΟΠΑΤΕΡΕΣ
4. ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ (ΚΡΙΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΚΟΤΗΤΟΣ)
5. ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΡΧΑΙΟΕΛΛΗΝΙΚΩΝ
ΚΥΡΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ
6. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΙΣ

Βιβλιοπωλείον ΝΕΑ ΘΕΣΙΣ

Ίπποκράτους 65 – 106 80 ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφωνον: 210-36.34.932

Τηλεμοιότυπον: 210-36.17.592

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Βασίλειος Χρήστου

1. Έκδόσεις ΚΥΡΟΜΑΝΟΣ

Προξένου Κορομηλά 42

Τηλέφωνον: 2310-282427.

2. Βιβλιοπωλείον ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΝ

Έρμου 61, (564 23) Θεσσαλονίκη

Τηλέφωνον: 2310-282782

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ

TSONIS THEODOROS

G. E. BOOKS P.T.Y. LTD

10 BELFORD RD EAST KEW

3102 VIC MELBOURNE

AUSTRALIA

Tel: (00-613) 98598318, Fax: (00-613) 98593323

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

τὰ ἐμπόδια στὴν ἀπονομή της

Στὴν ἰδέα τῆς δικαιοσύνης προσήκει σεβασμός. Ὀφείλεται σεβασμός πρὸς τὴν δικαιοσύνην, πρωτίστως, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἀπονέμουν, καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Πολιτείαν, ἢ ὁποία ὑποχρεοῦται νὰ ἐξασφαλίζῃ ταχεῖαν τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Δικαίου στὴν κοινωνίαν. Αἱ σήμερον κρατοῦσαι συνθήκαι ἐμποδίζουν τὴν πραγμάτωσιν τῆς ἰδέας τῆς Δικαιοσύνης. Καὶ διὰ τοῦτο ὑπόλογον καὶ ὑπεύθυνον εἶναι τὸ κράτος, δηλαδὴ οἱ ἐξουσιασταὶ τῆς πολιτικῆς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΗΛΕΚΤΡΟΝ»

ISBN: 960-8358-07-8